№ 8 i 9. Brześć nad Bugiem, dn. 1 grudnia (za październik i listopad) 1921 r. Rok I.

# DZIENNIK URZĘDOWY

## WOJEWÓDZTWA POLESKIEGO

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI: Brześć n|B., Poleski Urząd Wojewódzki.

**Cena pojedyńczego egzemplarza 260 mk.**

## TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO.



## TREŚĆ DZIAŁU NIEURZĘDOWEGO.

# DZIAŁ URZĘDOWY.

## I.

**Wykaz Ustaw i Rozporządzeń ogłoszonych w ciągu miesiąca października 1921 r. w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i w Monitorze Polskim, mających moc obowiązującą na terenie Województwa Poleskiego.**

200.

**W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej:**

Nr. 81 z dnia 8 października 1921 r.

Poz. 556. Ustawa z dnia 1 lipca 1921 r. w przedmiocie ratyfikacji konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Rumunji, podpisanej w Bukareszcie dnia 3 marca 1921 r.

Poz. 557. Konwencja o przymierzu odpornem między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Rumunji.

Poz. 558. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 sierpnia 1921 r. o ustaleniu opłaty za mieszkania, zajmowane przez funkcjonarjuszów państwowych, w gmachach państwowych lub przez Państwo wynajętych.

Poz. 559. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 września 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego.

Poz. 560. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 września 1921 r. w przedmiocie oznaczenia części Państwa, w których nadwyżki gruntu ponad 60 ha i 400 ha podlegają przymusowemu wykupowi na cele przeprowadzenia reformy rolnej.

Poz. 565. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 26 września 1921 r. w przedmiocie uprzystępnienia ubogiej ludności nabywania niektórych lekarstw.

Nr. 82 z dnia 14 października 1921 r.

Poz. 567. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 sierpnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej rozporządzenia o poborze opłat stemplowych, dekretu o opłacie od podań i świadectw urzędowych art., 6 — 10 ustawy o podwyższeniu i zrównaniu stawek przy niektórych opłatach stemplowych oraz ustaw o opłatach stemplowych od ubezpieczeń, od weksli i od sprzedaży przedmiotów zbytku na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego.

Poz. 571. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12 sierpnia 1921 r. w sprawie podwyższenia opłat za telegramy zagraniczne.

Poz. 573. Rozporządzenie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu z dnia 31 sierpnia 1921 roku w przedmiocie powoływania i zwalniania oraz praw i obowiązków maklerów na giełdach towarowych w Polsce.

Poz. 579. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 29 września 1921 r. w przedmiocie odwołania na kolejach okręgu wileńskiego i b. równieńskiego wszelkich zawieszeń i ograniczeń w stosowaniu przepisów przewozowych, obowiązujących na kolejach polskich.

Poz. 580. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 29 września 1921 roku w przedmiocie zmian i uzupełnień w ogólnej taryfie towarowej.

Poz. 581. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 8 października 1921 r. o przedłużeniu zapisów na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z roku 1920.

Nr. 83 z dnia 20 października 1921 r.

Poz. 582. Ustawa z dnia 4 października 1921 r. w przedmiocie upoważnienia Ministra Skarbu do zaciągnięcia w Polskim Banku Krajowym pożyczki w kwocie 120.001.000 Mk.

Poz. 583. Ustawa z dnia 4 października 1921 r. w przedmiocie podwyższenia gwarancji Skarbu Rzeczypospolitej Polskiej za dopełnienie zobowiązań, wypływających z wydawania obligacji komunalnych Polskiego Banku Krajowego.

Poz. 584. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 września 1921 r. w sprawie zniesienia monopolu, handlu względnie sekwestru cukru i zaprowadzenia jednolitego podatku spożywczego od cukru na obszarze Rzeczypospolitej.

Poz. 585. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 września 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego mocy obowiązującej dekretu z dnia 31 października 1918 r. o opiece nad zabytkami sztuki i kultury.

Poz. 586. Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 25 sierpnia 1921 roku w przedmiocie powoływania i zwalniania oraz praw i obowiązków maklerów na giełdach pieniężnych w Polsce.

Poz. 587. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 września 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie podwyższenia opłat probierczych.

Poz. 589. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 23 września 1921 r. w sprawie podwyższenia opłat za telegramy zagraniczne.

Poz. 591. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 4 października 1921 r. w sprawie zmiany opłat pocztowych za paczki do Czechosłowacji i do Austrji.

Poz. 593. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 10 października 1921 r. w przedmiocie zmian i uzupełnień przepisów przewozowych, stanowiących część I taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

Nr. 84 z dnia 22 października 1921 r.

Poz. 594. Ustawa z dnia 4 października 1921 r. w przedmiocie obciążeń hipotecznych w walucie zagranicznej polskich statków handlowych morskich.

Poz. 595. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 września 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o likwidacji majątków prywatnych w wykonaniu traktatu pokoju, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r.

Poz. 596. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 6 października 1921 r. o zniesieniu akcyzy od gilz i bibułek papierosowych.

Poz. 600. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 1 października 1921 r. w przedmiocie podjęcia ruchu pocztowego między Polską a Szwajcarją.

Poz. 602. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 października 1921 r. w sprawie opłat za filmy kinematograficzne.

Nr. 85 z dnia 29 października 1921 r.

Poz. 609. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 12 września 1921 r., w przedmiocie podwyższenia opłaty za karty statystyczne, ustanowione rozporządzeniem z dnia 18 października 1920 r., w sprawie organizacji statystyki ruchu naturalnego ludności.

Poz. 610. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 19 września 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Poz. 613. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 19 września 1921 r., w przedmiocie rozciągnięcia na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie, oraz na powiaty: grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego — mocy obowiązującej dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., w przedmiocie przepisów tymczasowych o wywłaszczeniu przymusowem na użytek dróg żelaznych i innych dróg komunikacyjnych lądowych i wodnych oraz wszelkich urządzeń użyteczności publicznej.

Poz. 614. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 19 września w przedmiocie wywłaszczeń nieruchomości i ograniczenia praw własności, dokonanych przez b. władze okupacyjne na użytek dróg komunikacyjnych.

Poz. 617. Rozporządzenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 września 1921 roku w przedmiocie podwyższenia dopłaty (agio) do cła.

Poz. 623. Rozporządzenie Ministrów Skarbu i b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 12 października 1921 roku w przedmiocie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 września 1921 r. o zniesieniu monopolu, handlu, względnie sekwestru cukru i wprowadzeniu jednolitego podatku spożywczego od cukru na obszarze Rzeczypospolitej.

Poz. 624. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 15 października 1921 r., w przedmiocie zmian i uzupełnień taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

Poz. 625. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 17 października 1921 r., w przedmiocie podwyższenia: a) opłat za przewóz kolejami normalno-torowemi bagażu, przesyłek nadzwyczajnych oraz czasopism, broszur i książek i b) odszkodowania za zaginięcie, uszkodzenia lub brak wagi bagażu.

Nr. 86 z dnia 31 października 1921 r.

Poz. 628. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 14 października 1921 roku w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Poz. 629. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 29 września 1921 roku, wydane w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej, w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 4 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5 z dnia 12 stycznia 1921 r. p. 23) wydanego w porozumieniu z tymiż Ministrami w sprawie zasiłków dla rodzin, pełniących służbę w wojsku polskiem z poboru i ochotniczo.

Poz. 630. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 22 października 1921 r. w sprawie przepisów o kolejności przyjmowania ładunków, nadawanych do wysyłania oraz o wykonaniu planu przewozowego na zasadzie kolejności.

Poz. 631. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 22 października 1921 roku o rozciągnięciu na przewozy kolejami wązkotorowemi zmian i uzupełnień taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

Poz. 632. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 października 1921 roku, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Kolei Żelaznych, w przedmiocie zmiany § 2 rozporządzenia z dnia 13 lipca 1921 r., o wprowadzeniu wolnego handlu węglem kamiennym, koksem, węglem brunatnym i brykietami węglowemi.

201.

**W Monitorze Polskim:**

Nr. 233 z dnia 13 października 1921 r.

Poz. 299. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 23 września 1921 roku o zniesieniu w obrocie wewnętrznym ograniczeń, dotyczących wymiaru podanej wartości listów i paczek w[illegible]ściowych nadawanych przez władze i urzędy [illegible]aństwowe do władz i urzędów państwowych.

Nr. 245 z dnia 27 października 1921 r.

Poz. 303. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 19 września 1921 r. w przedmiocie utworzenia komisji oszczędnościowej.

202.

**Wykaz Ustaw i Rozporządzeń, ogłoszonych w ciągu miesiąca listopada 1921 r. w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej w Monitorze Polskim, mających moc obowiązującą na terenie Województwa Poleskiego.**

**W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej:**

Nr. 87 z dnia 9 listopada 1921 r.

Poz. 638. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 26 lipca 1921 r., celem wykonania ustawy z dnia 14 czerwca 1921 r., w przedmiocie unormowania podstaw wymiaru państwowego podatku dochodowego i podatku majątkowego na rok podatkowy 1921.

Poz. 642. Rozporządzenie Wykonawcze Ministra Skarbu z dnia 27 września 1921 r. do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 roku w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Poz. 645. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 18 października 1921 roku w przedmiocie przedłużenia terminu wymiany oraz zwrotu Urzędowi pożyczek państwowych świadectw tymczasowych i obligacji 5 proc. pożyczki państw. z r. 1920.

Nr. 88 z dnia 10 listopada 1921 r.

Poz. 646. Ustawa z dnia 14 października 1921 roku o udzielaniu koncesji na koleje żelazne prywatne.

Poz. 647. Ustawa z dnia 27 października 1921 roku o zarobkowem pośrednictwie pracy.

Poz. 648. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 6 października 1921 r., w sprawie dodatków reprezentacyjnych dla urzędników, sprawujących zastępczo funkcje na stanowiskach reprezentacyjnych.

Poz. 649. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 14 października 1921 r. w przedmiocie utworzenia komisji do badania cen i zysków.

Poz. 650. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 14 października 1921 r., w przedmiocie przekazania pewnych uprawnień urzędu walki z lichwą powiatowym władzom administracyjnym.

Poz. 653. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 października 1921 roku w przedmiocie ulg celnych dla taśm, plecionych ze słomy.

Nr. 89 z dnia 12 listopada 1921 r.

Poz. 656. Ustawa z dnia 7 października 1921 roku o przepisach porządkowych na drogach publicznych.

Poz. 659. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 17 października 1921 r., w sprawie rozciągnięcia na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty: białowieski, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego mocy obowiązującej ustaw i przepisów o opodatkowaniu wyrobów tytuniowych, obowiązujących na obszarze b. Królestwa Polskiego.

Poz. 662. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 1 września 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Skarbu w przedmiocie dostarczenia drzewa opałowego instytucjom i osobom uprawnionym w okresie zimowym 1921—22 r.

Poz. 663. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 3 września 1921 roku w przedmiocie zmiany i uzupełnienia rozporzadzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 1 lipca 1920 roku w przedmiocie urzędowych świadectw zdrowia.

Poz. 665. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 31 października 1921 roku o przedłużeniu terminu ważności postanowienia o ograniczeniu odpowiedzialności kolei w bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami kolei polskich i zechosłowackich.

Nr. 90 z dnia 15 listopada 1921 r.

Poz. 669. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie opłat za doręczanie wezwań i zawiadomień na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Poz. 670. Oświadczenie Rządowe z dnia 3 listopada 1921 r. w przedmiocie regulaminu procesowego Mieszanego Trybunału Rozjemczego Polsko-Niemieckiego, ustanowionego na mocy art. 304 traktatu wersalskiego.

Nr. 91 z dnia 18 listopada 1921 r.

Poz. 671. Ustawa z dnia 26 października 1921 roku o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych.

Poz. 672. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 27 października 1921 r., w przedmiocie rozciągnięcia na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: białowieski, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego mocy obowiązującej dekretu z dnia 3 stycznia 1919 r. o zatwierdzeniu projektów pomników ze stanowiska artystycznego.

Poz. 673. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 9 września 1921 roku, wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Sprawiedliwości, w przedmiocie ustalania i wypłaty dzierżawcom i administratorom poręczającym odszkodowań za poczynione w b. dobrach donacyjnych nakłady i inwestycje.

Poz. 674. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 12 października 1921 roku w przedmiocie zmiany rozporządzenia wykonawczego z dnia 30 stycznia 1920 roku do Ustawy z dnia 3 lipca 1919 roku o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych.

Poz. 675. Rozporządzenie wykonawcze Ministra Kolei Żelaznych z dnia 17 października 1921 r. do ustawy w sprawie powołania Państwowej Rady Kolejowej.

Nr. 92 z dnia 24 listopada 1921 r.

Poz. 676. Ustawa z dnia 28 października 1921 roku o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych.

Poz 679. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 1 października 1921 roku wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Skarbu w przedmiocie ustanowienia cen drzewa budulcowego, zajętego w lasach prywatnych na cele odbudowy.

Poz. 682 Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 28 października 1921 r. celem wykonania rozporządzenia o poborze opłat stemplowych, dekretu o opłacie od podań i świadectw urzędowych, art. 6 — 10 ustawy o podwyższaniu i zrównaniu stawek przy niektórych opłatach stemplowych, oraz ustaw o opłatach stemplowych od ubezpieczeń od weksli i od sprzedaży przedmiotów zbytku na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i białowieskiego województwa białostockiego.

Poz. 683. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 31 października 1921 r. w przedmiocie bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami kolei polskich i czeskosłowackich.

Poz. 684. Ustawa z dnia 28 października 1921 r. Statut Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach.

Poz. 686. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z dn. 28 lipca 1921 r.

Poz. 689. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 18 listopada 1921 roku w przedmiocie zmian i uzupełnień taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

203.

**W Monitorze Polskim:**

Nr. 252 z dnia 2 listopada 1921 r.

Poz. 311. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 października 1921 roku, wydane w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych w sprawie zmiany par. 2, 5 i 7 rozporządzenia z dnia 10 września 1921 r. o utworzeniu Komitetu węglowego.

Poz. 312. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 października 1921 r., w sprawie zaopatrywania w węgiel instytucji użyteczności publicznej i władz wojskowych.

Nr. 255 z dnia 9 listopada 1921 r.

Poz. 315. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 maja 1921 r., o utworzeniu Komitetu Celnego przy Radzie Handlowo-Przemysłowej.

Nr. 256 z dnia 10 listopada 1921 r.

Poz. 316. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 24 października 1921 r., o utworzeniu państwowej Rady Ubezpieczeniowej przy urzędzie nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

Nr. 257 z dnia 11 listopada 1921 r.

Poz. 319. Instrukcja Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 9 września 1921 r. wydana w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Sprawiedliwości dla Urzędów Wojewódzkich o likwidacji stosunków prawnych, powstałych pomiędzy Skarbem Rzeczypospolitej Polskiej z osobami trzeciemi z powodu użytkowania przez nie b. dóbr donacyjnych.

Nr. 258 z dnia 12 listopada 1921 r.

Poz. 320. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 6 października 1921 r., w przedmiocie statutu organizacyjnego państwowego zakładu epidemjologicznego.

Nr. 263 z dnia 18 listopada 1921 r.

Poz. 326. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 10 października 1921 r. w sprawie przepisów o egzaminach w studjum farmaceutycznem Uniwersytetu Warszawskiego.

Nr. 264 z dnia 19 listopada 1921 r.

Poz. 327. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 12 listopada 1921 roku w przedmiocie opłat za prace przy badaniach, przeprowadzonych na żądanie osób prywatnych przez Instytut torfowy.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 13 października 1921 r., o wysokości opłat egzaminujących w szkołach akademickich.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie ujednostajnienia ulg w studjach praw z tytułu pełnienia służby wojskowej w czasie wojny.

Poz. 334. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego z dnia. 23 listopada 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przedłużenia terminu rejestracji mienia wywiezionego do Rosji lub Ukrainy.

II.

204.

**Okólnik (175) Wojewody do Starostów w przedmiocie niedozwolonego przerabiania drzewa budulcowego na opałowe.**

Doszło do mej wiadomości, że przedsiębiorcy leśni w niektórych powiatach nie mogąc uzyskać zezwolenia na wywóz budulca, a nie chcąc oddać przynależnego kontyngentu, rżną drzewo budulcowe na części i jako drzewo opałowe wywożą.

Wobec tego że przez podobną manipulację zmniejsza się wogóle ilość budulca, tak niezbędnego dla odbudowy i pozbawia się w ten sposób Biura Odbudowy możności pobrania kontyngentu, polecam Panom Starostom, w porozumieniu z Kierownikami Powiatowych Biur Odbudowy, zbadać tę sprawę w swoich powiatach i bezwzględnie zabronić przerabiania drzewa budulcowego na opałowe.

Brześć n. B., dn. 3 października 1921 r. (Nr. II—1486|2).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman m. p.*

205.

**Okólnik (176) Wojewody do Starostów w sprawie określenia kontyngentu drzewnego i zwózki materjału udziałowego na odbudowę.**

Wzmożony powrót uchodźców z Rosji do wszystkich powiatów Województwa Poleskiego stawia obecne władze państwowe i komunalne oraz instytucje społeczne wobec wielkiego zadania niesienia pomocy wymienionym i wynędzniałym rzeszom.

Pomoc ta u nas musi być tem znaczniejsza i prędsza, że powrót ich odbywa się do miejscowości, które były przez szereg lat wojny terenem walk i rabunkowej gospodarki okupantów, a więc zrujnowanych doszczętnie.

Pierwszym jednak obowiązkiem jest dostarczenie reemigrantom, wobec nadchodzącej zimy, dachu nad głową.

Pomoc tę organizuje Okręgowa Dyrekcja Odbudowy Polesia przez swe powiatowe biura, wydając potrzebującym określoną ilość budulca na odbudowę zrujnowanych chat, względnie wzniesienia chociażby prowizorycznych budowli.

Dyrekcja Odbudowy Polesia rozporządza materjałem budulcowym przez pobieranie określonego kontyngentu od ilości eksploatowanego budulca z lasów państwowych i prywatnych.

Chodzi więc przedewszystkiem o to, aby ilość tego drzewa w poszczególnych lasach została określoną. O ile w lasach państwowych daje się to uskutecznić z łatwością, o tyle w lasach prywatnych napotyka na przeszkody, stwarzane przez niechęć i oporne stanowisko właścicieli.

Wkładam przeto obowiązek na Panów Starostów usilnego działania w kierunku pobudzenia, a nawet, gdy zajdzie tego potrzeba, wywarcia pewnej presji, by kontyngent był określony i wydany do dyspozycji Okręgowej Dyrekcji Odbudowy Polesia.

Drugą niemniej ważną kwestją jest przewiezienie wyznaczonego już poszczególnym osobom budulca na miejsce budowy.

Wobec tego, że większość powracających uchodźców nie posiada ani koni, ani sprzężaju i nie jest w stanie zwózki uskutecznić, polecam Panom Starostom zorganizować to w ten sposób, aby sprawa była załatwioną przez gminy, na warunkach określonych przez uchwały rad gminnych.

Ze względu jednak na wagę i pilność powyższych spraw, polecam Panom Starostom roztoczyć należytą kontrolę nad wykonaniem zarządzeń.

Sprawozdanie o rezultatach, jakie zostaną osiągnięte, polecam mi złożyć w terminie do dnia 1-go listopada 1921 roku.

Brześć n B., dn. 3 października 1921 r. (Nr. II. 1399 3).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman m. p.*

206.

**Okólnik (179) Wojewody do Starostów w sprawie kosztów, związanych ze sporządzeniem list poborowych.**

Na podstawie art. 40 „Tymczasowej Ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej“ z dn. 27.X 1918 r. (Dz. Praw Kr. Polsk. Nr. 13 poz. 28), moc obowiązująca której rozciągnięta została na Województwa Wschodnie rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 19.IV 21 r., (Dz. Ustaw Rz. P. Nr. 45 poz. 270) wszelkie czynności i koszty, związane ze sporządzeniem list poborowych pokrywać mają gminy z własnych funduszów.

Wobec tego Urząd Wojewódzki poleca Panu Staroście wydać odpowiednie zarządzenia, aby do budżetów gmin wiejskich i miast niewydzielonych z powiatów wstawione zostały specjalne kredyty na koszty druku potrzebnej ilości formularzy i inne wydatki, połączone ze sporządzeniem list poborowych i przeprowadzeniem poboru.

Brześć n B., dn. 4 października 1921 r. (Nr. III. 452 I).

Wojewoda:
(—) *w. z. Dworakowski m. p.*

207.

**Okólnik (181) Wojewody do Starostów w przedmiocie obowiązkowego zgłaszania przez sołtysów i Urzędy gminne zachorowań na choroby zakaźne.**

Wobec zanoszenia przez reemigrantów chorób zakaźnych, polecam najściślejsze wykonanie przepisów Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia z dnia 26|III 1921 r. Nr. 129—137, oraz okólnika Ministerstwa Zdrowia Publicznego, rozesłanego do Starostw przy piśmie z dnia 7 V 1921 r., Nr. 499 o obowiązku meldowania chorób zakaźnych.

Sołtys obowiązany jest w każdą niedzielę meldować do swego Urzędu gminnego imiona, nazwiska, lata i miejsce zamieszkania każdego chorego ze wskazaniem choroby lub jej oznak.

Urząd gminny obowiązany jest każdego poniedziałku zawiadamiać o wszystkich chorobach zakaźnych swojej gminy — Starostwo.

Niewykonanie powyższego rozporządzenia przez sołtysów i Urzędy Gminne pociągać będzie za sobą karę osobistą.

Lekarze powiatowi, po otrzymaniu zawiadomienia, muszą sprawdzić stan chorobowy miejscowości i chorych niezwłocznie odesłać do szpitala zakaźnego.

Brześć n B., dn. 7 października 1921 r. (Nr. V.2691).

Wojewoda:
(—) *w. z. Wł. Dworakowski*

208.

**Okólnik (182) Wojewody do Starostów w przedmiocie ochrony drzew przydrożnych.**

W załączeniu przesyłam odpisy:

1) okólnika Nr. 276 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych dn. 24 7 1920 r.,

2) okólnika Ministerstwa Robót Publicznych Nr. XIII 4059 z dn. 24 6 1919 r.

i 3) pisma Ministerstwa Sztuki i Kultury z dnia 22|V 1919 r.

w sprawie ochrony drzew przydrożnych i zakazu wyrębu tychże — do wiadomości i ścisłego stosowania się.

Wydane w tej mierze zarządzenia i własne spostrzeżenia zechce Pan Starosta podać do wiadomości Urzędu Wojewódzkiego w terminie 30-dniowym.

Brześć n. B., dn. 19 października 1921 r. (Nr. 11—1757 I).

Wojewoda:
(—) *Roman m. p.*

(Załącznik do okólnika Nr. 182).

*Okólnik (276) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich wojewodów w sprawie ochrony drzew przydrożnych.*

Ministerstwo Sztuki i Kultury pismem z dn. 4 czerwca b. r. 12170 20 powiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że według wieści, jakie w ostatnich czasach doszły do Ministerstwa S. i K., organy samorządowe, powiatowe, gminne i miejskie uchwalają wyręb drzew przydrożnych pod pozorem

potrzeby opału dla niezamożnej ludności, lub też intencji posadzenia drzew owocowych na miejscu wyciętych drzew ochronnych. Tak n. p. do wyrębu przeznaczone zostały drzewa na szosie radomskiej, wycięto drzewa w powiecie sieradzkim, kaliskim i t. p.

Według powołanego na wstępie pisma Ministerstwa S. i K., wykazała praktyka, że zarówno jeden jak i drugi, z powyższych usprawiedliwiających argumentów, jest bezpodstawny. Nie stwierdzono mianowicie ani jednego wypadku, w którymby na miejsce wyciętych drzew zasadzano w ciągu roku choć jedno drzewko owocowe, lub też inne. Zamiar zaś dostarczenia ludności taniego opału kosztem drzew przydrożnych wypływa najczęściej z motywu okazania pomocy doraźnej i niezdawania sobie sprawy, że szkoda, wyrządzona krajowi i mieszkańcom przez ogołocenie dróg z zadrzewienia, nie równoważy się bynajmniej z doraźną korzyścią zdobycia lichego opału, jakiego dostarczyć mogą topole i wierzby, nie mówiąc już o tem, że ilość tego opału nie może zaspokoić potrzeb okolicy nawet na czas jednego sezonu.

Wszelkie argumenty drzewoznawcze i ekonomiczne przeciw topolom i wierzbom obalone zostały przez konferencję z udziałem wybitnych drzewoznawców, techników i leśników, która odbyła się w Ministerstwie w dn. 16 stycznia b. r.

Ministerstwo Sztuki i K. zamieściło jednocześnie we wspomnianem piśmie prośbę o wydanie do właściwych władz samorządowych następującego okólnika:

„Trudne warunki opałowe chwili bieżącej skłaniają często Rady Gmin miejskich i wiejskich oraz wydziały powiatowe do uchwalenia wyrębu drzew ulicznych i przydrożnych. Uchwały takie zazwyczaj zapadają pospiesznie, bez należytego rozważenia szkód i korzyści, jakie przynieść mogą, a zwrócić należy uwagę i na to, że korzyść doraźna jest znacznie mniejszą, niż straty, jakie ponosi kraj, już pozbawiony przez wojnę swych drzew przydrożnych, które dopiero z wielkim trudem i kosztem należy sadzić na nowo. Wyrok taki na drzewa przydrożne często bardzo łączy się z postanowieniem zasadzenia drzew owocowych na miejsca wyciętych. Doświadczenie wykazało, że ta część uchwały pozostaje zazwyczaj niewykonaną i właściwie ci, którzy ją uchwalają, nie zdają sobie sprawy z kosztów i trudności zaopatrzenia się w materjał nadający się do zasadzenia. Konferencja specjalna drzewoznawców, leśników i ogrodników, zwołana przez Ministerstwo S. i K. zastrzegła się przeciw uogólnieniu hasła sadzenia przy drogach wyłącznie drzew owocowych. Mogą być one użyteczne tylko w sprzyjających warunkach gleby, położenia, klimatu, pod stałą opieką specjalistów. Zasadzone bez odpowiedniego przygotowania gruntu, w nieodpowiedniej glebie, w miejscu ocienionem, zwłaszcza jeśli drzewka są zbyt młode, nie dadzą oczekiwanych wyników i zeszpecą tylko krajobraz swym wyglądem suchotniczym, zniechęcając przytem ludność do prób podobnych u siebie. Nie krępując zatem inicjatywy prywatnej lub komunalnej co do zadrzewienia dróg ogołoconych, skierować należy całą energję w kierunku konserwacji drzew istniejących, bez względu na ich gatunek. W tym celu należy o ile możności zapobiegać uchwałom wyrębu drzew i nie dopuszczać, przy zachowaniu granic ustawowych, do ich wykonania przed zatwierdzeniem tych uchwał przez zainteresowane Ministerstwa. Również nie należy dopuszczać do zniszczenia tych drzew przez ich ociosywanie. Dopuszczalne jest jedynie ogławianie wierzb, które w ten sposób dostarczyć mogą stale materjału opałowego i faszyny.

W razie gdyby drzewa zostały już wycięte, należy odpowiednio zabezpieczyć cały dochód z materjału ściętego na obsadzenie ogołoconej drogi już w sezonie najbliższym. To samo stosować należy przy wyrębie drzew uschłych. We wszystkich wypadkach zamierzonego wyrębu należy, stosownie do okólnika M. R. P. z dnia 24 czerwca 1919 r. Nr. XIII 4059, uzyskać na wyręb pozwolenie M. R. P., które przed wydaniem tego pozwolenia zasięgnie opinji Ministerstwa Sztuki i Kultury.

Ponadto wskazane jest aby władze samorządowe, przed przystąpieniem do obsadzenia dróg, zwracały się w drodze służbowej o wskazówki do konserwatorów, wchodzących w skład urzędników województwa".

Zawiadamiając Pana o powyższem, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca Panu, aby treść przytoczonego wyżej okólnika podał do wiadomości przewodniczących wydziałów powiatowych i prezydentów miast i wezwał przytem wpierw nazwanych do rozesłania tego okólnika podległym burmistrzom i wójtom.

Warszawa, dnia 24 lipca 1920 r. (S. P. 6246).

(—) Kuczyński
*Kierownik Ministerstwa Spraw Wewnętrz.*

(Załącznik)

*Okólnik. Ministerstwo Robót Publicznych, Sekcja Dróg Kołowych i Mostów do wszystkich P. P. Instruktorów i Inżynierów Drogowych.*

Udzielam poniższy odpis odezwy Ministerstwa Sztuki do wiadomości.

Na wyrąb całych alei drzew należy każdorazowo uzyskać zezwolenie Ministerstwa Robót Publicznych, pojedyńcze drzewo uschłe lub grożące niebezpieczeństwem dla przejeżdżających należy usunąć niezwłocznie.

Warszawa, dn. 24 czerwca 1919 r. Nr. XIII 4059.

Za Ministra Robót Publicznych
(—) *M. Nestorowicz w. r.*

*Okólnik. Ministerstwo Sztuki i Kultury do Sekcji Drogowej Min. Robót Publ.*

Ministerstwo Sztuki i Kultury otrzymało zawiadomienie, że przy szosie Kalisz—Janków wycinane są wierzby przydrożne w celu zastąpienia ich drzewami owocowemi. Uznając w zupełności znaczenie gospodarcze i uspołeczniające obsadzania dróg drzewami owocowemi, Ministerstwo Sztuki i Kultury musi wystąpić jednak w obronie charakteru i swoistego piękna dróg naszych, którym wierzby nadają tyle wyrazu i sentymentu malowniczością swych form. Obronę istniejących już drzew przydrożnych podjąć należy tem energiczniej, że posiadamy mnóstwo dróg zgoła nieobsadzonych, na których drzewa owocowe powinny znaleźć zastosowanie jaknajszersze. Już okupacja niemiecka doprowadziła do zupełnego wytrzebienia wspaniałych topoli, będących

istotną krasą naszych dróg, że wspomnimy tylko szosę kaliską. W okolicach dobrze sobie znanych dziś zorjentować się nieraz trudno, tak zmienił się krajobraz polski, taka pustka pozostała na miejscu wspaniałych alei, ciągnących się do niedawna setkami kilometrów. Nie możemy dopuścić, aby za topolą zniknęła wierzba, tak tradycyjnie związana z naszym krajem. Wobec powyższego Ministerstwo Sztuki i Kultury opierając się na art. 12 p. g. ustawy o opiece nad zabytkami sztuki i kultury zwraca się do Ministerstwa Robót Publicznych z prośbą o współdziałanie w ochronie krajobrazu polskiego wogóle, przez oszczędzanie drzew już obrzeżających drogi nasze, jak lipy, wierzby, topole i t. p., a nadających im wygląd charakterystyczny, swojski, szczególnie zaś o wydanie do podwładnych sobie organów okólnika z kategorycznym zakazem wyrębu drzew przy szosach i drogach państwowych i powiatowych.

Warszawa, dn. 22 maja 1919 r. Nr. 3259/19.

Minister (podpis)

209.

**Okólnik (184) Wojewody do Starostów w sprawie legitymowania się odpisami legitymacji.**

Wobec wypadków legitymowania się niektórych osób notarjalnie poświadczonymi odpisami legitymacji (tymczasowych dowodów osobistych) podaję do wiadomości i ścisłego zastosowania się, co następuje:

Odpis, chociażby notarjalnie poświadczony, legitymacji osobistej nie może w żadnym razie służyć za podstawę do legitymowania się (wykazania tożsamości osoby) jaką służy oryginał legitymacji.

Odpis legitymacji może być uważany wyłącznie jako dokument stwierdzający fakt wydania danej osobie legitymacji dla celów informacyjnych i winien zawierać adnotację dla jakiego celu został sporządzony.

Brześć n|B., d. 10 października 1921 r. (Nr. I.2448|I).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman m. p.*

210.

**Okólnik (186) Wojewody do wszystkich p.p. Naczelników Wydziałów P. U. Wojewódzkiego i p. p. Starostów w sprawie uniformów i dystynkcji, używanych przez urzędników.**

Doszło do mojej wiadomości, że wielu urzędników nosi uniformy, którym w myśl rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14|X 1920 roku (Dz. Urz. Z. T. P. i E. Nr. 2, poz. 12) prawa noszenia uniformów nie przyznano, inni zaś, którym wprawdzie prawo noszenia uniformów przysługuje, noszą niezgodne z ich stopniem służbowym dystynkcje. Polecam więc wszystkim p. p. Naczelnikom Wydziałów i pp. Starostom, aby podwładnym sobie urzędnikom zwrócili uwagę na niewłaściwość tego postępowania i zażądali od nich kategorycznie ścisłego przestrzegania wyżej przytoczonego rozporządzenia.

Brześć n|B., d. 11 października 1921 r. (Nr. I.2481|I).

Wojewoda:
(—) *Roman*

211.

**Okólnik (188) Wojewody do Starostów w sprawie legalizacji podpisów osób prywatnych.**

Zauważyłem wypadki, że na aktach prawnych Wójtowie i pp. Starostowie uwierzytelniają podpisy osób prywatnych niezgodnie z postanowieniami Ustawy notarjalnej (Art. 218-270), obowiązującej na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 marca 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 29, poz. 66) na ziemiach wschodnich.

Dla uniknięcia w przyszłości tego rodzaju usterek udzielam panom w tej kwestji następujących wyjaśnień:

W zasadzie uwierzytelniają podpisy osób prywatnych na dokumentach i aktach prawnych — notarjusze, zaś tam, gdzie niema notarjuszy — sędziowie pokoju.

Postanowienie to odnosi się szczególniej do aktów, wymienionych w art. 221 ust. not. a to: akta kupna i sprzedaży lub ograniczania prawa własności do nieruchomości, 2) akta, dotyczące praw stan. obywateli, 3) umowy w sprawach majątkowych między małżonkami, 4) akta darowizny, 5) każdego rodzaju testamenty, 6) akta, dotyczące zabezpieczonych praw hipotecznych, które legalizować mogą wyłącznie tylko notarjusze.

Na aktach, podlegających wykonaniu poza granicami Państwa Polskiego, podpis legalizującego notarjusza winien być potwierdzony przez odnośnego Prezesa Sądu Okręgowego, podpis zaś tego ostatniego przez Ministerstwo Sprawiedliwości i Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

Akta nie wyszczególnione w art. 221 ust. not. mogą też być zaświadczone przez władze administracyjne i policyjne.

Brześć n|B., d. 11 października 1921 r. (Nr. I.2482|I).

Wojewoda:
(—) *Roman*

212.

**Okólnik (191) Wojewody do Starostów w przedmiocie dostarczania podwód przez gminy dla przewozu powracających uchodźców.**

Wobec napływających skarg, że powracający uchodźcy z Rosji przy przejeździe swym od stacji kolejowych do miejsc stałego zamieszkania opłacać muszą niebywale wysokie ceny za wynajmowane furmanki do przewiezienia swych rzeczy, polecam Panom Starostom, w celu uchronienia ich od wyzysku, zarządzić, aby podwody, dla przewiezienia uchodźców od najbliższej stacji kolejowej do ich miejsca stałego zamieszkania, obowiązkowo dostarczane były przez gminy po cenach możliwie najniższych, określonych przez Rady gminne.

Brześć n|B., d. 12 października 1921 r. (Nr. II.1668|I).

Wojewoda:
(—) *Roman m. p.*

213.

**Okólnik (192) Wojewody do Starostów w sprawie opłat za komisyjne dochodzenia.**

W uzupełnieniu okólnika z dnia 25|VIII Nr. VII § 587, w sprawie postępowania przy załatwianiu spraw przemysłowych, poleca się p. p. Starostom, zgodnie z instrukcją Ministerstwa Przemysłu i Handlu L. $\frac{92\cdot15}{4600}$/19.1 do stosowania, co następuje:

Koszta ogłoszenia komisyjnego dochodzenia, dla udzielenia pozwolenia na urządzenie i uruchomienie zakładów przemysłowych, ponosi przedsiębiorca.

Przy rozpisaniu komisyjnej rozprawy wezwać należy petenta do złożenia zaliczki na pokrycie tych kosztów.

Władza, przeprowadzająca rozprawę, likwiduje zestawione przez poszczególnych członków Komisji rachunki kosztów komisyjnych i zarządza ich wypłatę ze złożonej przez petenta kwoty zaliczki, przyznając zwrot kosztów według następujących zasad:

1) Urzędnikom państwowym przyznają się djety należne według obowiązujących przepisów państwowych służbowych;

2) urzędnikom autonomicznym djety, należne według ich przepisów służbowych;

3) znawcom nieurzędnikom wynagrodzenie według umowy;

4) członkom komisji od 1 do 3 włącznie rzeczywiste koszty podróży, obliczone według znanych władzy stosunków miejscowych.

Na przekazanych do wypłaty rachunkach winna władza umieścić następujące potwierdzenie:

„Stwierdza się potrzebę użycia . . . . . . . dn. oraz, że obliczenie kosztów podróży odpowiada cenom miejscowym",

(Data, podpis, pieczęć).

Pozostałą, ewentualnie, po wypłacie kosztów, resztę kwoty z zaliczki. należy bezzwłocznie zwrócić petentowi. względnie w razie niedoboru, zażądać od petenta uzupełnienia zaliczki.

Wykazy komisyjnych dochodzeń, wraz z wysokością ich kosztów, przesyłać do Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Przemysłowy).

Brześć n|B., d. 12 października 1921 r. (Nr. VII-884|I).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

214.

**(Okólnik (193) Wojewody do Starostów w sprawie okazywania pomocy władzom skarbowym.)**

Doszło do mojej wiadomości, iż, mimo kilkakrotne zarządzenia i wyjaśnienia Urzędu Wojewódzkiego, zarówno Policja Państwowa, jak i organy komunalne w dalszym ciągu nie okazują dostatecznej pomocy urzędnikom skarbowym przy wykonywaniu przez nich czynności podatkowych. Tak np. miały miejsce wypadki doręczenia awizacji i nakazów płatniczych przez organa policyjne z kilkumiesięcznem opóźnieniem, a nawet wypadki uchylania się od obowiązku doręczania tych awizacji i nakazów.

Z drugiej strony zauważono, iż Urzędy Starościńskie—w pierwszym rzędzie powołane do kontrolowania sprawności podporządkowanych im organów i odpowiedzialne za normalny bieg całokształtu spraw państwowych w powiecie—nie wykazują dostatecznego zainteresowania się sprawami skarbowemi.

Zważywszy, iż podobny stan rzeczy w sposób wysoce szkodliwy odbija się na interesach całego Państwa i, że sprawność funkcjonowania aparatu podatkowego jest w chwili obecnej jednem z najważniejszych zadań państwowych, polecam co następuje:

1) policja w miastach i wójtowie w gminach wiejskich winni doręczać awizacje i nakazy płatnicze bezwzględnie w terminie 7-dniowym pod rygorem odpowiedzialności dyscypjinarnej;

2) na żądanie inspektorów skarbowych, wójtowie gmin winni dostarczać niezbędne dla opodatkowania dane i jaknajspieszniej i jaknajdokładniej, traktując wszelkie zlecenia władz skarbowych jako b. pilne;

3) na zlecenie inspektorów skarbowych, podatek gruntowy winien być egzekwowany przez wójtów gmin z jaknajwiększą energją i sprężystością.

Powyższe zechcą p. p. Starostowie podać natychmiast do wiadomości podwładnych im urzędów.

Równocześnie polecam p. p. okazywać urzędnikom skarbowym jaknajdalej idącą pomoc przy użyczaniu środków lokomocji wymienionym urzędnikom na potrzeby służbowe, w szczególności, w ciągu najbliższego dwumiesięcznego okresu.

Brześć n|B., d. 14 października 1921 r. (Nr. I-2480|I).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

215.

**Okólnik (196) Wojewody do Starostów o trybie pobierania odrębnych dodatków samorządowych od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych.**

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 27 VII r. b. L. 1825 21 komunikuje Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, że na terenie wschodnich województw kresowych zachodzą wypadki pobierania, za zezwoleniem Starostów, od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych—obok dodatków unormowanych ustawą z dnia 6|VII 20 (Dziennik Ustaw Nr. 65 1920 poz. 437)—odrębnych dodatków autonomicznych w kwotach ryczałtowych.

Ponieważ, w myśl artykułu 39 powołanej Ustawy, opodatkowanie przemysłu i handlu. oraz osobistych zajęć przemysłowych na rzecz samorządu może odbywać się tylko w postaci dodatków do państwowych stawek tego podatku w wysokości w powyższym artykule oznaczonej, powiadomi pan Starosta podległe sobie Magistraty, że przysługujący im z mocy postanowienia art. 7 rozporządzenia b. Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 25.X 19 r. o skarbowości miast (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 27 1919 r. poz. 285) podatek od przemysłu i handlu, pobierany poprzednio w miastach za pośrednictwem ich własnych organów, po wejściu w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1921 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej na wschod-

nie województwa kresowe ustawy z dnia 6|VII.20 r. (Nr. 55|1921 r. poz. 342) jest obecnie ściągany przez władze skarbowe I instancji łącznie z państwowym podatkiem.

Jednocześnie poda pan Starosta do wiadomości tychże magistratów, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwróciło się do Ministerstwa Skarbu z prośbą o polecenie odnośnym Izbom Skarbowym rychłego wypłacenia Magistratom miast wschodnich województw kresowych przez Kasy Skarbowe złożonych im do depozytu kwot, ściągniętych tytułem dodatku miejskiego od handlu i przemysłu.

Brześć n|B., d. 15 października 1921 r. (Nr. III-456/I).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

216.

**Okólnik (197) Wojewody do Starostów w przedmiocie zwolnienia personelu kancelistów Urzędów Rejonowych.**

Na skutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 27 września 1921 r. Nr. A. O. 2101 polecam panu Staroście bezzwłocznie wypowiedzieć (na piśmie) służbę wszystkim kancelistom w Urzędach Rejonowych tamtejszego Starostwa z tem, że zwolnienie nastąpi z dniem 31 grudnia 1921 r.

Co do wszystkich urzędników, którym pan Starosta na zasadzie niniejszego polecenia służbę wypowie, należy przedłożyć tutejszemu Urzędowi Wojewódzkiemu w terminie do 1 grudnia 1921 r. wnioski o zwolnienie.

Zaznaczam przytem, że staraniem Pana Starosty winno być użycie zwolnionych ze służby, na skutek niniejszego zarządzenia, urzędników (o ile mają odpowiednie kwalifikacje) na innych, dotychczas niezajętych stanowiskach w Urzędzie Starościńskim.

Odnośne wnioski nominacyjne należy tu przedłożyć równocześnie z wnioskami o zwolnienie z posady w Urzędzie Rejonowym.

Brześć n./Bug., dn. 16 grudnia 1921 r. (Nr. I. Os. 2379|I).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman m. p.*

217.

**Okólnik (200) Wojewody do Starostów w przedmiocie przekazania delegatom G. U. L. materjału rejestracyjnego odnośnie strat wojennych.**

W ślad okólnika tut. z dnia 21 lipca r. b. Nr. II—929.|3 w sprawie rejestracji strat wojennych, przesyłam w załączeniu wykaz Delegatów powiatowych Głównego Urzędu Likwidacyjnego, wysłanych do Ziem Wschodnich celem przeprowadzenia rejestracji strat wojennych.

W związku z tem polecam panom Starostom zaprzestać dalszego przyjmowania zgłoszeń od poszkodowanych o stratach wojennych, natomiast przekazać Delegatom Głównego Urzędu Likwidacyjnego protokularnie cały zebrany materjał rejestracyjny, rozsegregowany według gmin.

Wymienionym Delegatom powiatowym G. U. L. należy również przekazać akta o bezprawnych rekwizycjach, dokonanych przez wojska polskie, a zwrócone przez władze wojskowe do Starostwa jako nieudowodnione formalnymi kwitami rekwizycyjnymi.

W związku z powyższem przypomina się jednocześnie okólnik Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego z dnia 21.7.21. Nr. 89 II/II—929 3 w przedmiocie współdziałania w akcji rejestracyjnej Głównego Urzędu Likwidacyjnego ze strony władz administracyjnych i samorządowych.

Brześć n./B., d. 18 października 1921 r. (Nr. II—929/4).

Wojewoda:
(—) *Roman m. p.*

(Załącznik do okólnika Nr. II—929/4).

Wyciąg z odpisu.

## WYKAZ DELEGATÓW

Głównego Urzędu Likwidacyjnego, wysłanych do Województwa Poleskiego celem przeprowadzenia rejestracji strat wojennych.

| Imię i nazwisko | Teren działalności |
|---|---|
| 1. BORODZIC TADEUSZ | pow. Kamień-Koszyrski |
| 2. BUCHOWIECKI STANISŁAW | „ Drohiczyński |
| 3. LALIK LUDWIK | „ Kobryński |
| 4. ŁEPKOWSKI KAZIMIERZ | „ Prużański |
| 5. NOWICKI JAN | „ Łuniniecki |
| 6. PINAJEW ALEKSANDER | „ Piński |
| 7. SAPETTO JÓZEF | „ Kosowski |
| 8. STECKI TEODOR | „ Brześć n./Bug. i Lubomelski |
| 9. SZCZEPAŃSKI JÓZEF | „ Sarneński |

218.

**Okólnik (203) Wojewody do Starostów w sprawie wydawania opinji o osobach ubiegacjących się o koncesje na hurtowy handel solą.**

Załączając przy niniejszym rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z dn. 29 września r. b. Nr. 7838/21, w przedmiocie organizacji sprzedaży soli, polecam Panom Starostom ściśle stosować się do dyrektyw w rozporządzeniu podanych i przychylną opinję wyrażać jedynie tylko w tych wypadkach, kiedy ubiegający się o koncesje odpowiada wszystkim wymaganiom, stawianym przez Ministerstwo Skarbu.

Brześć n./B. dn. 19 października 1921 r. (Nr. II 1657/I).

Wojewoda:

(—) *Roman m. p.*

(Załącznik do okólnika Nr. II—1657/1)

„Warszawa, dnia 29 września 1921 r

Do

Izby Skarbowej w Brześciu n./Bugiem.

Wobec likwidacji Ministerjum Aprowizacji i Państwowego Urzędu Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby Rada Ministrów uchwaliła na posiedzeniu z dnia 12 września 1921 r. przekazać z dniem 1 października 1921 r. Ministerstwu Skarbu agendy solne Ministerstwa Aprowiza ji i Wydział solny PUZAPP-u wraz z jego agendami oraz pasywami i aktywami, pozostawiając nadal charakter handlowy tego wydziału i kasowość jego.

Jednocześnie Rada Ministrów uchwaliła utrzymać dotychczasowy państwowy monopol handlu solą oraz koncesjonowanie hurtowych odbiorców soli.

Zawiadamiając o tem Izbę Skarbową zaznacza się, że, zgodnie z powyższą uchwałą, dotychczasowa organizacja sprzedaży soli pozostaje narazie bez zmiany, t. zn.:

1) Sól nabywa się nadal za pośrednictwem Biura Sprzedaży soli (Warszawa, Mazowiecka 7), po cenach taryfowych, każdocześnie obowiązujących.

2) Wydawanie nowych koncesji na hurtowy handel solą należy obecnie do Izb Skarbowych, po zasięgnięciu opinji Starosty danego powiatu względnie Wojewody.

3) Koncesji na hurtowy handel solą nie mogą otrzymać osoby:

a) Skazane za kradzież, sprzeniewierzenie lichwę wojenną, za przemytnictwo lub inne ciężkie przekroczenia skarbowe i wogóle za przekroczenia popełnione z chęci zysku.

b) Osoby nie zasługujące z jakichkolwiek powodów na zaufanie i nie dające rękojmi prawidłowego prowadzenia powierzonej im sprzedaży;

c) Osoby nie posiadające obywatelstwa polskiego.

4) Dotychczasowe koncesje, wydawane przez władze aprowizacyjne, pozostają nadal w mocy, o ile nie zachodzą okoliczności wymienione pod 3).

5) O wszystkich zmianach t. j. nadaniu nowych koncesji, jako też o odebraniu istniejących, należy niezwłocznie zawiadomić Ministerstwo Skarbu (Departament VI) i Biuro Sprzedaży soli.

6) O ile koncesjonarjusz powiatowy nie sprowadza dostatecznej ilości soli na potrzeby ludności, czy to z braku potrzebnego kapitału, czy też z powodu niedbalstwa, natenczas może władza skarbowa, w porozumieniu ze Starostą danego powiatu upoważnić do sprowadzenia soli na potrzeby powiatu, również inne osoby lub instytucje, mające siedzibę w danym powiecie, dające gwarancje przepisowego prowadzenia handlu solą.

7) Prawo karania za pobieranie nadmiernych cen za sól (poza utratą koncesji, którą orzeka tylko władza Skarbowa), przysługuje Sądom względnie Urzędom Walki z Lichwą.

Za Ministra Skarbu Dyrektor Departamentu

(—) *Dr. Mikulecki*

219.

**Okólnik (205) Wojewody do Starostów w sprawie protokułowania posiedzeń Rad gminnych i miejskich.**

Podczas przeprowadzania inspekcji referatów samorządowych i Zarządów gminnych i miejskich, stwierdzono, że protokuły posiedzeń Rad gminnych i miejskich zawierają dość często poważne braki jak pod względem formalnym tak i rzeczowym.

Wobec tego i w celu uniknięcia wspomnianych niedomagań w przyszłości, zechcą pp. Starostowie pouczyć Zarządy gminne i magistraty, aby każdy protokuł z posiedzenia Rady zawierał:

1) bieżącą liczbę posiedzeń Rady gminnej (miejskiej), powołanych do życia na mocy rozporządzeń K. G. Z. W. z dnia 16/VIII—19 r. (Dz. Urzęd. Nr. 1 poz. 118) i z dnia 25/VI—19 r. (Dz. Urz. Nr. 7 poz. 44);

2) oznaczenie miejsca posiedzenia;

3) data posiedzenia;

4) nazwiska obecnych członków Rady;

5) nazwiska nieobecnych członków Rady, którzy nieobecność swą dostatecznie usprawiedliwili;

6) nazwiska nieobecnych członków Rady, którzy nieobecności swojej nie usprawiedliwili;

7) porządek obrad ułożony poszczególnymi punktami;

8) krótkie streszczenie o przebiegu dyskusji obradowanej sprawy oraz treść zapadłej uchwały.

Uchwały powinny być stale poprzedzane następującą formułą: po przeprowadzeniu powyższej dyskusji Rada gminna (miejska) większością głosów ......... przeciwko głosów lub jednomyślnie powzięła uchwałę ..................... (poczem dopiero winien nastąpić tekst uchwały).

Wszystkie uchwały Rady gminnej (miejskiej) wpisuje się do specjalnej księgi protokułów, które winny być każdorazowo podpisane przez przewodniczącego, sekretarza i obecnych na posiedzeniu członków Rady.

W tym celu należy zaprowadzić w każdym urzędzie gminnym (magistracie) specjalną księgę pro-

tokułów posiedzeń Rad gminnych (miejskich), które winny zawierać w sobie natępujące rubryki: 1) numer bieżącej uchwały, 2) data, miesiąc i rok, 3) treść uchwały i 4) uwagi. W tej ostatniej z reguły winny być umieszczane wzmianki o przesłaniu odpisu uchwały Starostwu lub unieważnieniu jej przez Starostwo lub inny urząd (datę i numer pisma danego urzędu) oraz zmianie lub uchylaniu danej uchwały przez późniejszą uchwałę Rady i t. p. Sama książka winna być przesznurowana i poświadczona przez Starostwo.

Z każdego posiedzenia Rady, najpóźniej w dwa dni po posiedzeniu, winien być sporządzony protokuł i podpisany przez przewodniczącego i sekretarza, poczem na następnem posiedzeniu Rady, jako punkt 1 porządku dziennego odczytany i, po przyjęciu, podpisany przez radnych.

Do powyższej księgi wpisuje się jedynie uchwały Rad gminnych względnie miejskich. Wszelkie zaś inne uchwały, jak zarządów gminnych (magistratów) oraz poszczególnych komisji, winny być wpisywane do oddzielnych książek, specjalnie w tym celu zaprowadzonych.

Protokuły z posiedzeń Rad winny być przesyłane w odpisach Starostwu w terminie 7-o dniowym od chwili powzięcia uchwały i wprowadzone w życie po upływie przewidzianego w art. 36 ustawy o samorządzie gminnym (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 21 poz. 215) i 37 ustawy miejskiej (Dz. Urz. Z. C. W. Nr. 12 poz. 99) terminu, o ile zawieszenie powyższej uchwały od Starostwa nie nastąpi.

Brześć n. B., dn. 20 października 1921 r. (Nr. III-486|I).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

220.

**Okólnik (206) Wojewody do Starostów w sprawie zatwierdzania uchwał Rad miejskich i gminnych.**

Z przedłożonych przez pp. Starostów wniosków o zatwierdzenie uchwał Rad miejskich i gminnych zauważono, że większość z nich zawiera w sobie wiele braków, tak pod względem formalnym, jak rzeczowym, tudzież nie załączone bywają odpisy danej uchwały lub przedkładane są całkowicie odpisy obejmujące wszystkie sprawy, będące przedmiotem obrad danego posiedzenia i t p.

Braki te bardzo często zmuszają Urząd Wojewódzki do zwracania takich wniosków pp. Starostom, celem uzupełnienia, co niekorzystnie oddziaływa na sprężystość i wydajność pracy w urzędach administracyjnych, powodując zbyteczną korespondencję i opóźniając załatwienie samej sprawy.

Celem usunięcia tych niedomagań w przyszłości, zarządzam, co następuje:

Wszelkie uchwały Rad miejskich i gminnych, wymagające w myśl art. 14 Ustawy miejskiej z dn. 25.IX—19 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 27 poz. 285) i art. 37 Ustawy o samorządzie gminnym z dn. 26.IX—19 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 21 poz. 215) zatwierdzenia Urzędu Wojewódzkiego winny być przedkładane w formie wyciągu z protokułu, przy osobnym piśmie Pana Starosty, zawierającem jego wniosek oraz, w razie potrzeby, obszerniejsze umotywowanie.

Wyciąg protokułu posiedzenia, dołączony do wniosku, winien obejmować sprawy jedynie we wniosku omawiane.

Wzór wyciągu uchwały załączam.

Brześć n.|B., dn. 20 października 1921 r. (Nr. III-487|I).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

**WYCIĄG.**

Z protokułu posiedzenia Rady Gminnej

gminy .................. powiatu ..................
z dnia .......... Nr. ..........

Na posiedzeniu przewodniczył wójt .................. w posiedzeniu brało udział .......... członków z ogólnej liczby radnych oraz był obecny ze strony władzy nadzorczej powiatowy referent samorządowy lub ( .................. ) w sprawie 1 punktu porządku dziennego, dotyczącego wyborów członków do Tymczasowej Rady Powiatowej powzięto uchwałę: na skutek pisma Starosty pow. .......... z dnia .......... Nr. .......... Rada Gminna jednogłośnie powołała na członków do Tymczasowej Rady Powiatowej w .......... z pośród siebie ..................

..................

na oryginale figurują odnośne podpisy. Za zgodność z oryginałem.

Wójt gminy (podpis):

Pisarz gminy (podpis):

221.

**Okólnik (208) Wojewody do Starostów w sprawie tytułów służbowych urzędników państwowych.**

Niektórzy z panów Starostów w przedkładanych tu sprawozdaniach oraz wnioskach o przyjęcie funkcjonarjuszów do służby nadają podległym urzędnikom różnorodne tytuły z widoczną tendencją ścisłego określenia w tytule poruczonych urzędnikom funkcji.

Przypominam p. p. Starostom, że obowiązująca dotychczas na obszarach b. zaboru rosyjskiego nomenklatura tytułów jest następująca:

Urzędnik VI stopnia służbowego—Starszy referent (ewent. Starosta);

Urzędnik VII stopnia służbowego—referent;

Urzędnik VIII stopnia służbowego—pomocnik referenta;

Urzędnik IX stopnia służbowego—sekretarz;

Urzędnik X stopnia służbowego—starszy kancelista;

Urzędnik XI stopnia służbowego—kancelista.

Dla XII stopnia służbowego nie ustalono tytułu, a zatem urzędnicy, pozostający na stanowiskach tego stopnia służbowego, winni być tytułowani „urzędnik XII stopnia służbowego".

Podobnego określenia należy używać również w tytule urzędnika, którego specjalna funkcja byłaby w widocznej sprzeczności z normalnym tytułem, przywiązanym do jego stanowiska służbowego.

W nomenklaturze tytułów urzędników prowizorycznych obowiązują analogicznie te same zasady, z tą jedynie zmianą, że tytuł służbowy poprzedza się literami p. o. (pełniący obowiązki).

Zechcą zatem panowie ściśle stosować się do powyższego, dopóki zamierzona zmiana nomenklatury tytułów służbowych i jej jednakie dla całego państwa ustalenie nie zostanie w trybie właściwym wprowadzone.

Brześć n|B., dn. 19 października 1921 r. (Nr. I. Os. 2489|I).

Wojewoda:
(—) *Roman m. p.*

222.

**Okólnik (213) Wojewody do Starostów w przedmiocie stosowania rozporządzenia Kom. Gen. o ochronie lokatorów.**

Panująca drożyzna i połączony z nią wyzysk i spekulacja coraz bardziej nękają ludność, zwłaszcza w miejscach większych skupień.

Spowodowany przez wojnę powszechny objaw przeludnienia miast wysunął na pierwszy plan dotkliwie dającą się wszystkim odczuwać kwestję mieszkaniową.

Chęć wykorzystania tej sytuacji skierowała właścicieli i rządców domów na drogę nieprawnego podnoszenia cen na mieszkania i zauważyć się daje w tej dziedzinie uprawianie lichwy.

Zwalczać lichwę w różnych jej przejawach staje się koniecznością i obowiązkiem ogółu obywateli, przedewszystkiem zaś władz państwowych.

Zwracam przeto uwagę Panów Starostów, że rozporządzenie b. Kom. Gen. Ziem Wschodnich z dnia 14-go maja 1919 r. o ochronie lokatorów na Ziemiach Wschodnich (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 4 poz. 27) obowiązuje w całej pełni.

Obowiązek stosowania i przestrzegania tego rozporządzenia wkładam na Panów Starostów i polecam we wszystkich wypadkach żądania, lub pobierania nadmiernego komornego — pociągać winnych do odpowiedzialności jak za lichwę.

O zastosowaniu i wynikach niniejszego polecenia należy złożyć mi sprawozdanie w ciągu dwu tygodni.

Brześć n/B., dn. 25 października 1921 .. (Nr. II. 1680/I)

Wojewoda:
(—) *Roman m. p.*

223.

**Okólnik (216) Wojewody do Starostów w przedmiocie rejestracji mienia ewakuowanego do Rosji lub Ukrainy.**

W wykonaniu postanowień art. XI i XV Traktatu Ryskiego (Dz. Urz. R. P. 1921 r. Nr. 49 poz. 300) zostało wydane rozporządzenie Głównego Urzędu Likwidacyjnego z dnia 12 sierpnia r. b. w przedmiocie rejestracji mienia wywiezionego do Rosji lub Ukrainy (Mon. Pol. Nr. 202 poz. 268), tudzież instrukcja z dnia 12.8.21 r. w tejże sprawie (Mon. Pol. Nr. 203—205 poz. 270, 272 i 274).

Pomienione rozporządzenie i istrukcja dotyczą wywiezionych do Rosji lub Ukrainy, poczynając od dnia 1 sierpnia (nowego stylu) 1914 r., archiwów, mienia kulturalnego i mienia gospodarczego, należącego do ciał samorządowych, instytucji, osób fizycznych i prawnych odnośnie do zwrotu wymienionego mienia.

Wobec tego, że rewaakuacja zarejestrowanego mienia zależyć będzie w znacznej mierze od szczegółowego i rzeczowego wykonania samej rejestracji, polecam panom Starostom zwrócić szczególną uwagę, aby urzędnicy władz administracyjnych i samorządowych, którym powierzone zostanie prowadzenie tej rejestracji w danym powiecie lub miejscowości, jaknajdokładniej zaznajomili się z zacytowanymi wyżej przepisami prawnymi w celu jaknajściślejszego ich wykonania. oraz zastosowania się przytem do ustanowionych w tych przepisach terminów.

Jednocześnie przesyłają sią panom Starostom, w ilościach niżej podanych, afisze z tekstem rozporządzenia do rozlepiania nazewnątrz i wewnątrz w lokalach, gdzie będą przyjmowane deklarację, broszury „Zbiór Przepisów" i formularze Nr.Nr. 1, 2, 3 i 4.

W myśl par. 2 rozporządzenia Zarządy miejskie i stowarzyszenia, powołane do równorzędnego ze

| STAROSTWO | Afisze z tekst. rozp. | Broszury „Zbiór Przepisów". | Formularze | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|
| | | | 1 | 2 | 3 | 4 |
| Brzeskie . . . | 50 | 30 | 400 | 16 | 150 | 150 |
| Prużańskie . . . | 45 | 24 | 250 | 10 | 110 | 75 |
| Kobryńskie . . . | 45 | 22 | 250 | 10 | 90 | 60 |
| Łuninieckie . . . | 45 | 23 | 250 | 10 | 100 | 65 |
| Pińskie . . . | 45 | 23 | 200 | 10 | 85 | 60 |
| Drohiczyńskie . . | 35 | 20 | 165 | 10 | 75 | 50 |
| Sarneńskie . . . | 35 | 18 | 180 | 10 | 65 | 50 |
| Kosowskie . . . | 20 | 13 | 100 | 10 | 40 | 27 |
| Kamień-Koszyrskie . | 20 | 13 | 100 | 10 | 33 | 27 |

Starostwami przyjmowania zgłoszeń, oraz osoby prywatne mogą nabywać wspomniane druki (formularze), oraz „Zbiór Przepisów“ po cenach na nich uwidocznionych.

Po jednym jednak egzemplarzu „Zbioru Przepisów“ zatrzymają Starostwa dla siebie bezpłatnie, dla celów instrukcyjnych.

Osiągnięte ze sprzedaży sumy winny być przesyłane w odstępach dwutygodniowych przekazami pocztowemi do Kasy Oszczędności na konto G. U. L. w P. K. O. w Warszawie Nr. 30,075, z nadmienieniem na blankietach przekazowych, które dodatkowo będą przesłane, że sumy te są wpłacone na rachunek należności za druki do rejestracji ewakuowanego mienia, zaś pozostałe, po zakończeniu rejestracji w danym powiecie, druki należy skierowywać do Głównego Urzędu Likwidacyjnego w Warszawie (ulica Chmielna Nr. 17).

Brześć n/B., dn. 25 października 1921 r. (Nr. II. 1603/24).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

224.

**Okólnik (218) Wojewody do Starostów w sprawie wywiadów przedkładanych władzom poborowym przez Urzędy gminne.**

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pismem z dnia 7-go października 1921 r. Nr. A. W. 1566 zakomunikowało, że pisemne wyjaśnienia przedkładane przez Urzędy gminne władzom poborowym w sprawach popisowych częstokroć oparte są li tylko na zeznaniach świadków i nie zawierają żadnych dokumentów, któreby mogły wywiady te uczynić wiarogodnymi, przytem okazało się, że wywiady te częstokroć okazały się mylnymi.

Wobec tego polecam panom Starostom zawiadomić podległe sobie władze gminne i organa policyjne, że wywiady, sporządzone w sprawach poborowych, powinny być poparte dokumentami, jak np. metrykami, wyciągami z ksiąg ludności, hipotecznych i t. p.

O ile by zaś okazało się, że dostarczenie właściwych dokumentów jest niemożliwe z przyczyn niezależnych od władz przeprowadzających wywiady, np. z powodu wywiezienia lub zniszczenia aktów, wówczas winno to być zaznaczone w właściwym protokule.

O wydanych w tym kierunku zarządzeniach polecam mię powiadomić w terminie 10-dniowym.

Brześć n/B., dn. 28 października 1921 r. Nr. II. 1645/58).

Wojewoda:
(—) *Roman m. p.*

225.

**Okólnik (222) Wojewody do Starostów w sprawie czytelni i bibljotek powiatowych.**

Pragnąc ludności miejscowej dać możność zapoznania się z literaturą i kulturą polską, jak również zapewnić polskiej ludności ogniska, w których mogłaby zaspakajać potrzeby duchowe, Województwo poczyniło odpowiednie starania u kompetentnych czynników, majace na celu przyjście z pomocą miejscowym, już istniejącym organizacjom oświatowym i kulturalnym, lub też utworzenie takich organizacji.

W tym celu zechcą p. p. Starostowie w jaknajkrótszym czasie zawiadomić Województwo, czy i jakie organizacje społeczne o celach kulturalno-oświatowych istnieją w tamtejszym powiecie, które działalnością swoją usprawiedliwiłyby potrzebę przyjścia im z pomocą oraz przedstawić wniosek, w jakim kierunku należałoby pomocy tej udzielić.

Brześć n/B., d. 29 października 1921 r. (Nr. I-1826/3)

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

226.

**Okólnik (224) Wojewody do Starostów w przedmiocie walki z alkoholizmem.**

Ciężkie warunki życiowe, jakie wskutek długoletniej wojny obecnie się wytworzyły, czynią koniecznem, aby państwowe władze administracyjne zwracały baczną uwagę na wszystkie przejawy życia społecznego i przy współudziale czynników społecznych należycie reagowały na niepożądane i szkodliwe w samym ich zarodku.

Jednym z takich zgubnych dla społeczeństwa przejawów jest wzrost alkoholizmu.

Obowiązkiem przeto władz administracyjnych winno być zapoczątkowanie przy pomocy instytucji społecznych i władz komunalnych akcji, celem zwalczenia tego szkodliwego objawu, oraz organizowanie skutecznej kontroli nad zakładami, w których odbywa się sprzedaż napojów alkoholowych.

Polecam zatem pp. Starostom:

I) Zorganizować we wszystkich powiatach komisje do walki z alkoholizmem, w skład których weszliby między innymi przedstawiciele władz administracyjnych i samorządowych, lekarz powiatowy, oraz delegat miejscowego Urzędu Skarbowego.

Komisja taka, składająca się z 4—5 osób, miałaby na celu, kierując się myślą przewodnią ustawy sejmowej z dnia 23 kwietnia 1920 r., pouczać gminy miejskie i wiejskie o przysługującym im prawie orzekania o handlu napojami alkoholowymi w danej gminie i powodować uchwały, wprowadzające ograniczenie sprzedaży tych napojów w danej gminie, względnie całkowity ich zakaz.

Uchwały takie powinny być powzięte i przeprowadzone zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 23 IV 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 37 poz. 210).

II) Celem uniknięcia wydawania koncesji osobom niepożądanym i niepewnym pod względem moralnym, politycznym i materjalnym, poddać prośby ubiegających się o koncesje do zaopinjowania tymczasowym Radom Powiatowym.

W tym celu należy niezwłocznie podać do ogólnej wiadomości przez Magistraty i urzędy gminne, że wszyscy reflektanci powinni składać podania do Urzędów Starościńskich najpóźniej do dnia 1 grudnia b. r.

Do tych podań powinny być dołączone zaświadczenia urzędów gminnych i miejscowych organów policyjnych o kwalifikacjach moralnych i politycznych petenta.

O ile jednak Urzędowi Starościńskiemu nasuną się pewne wątpliwości co do kwalifikacji niektórych petentów, obowiązany będzie przeprowadzić jeszcze dodatkowe dochodzenia ze swej strony.

Wszystkie podania z zebranymi materjałami należy przedłożyć Tymcz. Radzie Powiatowej (przy współudziale Inspektorów Skarbowych i Akcyz) do zaopinjowania, poczem podania, zaopinjowane w sensie przychylnym, należy przesłać do miejscowego Inspektora Akcyzowego, w celu zbadania lokalu co do wymagań przepisów akcyzowych, zaopinjowania, czy petent nie był karany za przekroczenia akcyzowe i przedstawienia Izbie Skarbowej do ostatecznej decyzji.

Przy kwalifikowaniu podań petentów należy brać pod uwagę i uwzględniać w pierwszym rzędzie podania dawnych koncesjonarjuszów, o ile ci wykonywali sami swój zawód i zachowywali się dotychczas bez zarzutu, w drugim rzędzie podania inwalidów, lub zdemobilizowanych wojskowych, co do których będzie zupełna pewność, że zawód ten będą wykonywali sami i nie ustąpią nikomu innemu swej koncesji.

Jako jedną z ważniejszych dyrektyw, należy kierować się zasadą, że osobom prywatnym nie powinno się wydawać więcej jak jedną koncesję, natomiast kooperatywy i związki handlowe, które dają gwarancję, iż oprócz interesów handlowych, działają również i społecznie—mogłyby otrzymywać i więcej koncesji.

Jednocześnie Tymczasowe Rady Powiatowe winny uważać za swój obowiązek kontrolowanie, czy koncesje są wykonywane przez samych właścicieli i czy nie są odprzedawane osobom innym.

Petentom, co do których stwierdzone będzie, że koncesji swych w roku bieżącym sami nie wykonywali, lub je odsprzedawali osobom innym, należy bezwzględnie odmówić otrzymania koncesji na rok 1922.

Pozatem Urzędy Starościńskie zbiorą w czasie najprędszym dane o dopuszczalnej ilości sklepów sprzedaży w poszczególnych miejscowościach, biorąc za zasadę art. 5-y wspomnianej powyżej Ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r., uwzględniając jednocześnie życzenia ludności, zmierzające, w myśl tejże Ustawy, w kierunku zwalczania alkoholizmu.

Ogólna ilość koncesji na restauracje i sklepy wódek nie powinna przekraczać dla jednego powiatu normy: 1 zakład na 2500 mieszkańców.

Dane te powinny być zakomunikowane Izbie Skarbowej najdalej do dnia 15 grudnia r. b., jakoteż najpóźniej do tego czasu powinny być dostarczone Izbie Skarbowej wszystkie podania petentów.

Brześć n. B., dnia 3 listopada 1921 r. (Nr. II-1763/I).

Wojewoda:

(—) *Walery Roman*

227.

**Okólnik (226) Wojewody do Starostów w przedmiocie instrukcji przy otwieraniu prywatnych lombardów (kas pożyczkowych).**

W sprawie otwierania, prowadzenia i nadzoru nad lombardami, należącymi do osób prywatnych, podaję do zastosowania się, co następuje:

Pozwolenia na otwarcie nowych lombardów, tudzież na prolongatę pozwoleń istniejących już lombardów, należących do osób prywatnych, wydaje Urząd Wojewódzki. Bezpośredni nadzór nad prowadzeniem lombardów oraz opinjowanie przy wydawaniu pozwoleń należy do kompetencji Starosty, przy ścisłem zastosowaniu się do przepisów z dnia 24 kwietnia 1879 r., o sposobie otwierania i prowadzenia lombardów (kas pożyczkowych), załączonych przy niniejszym.

W myśl powyższego, osoby, pragnące otworzyć lombard, winne złożyć w Starostwie stosowne podanie, z uwzględnieniem następujących warunków:

I) Petenci obowiązani są złożyć deklarację, że nie należą do kategorji osób, którym z mocy art. 10, 12 i 13 przepisów z dnia 24 kwietnia 1879 r., prawo utrzymywania lombardów jest zabronione (kwestja ich karalności, zwłaszcza w związku z dotychczasowem prowadzeniem lombardu).

II) Petenci obowiązani są złożyć do Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej do depozytu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych kaucję w sumie 15120 marek w gotówce lub papierach procentowych państwowych. Kaucje, wniesione poprzednio władzom rosyjskim, jako nie dające obecnie doraźnego zabezpieczenia, nie mogą być brane w rachubę.

Do podania Starosta winien dołączyć wyczerpującą i rzeczową opinję co do osób petentów, wiarogodności złożonej przez nich deklaracji (punkt I niniejszego), unikając przy tem orzeczeń ogólnikowych i starając się opinję swoją oprzeć nietylko na informacjach, zebranych przez organa podwładne, lecz i otrzymanych drogą poufną od czynników miarodajnych (np. osób znanych w społeczeństwie).

Jednocześnie Starosta winien wyjaśnić petentom, iż:

a) pozwolenie na otwarcie lombardu może nosić tylko charakter tymczasowy, przyczem kaucja sama może być w następstwie podniesiona do wysokości, jaką ustali odpowiednie rozporządzenie;

b) pozwolenie traci moc po upływie 5 lat od daty wystawienia;

c) w razie naruszenia obowiązujących przepisów lub dopuszczenia się jakichkolwiek uchybień, w zakresie prowadzenia lombardu, pozwolenie może być cofnięte niezwłocznie, i

d) pozwolenie ważne jest tylko dla osób w niem wymienionych i nie może być ustąpione innym osobom. Podanie o otwarcie lombardu, zaopatrzone, w myśl powyższego w odpowiednie załączniki i rzeczową opinję Starosty, winno być przesłane do Urzędu Wojewódzkiego.

Przy doręczaniu petentom udzielonych przez Urząd Wojewódzki pozwoleń, należy ich pouczyć o konieczności bezwzględnego stosowania się do przepisów z dnia 24 IV 1879 r., zaznajamiając ich z treścią tych przepisów, a w szczególności do warunków, wyszczególnionych w danem pozwoleniu (o wysokości procentu od pożyczek i wysokości opłat za przechowanie i oszacowanie zastawu).

Starostwo winno prowadzić rejestr wydanych przez Urząd Wojewódzki pozwoleń na lombardy, celem ich ewidencji i ułatwienia nadzoru.

Właściciele lombardów, posiadający pozwolenia, których termin jeszcze nie upłynął, winni są niezwłocznie złożyć wymienioną w niniejszym okólniku kaucję i winni złożyć deklarację, że będą się stosowali do przytoczonych powyżej postanowień.

Brześć n/B., d. 7 listopada 1921 r. (Nr. I-1220/4.)

Wojewoda:
(—) *Walery Roman m. p.*

228.

**Okólnik (229) Wojewody do Starostów w przedmiocie otoczenia opieką szkolnictwa powszechnego.**

Wizytacja szkół, dokonana z ramienia Kuratorjum szkolnego, wykazała, że stan szkolnictwa na terenie tutejszego Województwa, pomimo wydatnych w tym względzie zarządzeń, nie uległ zasadniczej poprawie, wiele bowiem gmin nie uruchomiło dotychczas swych szkół, nie nabyło niezbędnego inwentarza, nie odnowiło lokali i t. p.

Przyczyną tych braków jest niewątpliwie niedostateczne współdziałanie administracji powiatowej lokalnym organom szkolnym.

Urząd Wojewódzki wydał w tym względzie okólnik z dnia 9/VI L. III 170 2 i jeszcze raz, z całym naciskiem, podkreśla, że sprawy szkolnictwa winien pan Starosta otoczyć specjalną opieką i zapewnić im swą szczerą i energiczną pomoc, a w szczególności zwróci Pan Starosta szególną uwagę, aby Rady gminne asygnowały na omawiany cel wydatne kwoty, aby następnie kwoty te rzeczywiście i w odpowiednich ratach były asygnowane, również aby zarządy gminne dostarczały w porę podwody na potrzeby szkolne, zwłaszcza dla zwózki opału i materjałów budowlanych.

Wychodząc z założenia, że należyty stan szkolnictwa jest nieodzownym warunkiem podniesienia poziomu kulturalnego na tutejszych terenach, zapewni Pan Starosta szkolnictwu troskliwą opiekę i da mu możność prawidłowego rozwoju, zalecając podległym sobie urzędom gminnym stosowanie jaknajdalej idącego poparcia, względem zaś opornych i niechętnych stosując egzekutywę administracyjną.

Brześć n/B., dn. 8 listopada 1921 r. (Nr. III. 493/1).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

229.

**Okólnik (230) Wojewody do Starostów w sprawie wyborów do Tymczasowej Rady Wojewódzkiej.**

Na zasadzie par. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z d. 21 III.21 r. o organizacji władz. administracyjnych II instancji zarządziłem w dniu 10 X b. r. powołanie do życia Tymczasowej Rady Wojewódzkiej.

W skład Rady Wojewódzkiej stosownie do p. I par. 3 mego zarządzenia z dnia 10 X b. r., winni wejść przedstawiciele Rady Powiatowej po 1 z każdej.

Wobec powyższego polecam Panu Staroście zarządzić wybory delegata z ramienia tamtejszej Rady Powiatowej na najbliższem posiedzeniu takowej.

Wybory winny się odbyć do 5/XII b. r.

O rezultatach wyborów powiadomi Pan Starosta Urząd Wojewódzki, podając jednocześnie nazwisko wybranego oraz wszelkie dane o jego osobie, jakoto: wiek, wyznanie, narodowość, wykształcenie i zawód.

Brześć n/B., dn. 8 listopada 1921 r. (Nr. III 466/2).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

230.

**Okólnik (231) Wojewody do Starostów w przedmiocie udzielania zezwoleń na otwieranie domów komisowych.**

W sprawie udzielania zezwoleń na domy Komisowe podaję do wiadomości i ścisłego zastosowania się, co następuje:

Na zasadzie dodatku I do art. 46 ustawy handlowej (tom XI cz. 2 zbioru Praw i Rozp. Imp.) zezwoleń na otwarcie domów komisowych udziela Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Osoby pragnące otworzyć dom komisowy winne złożyć podanie do Urzędu Starościńskiego z wymienieniem terytorjalnego zakresu działania projektowanego przedsiębiorstwa, z dołączeniem pokwitowania Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej z wpłaconej na depozyt Ministerstwa Spraw Wewnętrznych kwoty w wysokości 32,400 mk. dla przedsiębiorstw I kategorji i 16,200 mk. dla II kategorji (patrz. art. 2 załączonych przepisów).

Podanie, po rozpatrzeniu go w Urzędzie Starościńskim ze strony formalnej, winno być skierowane do Urzędu Wojewódzkiego, celem dalszego urzędowania, z przedłożeniem wyczerpującej i umotywowanej opinji Pana Starosty, dotyczącej zarówno osoby petenta jak i celowości samego przedsiębiorstwa. W szczególności opinja winna zawierać dane co do: 1) lokalnej potrzeby uruchomienia przedsiębiorstwa, 2) kwalifikacji moralnych i fachowych petenta, 3) jego stanu majątkowego, 4) stopnia gwarancji, iż przedsiębiorstwo będzie prowadzone uczciwie i solidnie. Przy nadsyłaniu wspomnianej opinji zechcą P. P. Starostowie unikać orzeczeń ogólnikowych, starając się zbierać informacje co do osoby petenta nie drogą szablonowych wywiadów, lecz przez zasięgnięcie zdania instytucji państwowych i społecznych, osób godnych zaufania i t. d.

Podkreśla się, iż oprócz wyżej wspomnianego zezwolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, uruchomienie domu komisowego wymaga wykupienia odnośnego patentu handlowego.

Równocześnie polecam Panu Staroście donieść:

1) Czy domy komisowe funkcjonują na terenie powierzonego Panu powiatu;

2) na jakich podstawach prawnych;

3) zażądać od tych domów komisowych, które nie posiadają właściwego zezwolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, by w terminie do 1 stycznia 1922 r. złożyły odpowiednie podania na ręce Pana Starosty, z uwzględnieniem wyłuszczonych w niniejszym okólniku przepisów formalnych (wskazanie terytorjalnego zakresu działalności, kaucja).

Brześć n B., dn. 9 listopada 1921 r. (Nr. I. 2066 3).

Wojewoda:
(—) *Roman m. p.*

231.

**Okólnik (237) Wojewody do Starostów w sprawie pomocy dla rolników w koniach i zaprzęgach.**

Poniższy okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wraz z odpisami odnośnych zarządzeń i instrukcji przesyłam Panu Staroście celem zaznajomienia się z warunkami kupna i wypożyczania koni wojskowych i zaprzęgów dla celów rolniczych, oraz podania przedmiotowych przepisów do ogólnej wiadomości.

Brześć n/B., dn. 18 listopada 1921 r. (Nr. II. 1948/1)

Za Wojewodę:
(—) *Świętochowski m. p.*

„Pismem z dnia 7.5 1921 r. L. 4292 Rem. Dep. IV zakomunikowało Ministerstwo Spraw Wojskowych, wobec ustawicznego napływania doń podań o kupno lub wypożyczenie koni wojskowych dla celów rolniczych, że w sprawie kupna koni należy zwracać się wyłącznie do odnośnych województw, którym podział koni jest powierzony, w sprawie zaś wypożyczań—do poszczególnych dowództw, które sprawy te załatwiają we własnym zakresie. Kierowane do Departamentu IV Ministerstwa Spraw Wojskowych podania o kupno lub wypożyczenie koni rozpatrywane nie będą.

Podając powyższe do wiadomości Panu Wojewodzie (Komisarzowi), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca zawiadomić o tem sfery interesowane.

Zarazem chcąc sferom tym, jakoteż i władzom administracyjnym, ułatwić zorjentowanie się w obowiązujących obecnie normach odnośnie pomocy ze strony wojska dla rolników, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zebrało i ugrupowało te normy (patrz załączniki); Pan Wojewoda (Komisarz) zechce zarządzić sporządzenie odpowiedniej ilości odpisów tych norm, oraz przesłanie ich władzom podległym dla dokładnego obznajomienia się z niemi; celem umożliwienia i szerszym warstwom ludności zapoznanie się z treścią odnośnych przepisów byłoby pożądane przedrukować je również w najbliższym dzienniku wojewódzkim.

O wykonaniu należy donieść.

Za Ministra:
(—) *Dunikowski m. p.*
Podsekretarz Stanu.

*Wygodzenie ludności cywilnej zaprzęgami wojskowymi celem pomocy w robotach rolnych 292.*

W wykonaniu uchwały sejmowej w sprawie uprawy i obsiewu pól, leżących odłogiem podczas zbliżającej się wiosny, oraz ustawy o zagospodarowaniu odłogów gruntowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, wprowadza się zmianę i uzupełnienie rozporządzenia ogłoszonego w dziennniku Rozkazów Wojskowych Nr. 94 z 1919 r. poz. 3665 w sposób następujący:

Stosunki, spowodowane stanem wojennym, sprowadziły zniszczenie obszarów Rzeczypospolitej Polskiej oraz pozbawiły rolników potrzebnej do pracy na roli siły pociągowej, zmniejszając produkcję rolną, grożąc klęską żywnościową w Państwie. Ażeby zapobiec ewentualnej katastrofie konieczną jest jaknajbardziej wydatna i planowa pomoc dla rolników podczas robót wiosennych tak, ażeby jaknajwiększa przestrzeń ziemi została należycie uprawioną i obsianą. Do tej pomocy przyczynić się winno wojsko zapomocą wszelkich, stojących mu do dyspozycji środków. Urzeczywistnić ją można przez dostarczenie rolnikom na przeciąg robót wiosennych zaprzęgów i koni wojskowych. W tym celu należy natychmiast przystąpić do planowego zorganizowania akcji, mającej na celu niesienie pomocy rolnikom, przez wygadzanie zaprzęgami i końmi wojskowymi.

W myśl powyższego poleca się D. O. G. przystąpić natychmiast do zorganizowania akcji niesienia pomocy rolnikom podczas robót wiosennych przez wygadzanie zaprzęgami i końmi wojskowymi. Akcja ta winna być przeprowadzoną przy pomocy wszelkich, stojących do dyspozycji środków, w porozumieniu ze starostami oraz powiatowymi reprezentantami Ministerstwa Rolnictwa i D. P. tak, ażeby z chwilą rozpoczęcia robót wiosennych rolnicy mogli w jaknajwiększych rozmiarach korzystać z tej akcji.

Wszelkie formacje wojskowe w kraju winny odstąpić rolnikom na czas najpilniejszych robót rolnych, związanych z obsianiem pól i sprzętem zboża, cały, będący w ich dyspozycji, zapas koni wojskowych i zaprzęgów dla celów rzeczonych, z tem jednak, ażeby ta pomoc nie naruszała w niczem potrzeb wojska i obowiązków służby wojskowej.

W myśl powyższego zarządza się oddawanie do robót rolnych wszelkich zaprzęgów, jak również koni bez zaprzęgów, które są odpowiednie do użycia na roli, bacząc, ażeby do obsługi wygadzanych koni wyznaczono żołnierzy, w miarę możności obeznanych z pracą na roli i obchodzeniem się z końmi.

Wypożyczać można tylko konie wolne od chorób zaraźliwych. W tym celu, przed oddaniem rolnikom, konie winny być każdorazowo oglądane przez lekarza weterynaryjnego, który opinjuje o ich zdrowiu.

Celem uniknięcia zawlekania i rozszerzania się chorób infekcyjnych wśród koni wojskowych, mogą być wydawane konie wojskowe tylko tym rolnikom, którzy się wykażą poświadczeniem starostwa, że miejscowość, do której koń wojskowy ma być oddany, wolna jest od chorób infekcyjnych końskich.

Wydawanie koni rolnikom nastąpić winno na warunkach, rozporządzeniem D. O. G. L. 54418, 1197 A. P. (Dz. Rozk. Wojsk! Nr. 94 z 1919 r. poz. 3665) ogłoszonych i do tych miejscowości, odległość których od miejsca postoju odnośnego oddziału nie przekracza 25—30 klm.

Rozkaz powyższy D. O. G. L. 54418, 1197 A. P. utrzymuje się również na rok 1920 w pełnej mocy, z tem, że w jego ustęp 3 po słowach: 4 kg. owsa należy odpisać „względnie jęczmienia", oraz, że przy uiszczeniu zapłaty w koronach w Małopolsce i na terenach b. okupacji austryjackiej ma zastosowanie kurs przeliczenia 1 kr. — 70 fen.

W razie doprowadzenia konia do stanu niezdolności do służby wojskowej względnie nadmier-

nego jego zużycia ze szkodą dla jego stanu, z winy użytkującego, ten ostatni, niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności sądowo-karnej, obowiązany będzie do pełnego odszkodowania zarządu wojskowego w myśl ogólnie obowiązujących zasad prawnych. W razie uszkodzenia, z winy użytkującego, innego materjału wojskowego, jako to: uprzęży, wozu i t. p. mają powyższe postanowienia analogiczne zastosowanie.

Korzystającym z pomocy wojskowej należy odczytać niniejsze postanowienia i zażądać od nich podpisania deklaracji w dwóch egzemplarzach, z których jeden należy wydać podpisującemu.

Organa, dozorujące konie i zaprzęgi wojskowe, oddane do pomocy rolnikom, należy pouczyć o ciążącej na nich odpowiedzialności za całość i dobry stan majątku wojskowego.

Sprawozdanie o wykonaniu niniejszego rozkazu należy przedkładać Dep. IV Sekcji Remontu M. S. Wojsk. perjodycznie każdego miesiąca, począwszy od 15 kwietnia r. b.

Sprawozdania te winny zawierać w ogólnych zarysach rozmiar przeprowadzonej akcji, z podaniem ilości wypożyczonych do robót koni i zaprzęgów wojskowych oraz miejscowości, w których akcja ta została przeprowadzona.

*Wygodzenie zaprzęgami wojskowymi ludności cywilnej celem pomocy w robotach rolnych. 3665.*

Wszystkie formacje wojskowe w kraju, celem udzielenia pomocy ludności cywilnej przy robotach rolnych — winne w razie możliwości, o ile to nie koliduje z obowiązkiem służby wojskowej, wygodzić rolnikom do tych robót zaprzęgami (końmi, wozami), a to w porozumieniu z miejscowemi władzami administracyjnemi I instancji (starostwami).

Do robót tych oddawać należy tylko zaprzęgi dwukonne. Ludność cywilna obowiązana jest za używanie pary koni, wozu, wraz z usługą żołnierza (woźnicy), dać całodzienne utrzymanie dla 2 koni i dla żołnierza w naturze.

Pasza dzienna dla 2-ch koni wynosić ma 30 funtów owsa—12 kg. i 1 puda siana—16 kg. W razie braku owsa można w wyjątkowych wypadkach część brakującego owsa zastąpić inną paszą treściwą w tej samej wadze, względnie podwójną ilością siana, z tem jednak, że każdy koń musi otrzymać dziennie najmniej 10 funtów—4 kg. owsa.

Żołnierzowi należy się dostatnie pożywienie robotnika rolnego i odpowiednie pomieszczenie.

Czas pracy równy czasowi pracy służby folwarcznej w danej okolicy, z tem, że siła pociągowa koni ma być odpowiednio wyzyskana, jednak bez uszczerbku dla ich kondycji i ogólnego stanu.

Żołnierz obowiązany jest do pełnienia normalnych posług, jako woźnica (oracz, poganiacz), przyczem winien się pod każdym względem tak zachowywać, jak na żołnierza-polaka przystoi.

Oprócz wyżywienia dla żołnierza i 2-ch koni, korzystający z tego wygodzenia obowiązany jest uiścić do Kasy Wojskowej kwotę 16 marek za każdy dzień powszedni.

Jeżeli dostarczono dwa konie z żołnierzem, bez wozu, to należytość ta wynosi 11 mk. 50 fen.

Wynagrodzenie to ustalone w prozumieniu z Min. Roln. i Dóbr. Państw. opiera się na następującem obliczeniu.

| | | | |
|---|---|---|---|
| 1) | amortyzacja 2 koni . | 4 mk. | — fen. |
| 2) | „ wozu . | 2 „ | 50 „ |
| 3) | „ uprzęży . | 2 „ | 50 „ |
| 4) | „ ubrania żołnierza . . . . . | 4 „ | 50 „ |
| 5) | robocizna żołnierza . | 3 „ | — „ |
| | Razem | 16 mk. | 50 fen. |

Kwotę 16 mk. (11.50) pobierają odnośne oddziały za pokwitowaniem od ludnosci cywilnej w całości.

Z kwoty tej wypłacają mk. 3 żołnierzowi na rękę — resztujące 13 mk. (9 mk.) przesyłają do Komisji Kasowych, którym przynależą.

Komisje Kasowe założą specjalne ewidencje najmu koni, z rubryką otrzymanych kwot, uwidoczniając kwoty wypłacone żołnierzom.

Wpływ, osiągnięty od korzystających z koni skarbowych, Komisje Kasowe notują na koncie „D". Każdego miesiąca, nie później 10-go wykaz tych wpływów Komisje Kasowe przedkładają Intendenturom odnośnym D. O. G. z prośbą o zezwolenie przelania sum na Z. O.

W ten sposób postępują Intendentury D. O. G. w stosunku do Dep. Gospod.

Na obszarach, gdzie obowiązuje waluta koronowa, kurs ustalony staje 1 mk. — 1 kor. 75 hal.

Powyższe wynagrodzenie ustalono na rok 1919.

Konie, oddane w używanie, mogą być każdocześnie cofnięte, a to w razie niedotrzymania przez użytkującego powyższych warunków, wzg. gdyby tego wymagały względy militarne.

Powyższe zarządzenia nie odnoszą się do terenów przyfrontowych, o ile Naczelne Dowództwo wydało, względnie wyda odmienne w tym względzie zarządzenia.

*Instrukcja przy wypożyczaniu koni rolnikom.*

1. Część koni wojskowych każdorazowo określona specjalnymi rozkazami M. S. Wojsk. Dep. IV, może być wypożyczona przez Dowództwa pułków i in. równorzędne okolicznym rolnikom, w promieniu nie dalej 40 kilometrów od miejsca stałego postoju wypożyczającego Dowództwa, po podpisaniu przez tych rolników odnośnych rewersów.

2. Konie wypożyczane są na lat 5, poczem koń staje się własnością danego rolnika. Ten okres czasu może być skróconym do lat 4-ch, jeżeli zawdzięczając staraniom wypożyczającego, koń w ciągu lat 4 będzie utrzymany zawsze w stanie wybornym, co powinna stwierdzić Komisja Przeglądowa, sprawdzając stan koni wypożyczonych.

3. W ciągu lat 5 (ew. 4-ch) użytkujący obowiązuje się na każde żądanie wypożyczającego Dowództwa oddać konia z powrotem do wojska czasowo lub zupełnie bez prawa do jakiegobądź odszkodowania.

4. Konie wypożyczone są żywione kosztem użytkującego i powinny być żywione przez niego dobrze i utrzymane zawsze w dobrym stanie.

5. W razie choroby konia, użytkujący winien wezwać lekarza weterynarji oraz zawiadomić natychmiast Dowództwo Wojskowe, które konia tego wypożyczyło.

6. Jeżeli koń wypożyczony padnie, użyktujący obowiązany jest wezwać Komisję, złożoną z lekarza Weterynarji, dwóch obywateli miejscowych, jako

świadków, i wójta gminy, którzy po stwierdzeniu przyczyny padnięcia konia, spisują protokół i odsyłają go do danego Dowództwa Wojskowego.

7. W razie stwierdzenia winy przy padnięciu konia ze strony użytkującego, ten winien zapłacić za konia według szacunku oznaczonego w rewersie Kasy Komisji Gospodarczej Dowództwa Wojskowego, które konia wypożyczyło.

8. Jeżeli koń padł nie z winy użytkującego, użytkujący odpowiedzialności materjalnej nie ponosi.

9. Jeżeli postępowanie użytkującego pod względem utrzymania konia jest bez zarzutu, Dowództwo wypożyczające nie ma prawa odebrać od niego konia przed czasem i oddać go innemu rolnikowi do użytkowania.

10. O ile Dowództwo, wypożyczające konia, odbiera go z powrotem, powinno zrobić to z podaniem przyczyn, które powinny być wyszczególnione w odpowiednim protokule.

11. Przy wypożyczaniu koni wojskowych w pierwszym rzędzie powinny być uwzględnione podania osób wojskowych i inwalidów, którzy zostali obdarzeni ziemią, w myśl ustawy o nadaniu ziemi żołnierzom, jak również i tych, którzy po demobilizacji wracają do swych gospodarstw.

*Brakowanie koni wycieńczonych, niezdatnych do służby wojskowej. 325.*

W uzupełnieniu rozkazu M. S. Wojsk. z dnia 30 września 1919 r. Nr. 3591 (Dz. Rzk. Wojsk. Nr. 93-1919 r.) w sprawie brakowania koni, niezdatnych do służby w armji, zarządza się, co następuje:

1) Konie wojskowe, zdrowe, lecz wycieńczone, i wymagające odżywiania dłuższego, niż 8 tygodni, bez używania do pracy, w celu użycia ich na potrzeby rolnictwa, winne być oddane Ministerstwu Rolnictwa i D. P. lub bezpośrednio ludności rolniczej, według następujących przepisów:

a) wybrakowania i oszacowania dokonywują Komisje, powołane zgodnie z rozkazem Nr. 3591 (Dz. Rzk. 93). Z czynności swych Komisje sporządzają, szczegółowy protokuł, który podpisują wszyscy złonkowie Komisji. W protokule należy zaznaczyć, z powodu jakich przyczyn konie doszły do stanu silnego wycieńczenia i podlegają wybrakowaniu, zgodnie z niniejszym rozkazem;

b) po wybrakowaniu i oszacowaniu koni przez powyższe Komisje D. O. G., względnie Dowództwa odnośnego oddziału lub zakładu wojsk., winny natychmiast zawiadomić o tem powiatowego przedstawiciela Ministerstwa Rolnictwa i D. P., który z liczby wybrakowanych koni zarezerwuje przydatne dla celów rolniczych. W powiatach, w których Ministerstwo Rolnictwa i D. P. nie posiada jeszcze swych przedstawicieli, przekazywanie koni na użytek rolnictwa winno być dokonane przez odnośne Starostwa, które w tym wypadku wypełni funkcje, wchodzące w zakres czynności reprezentanta Ministerstwa Rolnictwa i D. P.

c) konie, uznane przez reprezentanta Ministerstwa Rolnictwa i D. P. za nieprzydatne do celów rolniczych, oddziały winny sprzedać bezpośrednio, drogą licytacji, miejscowej ludności, wyłącznie rolnikom prowadzącym gospodarstwo rolne, co musi być stwierdzone przez władze administracyjne powiatowe, gminne lub miejscowe organizacje rolnicze, (Związki Ziemian i Kółka Rolnicze) zaś o dniu licytacji zawiadomić tegoż przedstawiciela Ministerstwa Roln. i D. P.

d) o ile Ministerstwo Rolnictwa i D. P., wzgl. jego przedstawicielstwo powiatowe, nie odbierze koni, uznanych za przydatne dla celów rolniczych do dnia, poprzedzającego termin licytacji, należy sprzedać je w drodze licytacji na równi z końmi, uznanymi przez reprezentanta Min. Roln. i D. P. za nieprzydatne dla celów rolniczych;

e) konie wybrakowane, przeznaczone w ten sposób dla Ministerstwa Rolnictwa i D. P. odbierze przedstawiciel tegoż po cenach szacunkowych, przyczem należytość winna być wpłaconą przed ich odbiorem do D. O. G. lub do kasy Oddziału Wojskowego. Odbiorcę winno Dowództwo Oddziału zaopatrzyć w wykaz koni z oszacowaniem i z pokwitowaniem z odbioru należytości.

f) kwoty, wpływające za konie wybrakowane, Kasy oddziałów winny natychmiast przekazać DOG., które postąpią w myśl rozkazu Nr. 4254(Dzien. Rzk. Wojsk. Nr. 98).

II) Zabrania się bezwzględnie odsyłania koni, powyżej oznaczonych, do szpitali lub punktów odkarmiania koni.

3) a) w kraju: konie zdrowe, mało wycieńczone, a tylko na krótki czas niezdolne do służby wojskowej, należy pozostawiać w odnośnych oddziałach i zakładach wojskowych, przyczem dowódcy tych oddziałów dołożą wszelkich starań, aby te konie jaknajrychlej były doprowadzone do należytego stanu;

b) na obszarze wojennym: konie zdrowe, lecz tak wycieńczone, że wymagają od 4 — 8 tygodni wypoczynku i należytego odkarmiania, lub konie, wymagające takiego odpoczynku po wyleczeniu w szpitalu, mają być odsyłane do frontowych „stacji odkarmiania koni".

4) We wszystkich wypadkach wybrakowania i oddania koni dla celów rolnictwa w sposób powyżej określony, Dowództwa poszczególnych oddziałów i zakładów wojskowych winny niezwłocznie zawiadomić D. O. G. (na froncie odnośne wyższe Dowództwo), przesyłając jednocześnie protokuł Komisji i podając liczbę koni wybrakowanych i przekazanych Ministerstwu Rolnictwa i D. P. lub sprzedanych z licytacji bezpośrednio miejscowej ludności. D. O. G. (względnie dowództwa frontów) winny natychmiast przedkładać te sprawozdania Departamentowi IV M. S. Wojsk. (względnie Naczelnemu Dowództwu IV), zarządzając jednocześnie dochodzenia, celem ewentualnego pociągnięcia winnych do odpowiedzialności karnej, o ile okaże się, że ubytek koni, który powstaje przez ich wybrakowanie, spowodowany był brakiem nadzoru nad końmi, nieodpowiedniem ich używaniem, lub odżywianiem.

5) Postanowienia rozkazu Nr. 3591 (Dz. Rzk. Wojsk. Nr. 93 19), które niniejszym rozkazem nie zostały zmienione, oraz rozkaz M. S. Wojsk. z dnia 20 stycznia 1920 r. L. 821 20, w sprawie brakowania koni chorych na świerzb pozostają w mocy.

6) Wszelkie stacje, względnie punkty odkarmiania słabych koni zostaną osobnem rozporządzeniem M. S. Wojsk. zniesione, jako nie mające dalszej racji bytu, wobec powyższego rozkazu o brakowaniu koni, a równocześnie zostaną utworzone frontowe stacje odkarmiania koni.

*Źrebięta od klaczy wojskowych. 581.*

Wszystkie źrebięta od klaczy wojskowych, gdy dojdą do wieku od 3—4 miesięcy, należy przekazywać Województwom na niżej podanych zasadach.

1) źrebięta od klaczy wojskowych w wieku 3—4 miesięcy są przekazywane przez D. O. Geny Województwom.

2) O każdej partji źrebiąt, nie mniejszej niż 5 źrebiąt, D. O. Gen. zawiadamia Województwo.

3) Źrebięta, rozmieszczone pojedyńczo, przed przekazaniem należy zebrać na punkty niemniej niż 5 źrebiąt razem.

4) D. O. Gen. wyznacza miejsce i datę odbioru źrebiąt.

5) Cenę źrebiąt określa Komisja w składzie 2 oficerów, wyznaczonych z D. O. Genu i 1 delegata z Województwa.

6) Ceny źrebiąt określa się od 2000 do 3000 mk. za sztukę. źrebięta starsze niż 4 miesiące—cenie stosunkowo wyższej.

7) Odebrane źrebięta Województwa kierują do starostów, według swego uznania.

8) Dalsze postępowanie ze źrebiętami należy do Województw.

9) Cenę szacunkową za odebrane źrebięta Województwo wpłaca do Kasy jednostki wojskowej, przekazującej źrebięta. Pieniądze te winny być kierowane zgodnie z rozkazem 4254 Dz. Rozk. Nr. 98 1919 r. (w razie nieodebrania źrebiąt przez Województwa, sprzedać z licytacji rolnikom, z wyłączeniem handlarzy).

10) Trzymanie w oddziałach źrebiąt w wieku starszym niż 4 miesiące jest wzbronione.

11) Na każde źrebię D. O. G. wystawia świadectwo z datą urodzenia źrebięcia, z zaznaczeniem od jakiego typu klaczy pochodzi (taborowa czy kawaleryjska).

12) Z sumy otrzymanej za źrebię 5% D. O. G. przeznacza na wniosek Dowództwa jednostki wojskowej jako premję, za staranne obchodzenie się ze źrebięciem dla żołnierza, który miał w swojej opiece matkę źrebięcia.

232.

**Okólnik (246) Wojewody do Starostów w sprawie dostarczania podwód dla przewozu powracających uchodźców.**

Do wiadomości Urzędu Wojewódzkiego doszło, że rozporządzenie moje z dnia 12/X 1921 r., Nr. II 1668 (okólnik Nr. 191/II) w sprawie dostarczania podwód dla przewożenia powracających uchodźców ze stacji kolejowych do miejsc zamieszkania, nie jest wykonywane należycie i z tego powodu na stacjach rzesze repatrjantów bezradnie wyczekują możności dostania się do swoich siedzib.

Dla zapobieżenia tym niedomaganiom, poleciłem Okręgowej Komendzie Policji aby posterunki policyjne na poszczególnych stacjach roztoczyły opiekę nad uchodźcami i dostarczały im potrzebnych podwód możliwie najspieszniej.

Podając powyższe do wiadomości Panu Staroście, polecam natychmiast powiadomić Urzędy gminne: 1) o ciążących na nich obowiązkach dostarczania podwód dla repatrjantów na żądanie posterunków Policji kolejowej, które w razie konieczności, uciekać się będą do rekwirowania potrzebnych furmanek, 2) o obowiązkach urzędów gminnych rozlokowywania przyjeżdżających repatrjantów, których domy uległy zniszczeniu.

Winien Pan Starosta uczynić osobiście odpowiedzialnymi Naczelników rejonowych za dopilnowanie urzędów gminnych, za skuteczne współdziałanie w tej sprawie z organami policji państwowej.

Brześć n./B., dn. 27 listopada 1921 r. (Nr. IX 628).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman.*

## III.

233.

**RUCH SŁUŻBOWY**

w ciągu miesiąca października 1921 roku.

A. W URZĘDZIE WOJEWÓDZKIM.

Minister Spraw Wewnętrznych

*przeniósł:*

Jerzego Perzyńskiego, p. o. urzędnika VII st. sł. P. U. W. do Urzędu Starościńskiego w Brześciu, w dotychczasowym stopniu służb.; Stanisława Zarembę, p. o. urzędnika VI st. sł. P. U. W. w charakterze p. o. Starosty Drohiczyńskiego.

Minister Aprowizacji

*przeniósł w myśl uchwały Rady Ministrów z dnia 26 września 1921 roku na etat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:*

Antoniego Romanowskiego, p. o. starszego referenta VI st. sł. w P. U. W., Piotra Robaka-Rombaka, p. o. referenta VII st. sł. w P. U. W., Aleksandra Wierzbickiego p. o. pomocnika referenta VIII st. sł. w P. U. W.

*zwolnił ze służby:*

Witolda Świątkowskiego, p. o. inspektora objazdowego VI st. sł. z dniem 30.X 1921 r., wobec likwidacji Wydziału Aprowizacji; Antoniego Duda-Dziewierza p. o. referenta VII st. sł. z d. 30.X 1921 r. wobec likwidaaji Wydziału Aprowizacji.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

*zwolnił ze służby:*

Józefa Barysza, p. o. referenta w Wydziale Rolnictwa i Weterynarji P. U. W. na zasadzie art. 46 Tymcz. Przep. służb. dla urzędn. państw.

Minister Pracy i Opieki Społecznej

*mianował:*

Gustawa Zielińskiego naczelnikiem Wydziału Pracy i Opieki Społecznej P. U. W. w V-ym stopniu służbowym.

*zwolnił ze służby:*

Aleksandra Lenkiewicza, delegata Opieki Społecznej w Pińsku, z dn. 31 grudnia 1921 r., wobec zwniięcia Delegatury.

Wojewoda

*mianował:*

Wiktora Świderskiego p. o. pomocnika referenta w Wydziale Pracy i Opieki Społecznej P. U.W w VIII st. sł.; Jadwigę Januszkiewiczową p. o. kierowniczki Oddziału Kancelaryjnego w Wydziale Prezydjalnym P. U. W. w X st. sł.; Halinę Hajdukiewiczową p. o. maszynistki P. U. W. w X st. służb.; Janinę Siemińską p. o. sekretarki Oddziału Kultury i Sztuki P. U. W w X st. sł.; Zofję Czechowi zównę p. o. kancelistki P. U. W. w XI st. sł.; Wacława Jakimczuka p. o. kancelisty P. U. W. w XI st. sł.; Adaminę Pracką p. o. maszynistki P. U. W. w XI st. sł.; Anielę Zinglerównę p o. maszynistki P. U. W. w XI stopuiu służbowym.

*przyjął na kontraktową służbę:*

Jana Burcika w charaktarze technika w Poleskiej Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych z uposażeniem według VIII st. sł.; Mikołaja Iljina w charakterze technika w Poleskiej Okręgowej Dyrekcji Robót Publiczn., z uposażeniem według VIII st. słż.; Wiktora Puchera w charakterze technika w Poleskiej Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych z uposażeniem według VIII st. sł.

*posunął:*

Mieczysława Brodzińskiego p. o. sekretarza w Wydziale Przemysłowym P. U. W. do VIII stopnia służbowego.

*przeniósł:*

Feliksa Artkego p. o. pomocnika referenta delegatury Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej w Brześciu (VIII st. sł.) do Wydziału Pracy i Opieki Społecznej P. U. W. w dotychczasowym stopniu i charakterze służb.

*zwolnił ze służby:*

Jana Jarząba p. o. technika Poleskiej Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych z dn. 31 października 1921 r., na zasadzie art. 46 Tymcz. przep. służbowych; Romana Pisarskiego, p. o. rachmistrza w Wydziale Zdrowia Publicznego P. U. W. z dniem 30 września 1921 r. na własne żądanie; Martę Zielkównę p. o. maszynistki-stenografistki P. U. W. z dniem 31 października 1921 r. z powodu przejścia na służbę do Dep. Spraw Wewn. Litwy Środkowej; Tadeusza Kietlińskiego p. o. starszego kancelisty w Poleskiej Okr. Dyrekcji Robót Publicznych z dniem 31 października 1921 r. na własne żądanie; Janinę Siemińską p. o. starszej kancelistki w Wydziale Aprowizacji P. U. W. z dniem 31 października 1921 r., wobec likwidacji Wydziału Aprowizacji; Stefanję Siwiec p. o. starszej kancelistki w Wydziale Aprowizacji P. U. W. z dniem 31 października 1921 r. wobec likwidacji Wydziału Aprowizacji; Helenę Kuroczycką p. o. kancelistki P. U. W. z dniem 31 października 1921 r., z powodu przejścia na służbę do Kasy Skarbowej w Nieświeżu; Adaminę Pracką p. o. maszynistki w Wydziale Pracy i Opieki Społecznej P. U. W. z dniem 31 października 1921 r., po uprzedniem wypowiedzeniu służby.

## B. W STAROSTWACH.

Minister Spraw Wewnętrznych

*mianował:*

Stanisława Tomaszewicza Starostą Pińskim w VI-ym st. sł.

*zwolnił ze służby:*

Kazimierza Chylińskiego, p. o. Starosty Drohiczyńskiego z dniem 11 października 1921 r. na własne żądanie.

Minister Aprowizacji

*przeniósł, w myśl uchwały Rady Ministrów z dnia 22 IX 1921 roku, na etat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:*

Edmunda Niedzielskiego p. o. referenta Aprowizacji VII st. sł. w Pińskim Urzędzie Starościńskim; Romana Billewicza-Stankiewicza p. o. referenta Aprowizacji w VII st. sł. w Drohiczyńskim Urzędzie Starościńskim; Michała Ussorowskiego p. o. referenta Aprowizacji w VII st. sł. w Brzeskim Urzędzie Starościńskim; Bronisława Łaskiego p. o. kierownika referatu Aprowizacji w VIII st. sł. w Łuninieckim Urzędzie Starościńskim; Zygmunta Proszkowskiego p. o. kierownika referatu Apowizacji w VIII st. sł. w Sarneńskim Urzędzie Starościńskim; Edwarda Szrettera p. o. kierownika referatu Aprowizacji w VIII-ym st. sł. w Kamień-Koszyrskim Urzędzie Starościńskim; Mieczysława Biskupskiego p. o. kierownika referatu Aprowizacji w IX st. sł. w Prużańskim Urzędzie Starościńskim; Teodora Łapkowskiego p. o. kierownika referatu Aprowizacji w IX st. sł. w Kosowskim Urzędzie Starościńskim; Adama Sołodonisa p. o. kierownika refer. aprowizacji w IX st. sł. w Kobryńskim Urzędzie Starościńskim.

*zwolnił ze służby:*

Felicjana Winela p. o. referenta Aprowizacji Kobryńskiego Urzędu Starościńskiego z dniem 31 X 1921 r. na własne żądanie.

Minister Zdrowia Publicznego

*mianował:*

Dr. Bolesława Błażejewskiego, p. o. lekarza powiatowego w Kamieniu Koszyrskim w VII stopniu służbowym.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

*posunął:*

Jana Januszkiewicza p. o. Referenta Rolnego w Drohiczyńskim Urzędzie Starościńskim do VII stopnia służbowego.

*zwolnił ze służby:*

Stefana Borowskiego, p. o. Referenta rolnego Kosowskiego Urzędu Starościńskiego z dniem 30 września 1921 r., na zasadzie art. 46 Tymcz. przep. służb. dla urz. państw.; Eugeńjusza Rubanowicza, p. o. powiatowego lekarza weterynarji w Łunińcu z dniem 30 września 1921 r. na zasadzie art. 46-go Tymcz. przep. służb. dla urzędn. państw.

Minister Robót Publicznych

*mianował:*

Leonarda Szutkowskiego p. o. inżyniera drogowego na pow. Kobryński w VII st. sł.

*przyjął na kontraktową służbę:*

Stanisława Pokaluka w charakterze architekta rejonowego z uposażeniem według VI st. sł.

Wojewoda

*mianował:*

Romualda Prohaskę p. o. Naczelnika II-go Rejonu Starostwa Pińskiego w VIII st. sł.; Jana Paluszkiewicza p. o. pomocnika referenta w Prużańskim Urzędzie Starościńskim w VIII st. sł.; Witolda Popławskiego, p. o. technika zastępcy inżyniera drogowego powiatu Brzeskiego w VIII st. sł.; Bronisława Serdakowskiego p. o. pomocnika lekarza powiatowego w Brześciu w VIII st. sł.; Andrzeja Ussorowskiego, p. o. pomocnika referenta w Brzeskim Urzędzie Starościńskim w VIII st. sł.; Mieczysława Łojkę p. o. starszego kancelisty w Urzędzie Naczelnika II rejonu Starostwa Brzeskiego w X st. sł.; Alinę Pawłowiczównę, p. o. starszej kancelistki w Urzędzie Architekta Rejonowego w Pińsku w X-ym st. sł.; Marję Homonowską p. o. maszynistki w XI st. st w Drohiczyńskim Urzędzie Starościńskim, Jadwigę Jasińską p. o. kancelistki Urzędu Starościńskiego w Kamieniu Koszyrskim w XI-ym st. sł.; Antoniego Materkowskiego, p. o. kancelisty w Łuninieckim Urzędzie Starościńskim w XI stopniu służbowym; Janinę Markową, p. o. kancelistki w Brzeskim Urzędzie Starościńskim w XI stopniu służbowym; Antoniego Wasilewskiego, p. o. kancelisty Kosowskiego Urzędu Starościńskiego XII st. sł.; Bolesława Ancutę p. o. urzędnika XII st. sł. w urzędzie Naczelnika II rejonu Starostwa Kobryńskiego; Leontynę Jaworską p. o. maszynistki w Pińskim Urzędzie Starościńskim w XII st. sł.; Michała Kowalewskiego p. o. urzędnika XII st. sł. w Prużańskim Urzędzie Starościńskim; Konstantego Krzyżanowskiego p. o. urzędnika XII st. sł. w Prużańskim Urzędzie Starościńskim; Sabinę Galińską p. o. maszynistki w Kamień-Koszyrskim Urzędzie Starościńskim w XII stopniu służb.

*przyjął na kontraktową służbę:*

Aleksandra Galinowskiego w charakterze Dyrektora Szpitala Powiatowego w Prużanie z uposażeniem według VIII st. sł.; Pawła Kadłubowskiego, w charakterze lekarza rejonowego w Drohiczynie z uposażeniem według VIII st. sł.; Henryka Skrobiszewskiego w charakterze Dyrektora Szpitala powiatowego w Drohiczynie z uposażeniem według VIII st. sł.; Adama Harodkę w charakterze lekarza rejonowego w Wysokim Litewskim pow. Brzeskiego z uposażeniem według VIII st. sł.; Kazimierza Markiewicza w charakterze lekarza rejonowego w Domaczewie pow. Brzeskiego z uposażeniem według VIII st. sł.; Mikołaja Popowa w charakterze lekarza rejonowego w pow. Sarneńskim z uposażeniem według VIII st. sł.; Dyonizego Kwaśnickiego w charakterze rachmistrza Referatu Rolnego Urzędu Starościńskiego Kosowskiego z uposażeniem według IX stopnia służbowego; Anatola Kuzniecowa w charakterze lekarza rejonowego w Pińsku z uposażeniem według IX st. sł.; Witolda Wołoncewicza w charakterze kancelisty z uposażeniem według XII st. służb.; w Prużańskim Urzędzie Starościńskim; Michała Zuba w charakterze kancelisty z uposażeniem według XII st. sł. w Łuninieckim Urzędzie Starościnskim; Tomasza Elszyka w charakterze djetarjusza u Inżyniera Drogowego pow. Kobryńskiego; Walerego Nowysza w charakterze djetarjusza w Referacie rolnym Urzędu Starościńskiego w Kobryniu; Antoniego Zinowa w charakterze djetarjusza w Referacie rolnym w Kobryniu; Marję Czarnecką w charakterze akuszerki w Wysokim Litewskim pow. Brzeskiego.

*posunął:*

Bolesława Żyłkę p. o. starszego kancelisty w biurze architekta rejonowego w Pińsku do IX st. służb.; Witalisa Piszczyka p. o. kancelisty Urzędu Starościńskiego w Łunińcu do X-go st. sł.

*przeniósł:*

Felicjana Goździkowskiego p. o. pomocnika Referenta Brzeskiego Urzędu Starościńskiego w charakterze p. o. Naczelnika II rejonu Starostwa Brzeskiego w dotychczasowym VIII st. sł.

*zwolnił ze służby:*

Atanazego Hankiewicza kontraktowego lekarza rejonowego pow. Drohiczyńskiego z dniem 22 października 1921 r. wobec nieobjęcia posady;

Kazimierza Markiewicza kontraktowego lekarza rejonowego pow. Brzeskiego z dniem 22 października 1921 r. na własne żądanie;

Aleksandra Szulkiewicza p. o. młodszego Referenta w Pińskim Urzędzie Starościńskim z dniem 31 października 1921 r. na własne żądanie;

Franciszka Ziemackiego kontraktowego lekarza rejonowego Starostwa Kosowskiego z dn. 30 września 1921 r. na własne żądanie;

Aleksandra Szarban Szarbo d'Artua kontraktowego lekarza rejonowego Starostwa Kobryńskiego, z dn. 30 października 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Józefa Piórewicza p. o. Naczelnika II-go rejonu Starostwa Pińskiego z dniem 15 października 1921 r. na własne żądanie;

Romana Witwickiego kontraktowego Dyrektora Szpitala w Drohiczynie z dn. 10 października 1921 r. na własne żądanie;

Stanisława Wojciechowskiego p. o. pomocnika referenta administracyjnego Łuninieckiego Urzędu Starościńskiego z dniem 31 października 1921 r. na własne żądanie;

Stefana Janiszewskiego p. o. Sekretarza Referatu Aprowizacji Pińskiego Urzędu Starościńskiego z dniem 31 października 1921 r. na skutek redukcji etatów;

Dominika Ostrowskiego p. o. Sekretarza Referatu Aprowizacji. Pińskiego Urzędu Starościńskiego z dniem 31 października 1921 r. na skutek redukcji etatów;

Adolfa Szkodę p. o. Sekretarza Referatu Aprowizacji Prużańskiego Urzędu Starościńskiego z dn. 31 października 1921 na skutek redukcji etatów;

Roberta Baranowskiego p. o. Sekretarza Referatu Aprowizacji Sarneńskiego Urzędu Starościńskiego z dn. 31 października 1921 r. na skutek redukcji etatów.

Jadwigę Dubiczyńską p. o. starszej Kancelistki Pińskiego Urzędu Starościńskiego z dn. 31 października 1921 r. na własne żądanie;

Antoniego Konaszewskiego p. o. starszego kancelisty Kosowskiego Urzędu Starościńskiego na własne żądanie;

Zygmunta Kopcia p. o. starszego kancelisty Urzędu Naczelnika III Rejonu Starostwa Łuninieckiego z dniem 31 października 1921 r. na własne żądanie;

Eugenjusza Rodziewicza p. o. starszego kancelisty Delegatury Opieki Społecznej w Pińsku z dn. 31 października 1921 r. na własne żądanie;

Nikodema Śiwudzkiego p. o. starszego kancelisty w Urzędzie Naczelnika I-go Rejonu Starostwa Prużańskiego z dniem 31 października 1921 r. na skutek redukcji etatów;

Antoniego Jana Sobieskiego p. o. starszego kancelisty Urzędu Starościńskiego w Kamieniu-Koszyrskim z dniem 24 października 1921 r. na własne żądanie;

Zygmunta Sienkę p. o. starsz. kanc. Kosowskiego Urzędu Starościńskiego z dn. 31 października 1921 r. na własne żądanie;

Sergjusza Trofimuka kontraktowego rachmistrza Referatu Rolnego Drohiczyńskiego Urzędu Starościńskiego z dniem 10 listopada 1921 r;

Marję Wanierowską p. o. starszej kancelistki Urzędu Starościńssiego w Łunińcu z dniem 31 października 1921 r. na własne żądanie;

Marję Zarembiankę p. o. starszej kancelistki Referatu Aprowizacji Urzędu Starościńskiego w Łunińcu z dniem 31 października 1921 r. na skutek redukcji etatów;

Henryka Flagę p. o. kancelisty Urzędu Starościńskiego w Kamieniu-Koszyrskim z dniem 25 października 1921 r. wobec nieobjęcia posady;

Helenę Niedzielkową p. o. maszynistki Drohiczyńskiego Urzędu Starościńskiego z dniem 31 października 1921 r. na własne żądanie;

Mikołaja Walawgę p. o. kancelisty Urzędu Starościńsklego z dn. 31 października 1921 r. na własne żądanie;

Franciszka Ogrodowskiego p. o. urzędnika XII st. sł. w Drohiczyńskim Urzędzie Starościńskim z dn. 30 września 1921 r. na własne żądanie;

Witolda Wołoncewicza, kontraktowego kancelistę Prużańskiego Urzędu Starościńskiego z dniem 31 października 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Włodzimierza Sałtrukiewicza kontraktowego urzędnika Referatu Rolnego Prużańskiego Urzędu Starościńskiego z dniem 31 października 1921 roku po uprzedniem wypowiedzeniu służby.

C. W INSPEKTORACIE WETERYNARJI

przy akcji przeciwksięgosuszowej.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

*przyjął na kontraktową służbę:*

Aleksego Pawłowicza w charakterze lekarza weterynarji w VII st. sł.

Wojewoda

*przyjął na kontraktową służbę:*

Piotra Ancibora w charakterze sanitarjusza weterynaryjnego z uposażeniem według IX st. służb.; Zygmunta Homolę w charakterze sanitarjusza weterynaryjnego z uposażeniem według IX st. sł.; Witolda Namczyca w charakterze sanitarjusza weterynaryjnego z uposażeniem IX st. sł.; Aleksego Prokofjewa w charakterze sanitarjusza weterynaryjnego z uposażeniem według IX st. sł.; Jana Szandarowa w charakterze sanitarjusza weterynaryjnego z uposażeniem według IX st. sł.

*zwolnił ze służby:*

Ludwika Bilewicza, Jana Kopcia, Jerzego Lewickiego, Witolda Nowaka, Walerjana Pczyckiego, Adama Sławińskiego, Adama Szafrana, Romana Solarczyka, Jana Terpiłowskiego, Stefana Grodeckiego i Jana Kotlarskiego, kontraktowych sanitarjuszy weterynaryjnych z dniem 31 października, wszystkich na własne żądanie.

234.

**RUCH SŁUŻBOWY**

w ciągu miesiąca listopada 1921 roku

A. W URZĘDZIE WOJEWÓDZKIM.

Minister Spraw Wewnętrznych

*zwolnił ze służby:*

Kasprowicza Ignacego Lucjana, p. o. urzędnika VII st. sł. w P. U. W. z dniem 30 listopada 1921 r. na własną prośbę; Szpiganowicza Apolinarego p. o. urzędnika VII st. sł. w P. U. W. z dniem 30 listopaoa 1921 r. na własną prośbę.

Minister Przemysłu i Handlu

*unieważnił dekret nominacyjny:*

Polikowskiego Mieczysława, p. o. urzędnika VII st. sł. w Wydziale Przemysłowym P. U. W. z dniem 7 listopada 1921 r., na zasadzie 11 art. Tym. Przep. Służbowych.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

*mianował:*

Podgórskiego Jana, p. o. Referenta w Komisji Okręgowej Ochr. Lasów przy P. U. W. w VII st. sł.

Minister Pracy i Opieki Społecznej

*mianował:*

Ciechanowskiego Adama, p. o. urzędnika nieetatowego w Wydziale Pracy i Opieki Społecznej, P. U. W. w VII st. sł.

*zwolnił ze służby:*

Grabowskiego Aleksandra, p. o. kierownika Wydz. Pracy i Opieki Społ. P. U. W. z dniem 30.XI 1921 roku wobec zamianowania Sędzią Pokoju.

*unieważnił dekret nominacyjny:*

Melzackiego Henryka, p. o. Kierownika Oddz. Pośrednictwa Pracy w Wydz. Pracy i Opieki Społ. P. U. W. z dn. 31.X 1921 r., na skutek rezygnacji z posady.

Wojewoda

*mianował:*

Dorautta Mieczysława, p. o. podkomisarza w Insp. Ochrony lasów przy P. U. W. w VIII st. sł.; Kulen-Sławeńskiego p. o. pomocnika Referenta w Okr. Dyr. Rob. Publ. w Brześciu n B. w VIII st. sł.; Lendzińskiego Bronisława, p. o. pomoc. Referenta w Poleskiej Okr. Dyr. Rob. Publ. w Brześciu n/B. w VIII st. sł.; Stempnia Stefana p. o. pom. Ref. P. U. W. w VIII st. sł., Stankiewicza Ignacego Stanisława, p. o. pom. Ref. P. U. W. w VIII st. sł.; Woźnickiego Henryka, p. o. pomoc. Refer. Oddz. Budow. w Pol. Okr. Dyr. Rob. Publ. w Brześciu n B. w VIII stop. służ.; Zborowskiego Franciszka, p. o. pomocn. Ref. P. U. W. w VIII st. sł.; Chełmowskiego Czesława, p. o. Sekretarza w Wydz. Pośr. Pracy i Opieki Społ. P. U. W. w IX st. sł.: Jaworskiego Stanisława p. o. Sekret. Insp. Majątk. Państw. w Wydz. Roln. i Weter. P. U. W. w IX st. sł.; Tyszkiewicza Antoniego, p. o. Sekr. w Wydz. Budż.-Gospod. P. U. W. w IX st. sł.; Chełchowską Sewerynę, p. o. st. kanc. w Pol. Okr. Dyr. Rob. Publ. w Brześciu n B. w X st. sł.; Korczewską Natalję, p. o. st. maszynistki P. U. W. w X st. sł.; Wojnicz-Sianożęcką Janinę, p. o. st maszyn. w Pol. Okr. Dyr. Rob. Publ. w Brześciu n/B. w X st. sł.; Zatońską Zofję, p. o. star. maszyn. w P. U. W. w X st. sł.; Adrjańskiego Stanisława, p. o. kanc. w Pol. Okr. Dyr. Rob. Publ. w Brześciu n B. w XI st. sł.

*przyjął na kontraktową służbę:*

Lasotę Teofila w charakterze technika w Pol. Okr. Dyr. Rob. Publ. w Brześciu n B. z uposaż. według IX st. sł.; Sobolewskiego Mieczysława w charakt. urzędnika przy Pomocy Rolnej w Wydziale Roln. i Weter. w P. U. W. z uposaż. według IX st. sł.; Wyczółkowską Helenę w charakterze kanc. w Pol. Kom. Odw. przy P. U. W. z uposaż. według X st. sł.

*posunął:*

Droszczównę Anielę, p. o. urzędniczki XII st. sł. P. U. W. do XI st. sł. i poruczył pełnienie obowiązk kancelistki.

*przeniósł:*

Jabłonowskiego Jana, p. o pomocn. Ref Rol. w Wydz. Roln. i Weter. P. U. W. w dotychcz. VIII st. sł. na stanowisko Ref. Rol. w Kosowie Poleskim; Porębską Jadwigę, p. o. st. kancel. Delegatury Min. Pracy i Opieki Społ. w Brześciu n B. do Wydz. Pr. i Opieki Społ. P. U. W.

*zwolnił ze służby:*

Rigollo-Prusaka Edwarda, p. o. pomocn. Ref. w Wydz. Adm. P. U. W. z dniem 30 listop. 1921 r. na własną prośbę; Mierzejewską Jadwigę, p. o. st. maszyn. P. U. W. z dniem 30 listopada 1921 r. na własną prośbę; Sikorskiego Feliksa, p. o. st. kancel. P. U. W. z dniem 30 listopada 1921 r. na własną prośbę; Zinglerówną Anielę, p. o. maszynistki P. U. W. z dniem 30 listopada 1921 r. na własną prośbę.

B. W STAROSTWACH.

Minister Spraw Wewnętrznych

*mianował:*

Żdżarskiego Witolda p. o. urzędnika w Urzędzie Starościńskim w Łunińcu w VII stop. służb.

*zwolnił ze służby:*

Niedzielskiego Edmunda p. o. Refer. Aprowiz. w Starostwie w Pińsku z dniem 30 listopada 1921 r. na własną prośbę; Zawadzkiego Michała p. o. urzędnika VII st. sł. w Urzędzie Starościńskim w Kobryniu z dniem 31 października 1921 r. na własną prośbę.

Minister Zdrowia Publicznego

*mianował:*

Grojeckiego-Groszera Ernesta p. o. lekarza powiatowego w Sarnach w VII st. sł.

*zwolnił ze służby:*

Neczaj-Hruzewicza Aleksandra pozaetatowego. lekarza powiatowego w Prużanie z dniem 31 października 1921 r. ze względów służbowych; Sielickiego Juljana p. o. lekarza powiatowego w Brześciu n. B. z dniem 30 listopada 1921 r. na własną prośbę

Wojewoda

*mianował:*

Gieorgiewskiego Sergjusza p. o. pomocnika lekarza powiatowego w Pińsku w VIII st. sł.; Kuleszę Michała p. o. technika zastępcy inżyniera drogowego Pol. Okr. Dyr. Rob. Publ. w Prużanie w VIII st. sł.; Zienkowicza Władysława p. o. Sekretarza refer. admin. w Urzędzie Starościńskim w Pińsku w IX st. sł.; Janiszewskiego Stefana p. o. starszego kancelisty w Urzędzie Starościńskim w Pińsku w X st. sł.; Lachockiego Franciszka p. o starszego kancelisty w Urzędzie inżyniera drogowego w Prużanie w X stopniu służb.; Ostrowskiego Dominika p. o. starszego kancelisty w Urzędzie Starościńskim w Pińsku w X st. sł.; Ostromeckiego Karola p. o. starszego kancelisty w Urzędzie Naczelnika II Rejonu Star. Kobryńskiego w X st. sł.; Śnieżkę Jana p. o. star. kanc. w Urzędzie Nacz. III Rejonu Starostwa Kobryńskiego w X st. sł.; Bonika Antoniego p. o. kancelisty w Urzędzie Starościńskim w Pińsku w XI st. sł; Grala Leona p. o. kanc. w Urzędzie Starośc. Pińskim w XI st. sł.; Machowskiego Karola p. o. kanc. w Urzędzie Starośc. w Drohiczynie w XI st. sł.; Baraja Mirona p. o. urzędnika XII st. sł. w Urzędzie Nacz. I Rejonu Star. Łuninieckiego; Dobyszównę Marję p. o. urzędniczki XII st. sł. w Urzędzie Starościńskim w Łunińcu; Gałaszkiewicza Juljana p. o. urzędnika XII st. sł. w Urzędzie Naczel. II Rejonu Starost. Kobryńsk.; Karczmarczykównę Alicję p. o.

urzędniczki XII st. sł. w Urzędzie Nacz. II Rejonu Star. Prużańskiego; Katuszę Marję p. o. urzędniczki XII st. sł. w Urzędzie Nacz. I Rejonu Star. Łuninieck.; Linjewicza Jana p. o. urzędnika XII st. sł. w Urzędzie Star. Sarneńsk.; Piotrowską Wiktorję p. o. urzędniczki XII st. sł. w Urzędzie Star. Łuninieck.; Postupalskiego Feliksa p. o. maszynisty w Urzędzie Starostwa Kosowskiego w XII st. sł.

*przyjął na kontraktową służbę:*

Białokonia Michała w charakterze technika u inżyniera drogowego w Pol. Okr. Dyr. Rob. Publ. w Sarnach z uposażeniem według VII st. sł.; Gejslera Józefa w charakterze Dyrektora Szpitala Wener. dla prostytutek i kierownika urzędu sanitarno-obyczajowego w Brześciu n. B.; Iwanowa Gleba w charakterze lekarza II Rejonu Star. Brzeskiego z uposażeniem według IX st. sł.; Ludkiewicza Norberta w charakterze kancelisty w Delegaturze Opieki Społ. w Pińsku z uposaż. wedł. X st. sł.; Aliłujczyka Mikitę w charakterze kanc. w Urzędzie Starostwa Brzeskiego z uposaż. wedł. XII st. sł.; Beta Aleksandra w charakterze kancelisty w Brzeskim Urzędzie Starościńskim w XII stop. służb.; Karpowicza Władysława w charakterze kancelisty w Starost. Drohiczyńskiem z uposaż. według XII st. sł.; Nikołajewa Włodzimierza w charakterze pracown. biur. w Urzędzie Starostwa Brzeskiego z uposaż według XII st. sł.; Pietrow Justynę w charakterze kancelistki w Urzędzie Starost. Brzeskiego z uposaż. według XII st. sł.; Wilczyńskiego Eugenjusza w charakterze kancelisty w Urzędzie Starościń. Drohiczyńskim z uposażeniem wedł. XII st. sł.

*posunął:*

Zinowca Mikołaja p. o. kierownika kancelarji Urzędu Star. Prużańskiego do VIII st. sł.; Sudnika Michała p. o. st. kancelisty w Urzędzie Nacz. I Rejonu Starostwa Kobryńskiego do IX st. sł.; Zalewskiego Zygmunta p. o. st. kanc. Urzędu Starościńsk. w Brześciu n./B. do IX st. sł.; Zawadzkiego Józefa p. o. st. kancelisty Urzędu Starościń. w Pińsku do IX st. sł.; Kiryka Włodzimierza p. o. kancelisty Urzędu Starościń. w Kosowie Poleskim do X st. sł.; Chiłkę Jana p. o. urzędnika XII st. sł. w Urzędzie Star. w Łunińcu do XI st. sł.

*przeniósł:*

Sławskiego Stanisława p. o. st. kancelisty w Urzędzie Nacz. I Rejonu Starostwa Łuninieckiego do Urzędu Starościńskiego w Łunińcu; Wilczyńskiego Felicjana p. o. st. kancel. w Urzędzie Nacz. III Rejonu Starostwa Sarneńskiego do Urzędu Starościńskiego w Sarnach; Lisiczkównę Helenę p. o. urzędniczki XII st. sł. w Urzędzie Starość. w Drohiczynie na posadę p. o. maszynistki w dotychcz. st. sł. do Urzędu Starościńskiego w Drohiczynie.

*zwolnił ze służby:*

Günthera Józefa p. o. Instruktora samorządowego Starostwa Prużańskiego z dniem 31 grudnia 1921 r. na zasadzie 46 artykułu Tymcz. Przep.; Kopyłowa Wasila kontraktowego lekarza rejonowego pow. Kobryńskiego z dniem 30 listopada 1921 r. na skutek wypowiedzenia służby; Imielę Andrzeja p. o. st. kanc. w Urzędzie Nacz. I Rejonu Starostwa Brzeskiego z dnia 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby; Iwaszczuk-Iwaszczyńskiego Władysława p. o. starsz. kancelisty w Urzędzie Nacz. IV Rejonu Starostwa Brzeskiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby; Łojkę Mieczysława p. o. st. kancel. w Urzędzie Nacz. I Rejonu Starostwa Kam. Koszyrskiego z dniem 30 listopada 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby; Rychłowskiego Kazimierza p. o. starsz. kancelisty w Urzędzie Naczeln. I Rejonu Starostwa Kamień-Koszyrskiego z dn. 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby; Rześniowieckiego Bolesława pełniącego obowiązki st. kancelisty w Urzędzie Nacz. III Rejonu Starostwa Sarneńskiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby; Rzepeckiego Tomasza p. o. st. kancelisty w referacie Adm. Urzędu Starościń. Kamień-Koszyr. z dniem 30 listopada 1921 r wobec powołania do czynnej służby wojskowej; Siedleckiego Stefana p. o. star. kanc. w Urzędzie Nacz. II Rejonu Starostwa Sarneńskiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypow. służby; Dobyszównę Marję p. o. kancelistki w Urzędzie Starościńskim w Łunińcu z dniem 30 listopada 1921 r. na zasadzie 46 art. Tymcz. Przep.; Górnickiego Ignacego p. o. kancelisty w Urzędzie Starościńsk. w Drohiczynie z dniem 30 grudnia 1921 r. na własną prośbę; Kułasiewicza Walerjana p. o. kanc. w Urzędzie Nacz. I Rejonu Starostwa Kosowskiego z dniem 31 grudnia 1921 r po uprzedniem wypowiedz. służby; Monkiewicza Arkadjusza p. o. kancel. w Urzędzie Nacz. II Rejonu Starostwa Prużańskiego z dniem 30 listopada 1921 r. na własną prośbę; Piotrowską Wiktorję p. o. kancelistki w Urzędzie Starościń. w Łunińcu z dniem 30 listopada 1921 r. na zasadzie 46 art. Tymcz. Przep.; Rajcherta Ryszarda p. o. kancelisty w Urzędzie Starostwa Brzeskiego z dniem 31 grudnia 1921 r. na zasadzie 46 art. Tymcz. Przep.; Ancutę Bolesława p. o. urzędnika XII st. sł. w Urzędzie Nacz. II Rejonu Starostwa Kobryńskiego z dniem 30 listopada 1921 r. na własną prośbę; Jakubowicza Kazimierza p. o. urzędnika XII st. sł. w Urzędzie Nacz. I Rejonu Starostwa Sarneńskiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby; Kozakiewicza Leona p. o. urzędnika XII st. sł. w Urzędzie Nacz. III Rej. Starostwa Brzeskiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby; K[illegible]owskiego Józefa p. o. urzędnika XII st. sł. w Urzędzie Naczel. I Rejonu Starostwa Brzeskiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypow. służby; Meczyńskiego Franciszka p. o. urzędn. XII st. sł. w Urzędzie Nacz. I Rej. Star. Drohiczyńskiego z dn. 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby; Nawceni Marję p. o. urzędniczki XII st. sł. w Urzędzie Nacz. II Rejonu Star. Brzeskiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby; Walczykowskiego Włodzimierza p. o. urzędnika XII st. sł. w Urzędzie Nacz. II Rejonu Starostwa Sarneńskiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypow. służby.

*unieważnił dekrety nominacyjne:*

Ratusińskiego Stanisława p. o. pom. Refer. finansowo-gospodar. Urzędu Starościńskiego w Łunińcu z dniem 5/XI 1921 r. na skutek nieobjęcia posady; Skrobiszewskiego Henryka kontr. Dyrektora szpitala powiatowego i chirurga w Drohiczynie z dniem 30 listopada 1921 r. wobec rezygnacji z posady.

C. W INSPEKTORACIE WETERYNARJI
przy akcji przeciwksięgosuszowej.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

*przyjął na kontraktową służbę:*

Chybowskiego Wacława w charakterze lekarza weteryn. w Wydziale Rolnym i Weteryn. P. U. W. z uposażeniem według VII st. sł.; Korsaka Antoniego w charakterze lekarza weterynarji w Wydziale Roln. i Weteryn. P. U. W. z uposażeniem według VII st. służb.; Pasławskiego Alfreda w charakterze lekarza weterynarji w Wydziale Rolnym i Weter. P. U. W. z uposażeniem według VII st. sł.; Tiuryna Aleksandra w charakterze lekarza weter. w Wydziale Roln. i Weter. P. U. W. z uposażeniem według VII st. sł.

*zwolnił ze służby:*

Paula Aleksandra kontr. lekarza weter. w Łunińcu z dniem 30 listopada 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby.

Wojewoda

*przyjął na kontraktową służbę:*

Kolagę Bazylego w charakterze sanitarjusza weter. w Wydz. Roln. i Weter. w Łunińcu z uposażeniem według IX st. sł.; Pawlaka Władysława w charakterze sanitarjusza weterynar. w Wydziale Rolnym i Weter. w Łunińcu z uposażeniem według XII stop. służb.; Tarkowskiego Michała w charakterze sanitar. weter. w Wydziale Rolnym i Weter. P. U. W. z uposażeniem według XII st. sł.

*zwolnił ze służby:*

Rozensztoka Edmunda kontrakt. lekarza weterynarji pow. Kosowskiego z dnia 8 lipca 1921 r. na skutek opuszczenia służby.

*przydelegowani:*

Hirniak Eugenjusz, lekarz weter. z Tłomacza (Małopolska) do Łunińca; Maljon Ludwik, lekarz weteryn. z Województwa Lubelskiego do Łunińca; Pietraszko Władysław, lekarz weter. z Zaleszczyk do Łunińca; Sokołowski Gwidon, lekarz weter. z Woj. Tarnopolskiego do Łunińca.

*oddelegowani:*

Iżykowski Alfred, lekarz weter. do Żydaczowa Województwa Stanisławowskiego po upływie delegacji księgosuszowej; Kurek Jan, lekarz weteryn. do Województwa Tarnopolskiego po upływie delegacji księgosuszowej; Stasinowski Adam, lekarz weter. do Płońska po upływie delegacji księgosuszowej; Stachurski Marjan, starszy państwowy lekarz weter. do Ropczycy po upływie delegacji księgosuszowej.

## IV.

### Obwieszczenia o zarejestrowanych Stowarzyszeniach i Związkach.

235.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 13 października 1921 r. Nr. I-2515|I zostało wciągnięte do Rejestru Stowarzyszeń i Związków stowarzyszenie pod nazwą „Klub Polski w Pińsku".

236.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 15 października 1921 r. Nr. I-2499|I zostało wciągnięte do Rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 35 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Straży Ogniowej w Pińsku".

237.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 15 października 1921 r. Nr. I-2496 I zostało wciągnięte do Rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 36 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Pniewnie gm. Uhrynicze pow. Pińskiego".

238.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 15 października 1921 r. Nr. I-2498|I zostało wciągnięte do Rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 38 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Kucheckiej Woli pow. Pińskiego".

239.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 15 października 1921 r. Nr. I-2497|I zostało wciągnięte do Rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 37 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Straży Ogniowej w Derewku gm. Lubieszów pow. Pińskiego".

240.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 15 października 1921 r. Nr. I-2510|I zostało wciągnięte do Rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 34 stowarzyszenie pod nazwą „Osadnicze Stowarzyszenie Spółdzielcze „Rolnik" w Prużanie".

241.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 19 października 1921 r. Nr. I-2409|2 zostało wciągnięte do Rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 39 stowarzyszenie pod nazwą „Kółko Rolnicze Handlowe w Dawidgródku".

242.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 24 października 1921 r. Nr. I-2553|I zostało wciągnięte do Rejestru Stowarzyszeń i Związków stowarzyszenie pod nazwą „Spółdzielcze Stowarzyszenie Spożywców „Wygoda" we wsi Sarny".

243.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 31 października 1921 r, Nr. I-2072|2 zostało wciągnięte do Rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 41 stowarzyszenie pod nazwą „Spółdzielcze Stowarzyszenie Spożywców we wsi Chorsk pow. Łuninieckiego",

244.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 31 października 1921 r. Nr. I-2032|2 zostało wciągnięte do Rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 42 stowarzyszenie pod nazwą „Spółdzielcze Stowarzyszenie Spożywców w Dawidgródku pow. Łunnieckiego".

245.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 2 listopada 1921 r. Nr. I-503|3 zostało wciągnięte do Rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 43 stowarzyszenie pod nazwą „Spółdzielcze Stowarzyszenie Spożywców w Siechniewiczach pow. Prużańskiego".

246.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 5 listopoda 1921 r. Nr. I-2611|I zostało wciągnięte do Rejestru Stowarzyszeń i Związków Nr. 44 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Prużanie".

## V.

## Z księgi rozporządzeń Wojewody Poleskiego.

247.

Zarządzenie moje z dnia 20 kwietnia b. r. Nr. 22 w przedmiocie poruczenia pełnienia zastępczo obowiązków Naczelnika Wydziału Budżetowo-Gospodarczego p. M. Downar-Zapolskiemu i kierownictwa działem gospodarczym p. Zarembie niniejszym odwołuję, wobec objęcia stanowiska Naczelnika Wydziału Budżetowo-Gospodarczego tutejszego Urzędu przez p. Michała Baradzieja.

Brześć n|B., d. 6 października 1921 r.

Wojewoda:
(—) *Roman m. p.*

## VI.

## Imienny wykaz Starostów Województwa Poleskiego

(według stanu w dniu 31 października 1921 r.).

1. Brzeski . . . . . Dr. Foryś Franciszek.
2. Piński . . . . . Tomaszewicz Stanisław.
3. Łuniniecki . . . . Kuczyński Michał.
4. Sarneński . . . . Rutkowski Stanisław.
5. Kobryński . . . Andracki Florentyn.
6. Prużański . . . . Pawłowski Lucjan.
7. Drohiczyński . . Zaremba Stanisław.
8. Kosowski . . . Sulistrowski Kazimierz.
9. Kamień-Koszyrski. Obrocki Kazimierz.

## ETATY OSOBOWE
### STAROSTW WOJEWÓDZTWA POLESKIEGO

(obowiązujące od dnia 1-go listopada 1921 r.), sporządzone przy uwzględnieniu sumarycznego etatu dla tych Starostw, udzielonego przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

| NAZWA STAROSTWA | W Urzędzie Starościńskim posad stopnia służbowego | | | | | | | | W Urzędach Rejonowych posad stopnia służbowego | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| | VI | VII | VIII | IX | X | XI | XII | XII kontr. | VIII | X | XII |
| Brzeskie . . . . | 1 | 3 | 6 | 2 | 6 | 6 | 3 | 2 | 4 | 4 | 4 |
| Pińskie . . . . . | 1 | 3 | 6 | 1 | 6 | 6 | 3 | 2 | 3 | 3 | 3 |
| Łuninieckie . . . . | 1 | 4 | 6 | 1 | 6 | 7 | 3 | 2 | 5 | 5 | 5 |
| Sarneńskie . . . . | 1 | 3 | 6 | 1 | 5 | 6 | 2 | 2 | 3 | 3 | 3 |
| Kobryńskie . . . . | 1 | 3 | 6 | 1 | 5 | 6 | 2 | 2 | 3 | 3 | 3 |
| Prużańskie . . . . | 1 | 3 | 6 | — | 5 | 6 | 2 | 2 | 1 | 1 | 1 |
| Drohiczyńskie. . . . | 1 | 2 | 4 | 2 | 4 | 6 | 2 | 2 | 2 | 2 | 2 |
| Kosowskie . . . . | 1 | 3 | 4 | 2 | 4 | 6 | 2 | 2 | 1 | 1 | 1 |
| Kamień-Koszyrskie . . . | 1 | 3 | 4 | 2 | 4 | 6 | 2 | 2 | 1 | 1 | 1 |

## DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

### Prezydent Ministrów, p. Antoni Ponikowski, na inspekcji Województwa Poleskiego.

Dnia 22 października, pociągiem o godz. 7 i pół wieczorem, przyjechał z Warszawy do Brześcia na wizytację Województwa Poleskiego Prezydent Ministrów p. Antoni Ponikowski.

Przy dźwiękach mazurka Dąbrowskiego p. Prezydent Ministrów wysiadł z wagonu salonowego na peron, na którym oczekiwali go: Wojewoda Poleski, p. Walery Roman, generał-porucznik Krajowski, Dowódca D. O. K. Brześć, zastępca tegoż generał-pporucznik Hajdukiewicz, Kurator Okręgu Szkolnego Poleskiego p. Wolbek, Dyrektor Izby Skarbowej pan Czechowicz, Komendant Policji XIV Okręgu Poleskiego p. Galle, Starosta Brzeski, dr. Foryś, Prezydent miasta Brześcia p. Niemcewicz, Prezes Rady Miejskiej p. Dmowski, oraz liczni przedstawiciele miejscowych urzędów państwowych i instytucji społecznych.

Po zapoznaniu się z miejscowemi władzami i przyjęciu od nich raportu p. Prezydent Ministrów przeszedł przed frontem kompanji honorowej, poczem powrócił do swego wagonu, zaprosiwszy doń p. Wojewodę Poleskiego, Romana i Kuratora Okręgu Szkolnego, p. Wolbeka.

Panu Prezydentowi Ministrów towarzyszą w jego podróży inspekcyjnej po Województwie Poleskiem: p. Baranowski, Naczelnik Wydziału Polityczno-Prasowego w Prezydjum Rady Ministrów; p. Zagórowski, Naczelnik Wydziału Szkolnictwa Średniego w Ministerstwie Wyznań i Oświecenia Publicznego; p. Górski, Naczelnik Wydziału w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i sekretarz osobisty, p. Potulicki.

Po 2-godzinnym postoju na stacji, o godzinie 10-ej wieczorem p. Prezydent Ministrów odjechał do Pińska, wraz z p. Wojewodą Poleskim, Romanem, Kuratorem Okręgu Szkolnego, p. Wolbekiem i otoczeniem.

Panu Wojewodzie Poleskiemu w podróży służbowej towarzyszą: Komendant Policji XIV Poleskiego Okręgu, podinspektor Wł. Galle i redaktor „Dz. Urzędowego Województwa Poleskiego“ p. Edmund Walter.

W Kobryniu przejeżdżającego p. Prezydenta Ministrów powitała na stacji orkiestra wojskowa hymnem narodowym oraz publiczność gromkimi okrzykami. P. Prezydent Ministrów przyjął raport od Starosty Kobryńskiego, p. Andrackiego i przeszedł przed frontem kompanji honorowej miejscowego garnizonu. Odjeżdżający pociąg z Prezydentem Ministrów żegnały okrzyki zebranej, pomimo późnej nocy, licznej publiczności, oraz orkiestra wojskowa mazurkiem Dąbrowskiego.

O godzinie 6 minut 20 rano dnia 23 października pociąg przybył do Pińska. Zaś o godzinie 9-ej i pół, po przyjęciu w wagonie raportu Starosty Pińskiego, p. Tomaszewicza, p. Prezydent Ministrów wyszedł na peron i przyjął raport od Dowódcy garnizonu m. Pińska, pułk. Mackiewicza i przeszedł przed frontem kompanji honorowej 84 p. p. syberyjskiej oraz przed frontem kompanji honorowej 2 oddziału marynarki wojskowej. Wojewoda Poleski p. Roman przedstawił z kolei zgromadzonych przedstawicieli miejscowych urzędów i instytucji społecznych, poczem powitał p. Prezydenta Ministrów krótkiem przemówieniem Burmistrz m. Pińska p. Kahl, ofiarowując chleb i sól. Obszedłszy następnie szeregi rozstawionych szkół męskich i żeńskich i zapoznawszy się z personelem nauczycielskim tychże, p. Prezydent Ministrów skierował się na podjazd i wraz z Wojewodą Poleskim, Starostą Pińskim i orszakiem udał się pojazdami na zwiedzenie miasta. Zgromadzona publiczność okrzykami żegnała odjeżdżającego z odświętnie zielenią przybranej stacji, a na ulicach Pińska gromadki miejscowych mieszkańców witały ukłonami przejeżdżającego Premjera. Pan Prezydent Ministrów zwiedził wraz z otoczeniem uszkodzony przez niedawny pożar Pińska kościół Franciszkanów, powitany u wejścia krótkiem przemówieniem dziekana pińskiego, ks. Wójcika, który uprzytomnił wysokiemu Gościowi, że, w czasie tryumfującego tu caratu, spalony kościół, jako jedyna wówczas katolicka świątynia w Pińsku (wobec zakrytych reszty kościołów) był jedyną ostoją nietylko wiary, ale i ducha polskiego. Tu gromko obijała się mowa polska, stąd—poprzez morze otaczającego rusyfikatorstwa, wrogiego imieniowi Polski—promieniował duch polski i niezłomna wiara w przyszłe odrodzenie Ojczyzny. Pan Prezydent Ministrów zwiedził Franciszkański kościół ze spalonym obecnie dachem, poczem odjechał na nabożeństwo do kościoła O. O. Jezuitów. Po nabożeństwie pan Prezydent Ministrów wraz z otoczeniem udał się do miejscowego soboru prawosławnego, gdzie wysłuchał nabożeństwa, następnie zwiedził spaloną synagogę żydowską, żywo interesując się sprawą odbudowy tejże. Zwiedziwszy następnie szkoły powszechne miejskie, zaznajamiając się z postępami uczniów, ochronki, między innemi ochronkę, utrzymywaną przez braci Niepokalanego Poczęcia, gdzie na potrzeby tejże ofiarował 30.000 mk., obejrzawszy miejscowy port rzeczny i statki wojenne na rzece Pinie, odwiedził p. Prezydent Ministrów Magistrat i Sąd Okręgowy, poczem, zwiedziwszy szczegółowo wzorowy pod każdym względem i lśniący czystością szpital Wojewódzki (oprowadzany przez D-ra St. Zielińskiego, lekarza powiatowego) udał się do miejscowego gimnazjum Polskiej Macierzy Szkolnej na uroczystość upaństwowienia tegoż zakładu.

W przybranym zielenią i barwami narodowemi gmachu gimnazjum powitała Premjera orkiestra wojskowa mazurkiem Dąbrowskiego, zaś w napełnionej uczącą się młodzieżą sali szkolnej powitał Prezydenta Ministrów dotychczasowy Dyrektor uczelni, ksiądz Superjor O. Jezuitów, Mieloch. Mówca, streszczając w swem powitaniu bieg dziejów Pińszczyzny, jej pamiątek historycznych, wielkich ludzi i ofiar przemocy zaborczych rządów za czasów gnębicieli polszczyzny—rosjan, zobrazował dzieje polskiej kultury i historjografji tego kraju. Następnie uprzytomniając wysokiemu Gościowi powstanie i dzieje gimnazjum jako placówki ducha polskiego na wysuniętych kresach wschodnich Państwa, scharakteryzował trudności z jakiemi walczyć musiała Polska Macierz Szkolna oraz społeczeństwo miejscowe — zrujnowane długoletnią wojną—przy zakładaniu i utrzymywaniu tej uczelni. Rozwijając następnie stan jej obecny, owiany duchem zapału garnącej się do na-

uki młodzieży polskiej, nagiej nieraz i bosej lecz pilnej, złożył dalsze losy tej uczelni w ręce p. Prezydenta Ministrów, jako Ministra Wyznań i Oświecenia Publicznego.

Z kolei zabrał głos p. Prezydent Ministrów. W przemówieniu swem wyraził hołd ofiarnej miłości przodków naszych a synów tej ziemi, którzy pomimo wiekowego ucisku wrogiego najazdu zachowali ten kraj dla polskości takim, jakim on dziś jest — pełen tkliwej miłości synowskiej dla odzyskanej Matki — Ojczyzny, dla której tyle przecierpieli męki i prześladowań i dla której dziś gotowi są oddać życie. Schylając czoło przed tymi „rycerzami kresowymi" Polski, tymi budowniczymi fundamentów polskiej kultury i państwowości na Kresach, przeszedł pan Prezydent Ministrów w swem przemówieniu do zagadnień chwili obecnej i podkreślając konieczność utrwalenia gospodarczego życia Rzeczypospolitej, wzywał do wydatnej a owocnej pracy nad odbudowaniem tego, co wojna, mór i pożoga zniszczyły. Młodociany, wątły organizm Polski potrzebuje krwi, tą krwią, która mu zapewni życie, będzie praca żmudna, codzienna, mrówcza praca od podstaw, która przysporzy Narodowi dobrobytu a przedewszystkiem umocni byt Państwa. Zapewniając, że Rzeczpospolita Polska „schowawszy miecz do pochwy" wojować już nie będzie ani z własnej, ani z przymuszonej cudzej woli — wzywał obywateli wszystkich narodowości i wyznań do współżycia zgodnego i pracy dla dobra własnego i Państwa, które wszystkich swych obywateli otacza równą miłością, karze i sądzi jednakiemi prawami i równych od wszystkich wymaga obowiązków. Zwracając się do księdza Superjora Mielocha podziękował mu, jak i całemu miejscowemu społeczeństwu polskiemu, za powołanie do życia tak potrzebnej tu szkoły średniej i otaczanie jej swą opieką, oświadczając, że odtąd obowiązkiem Państwa jest zająć się dalszym losem tej uczelni. Wręczając następnie obecnemu Dyrektorowi gimnazjum akt upaństwowienia szkoły i 100.000 mk. zapomogi, zwrócił się do wychowańców szkoły z wezwaniem trwania nadal w zbożnej chęci do nauki, wskazując im te dalekie cele do jakich polską młodzież powołuje Ojczyzna, która liczy na młode siły i talenty i która ich tak bardzo potrzebuje.

Po przemówieniu p. Prezydenta Ministrów zabrał głos Kurator Okręgu Szkolnego Poleskiego pan Wolbek, dziękując wysokiemu Gościowi jako Ministrowi Oświecenia Publicznego za przybycie i żywe zajęcie się losami szkolnictwa tutejszego.

Z kolei podziękował Prezydentowi Ministrów za przybycie i chojną ofiarę Dyrektor gimnazjum i zakończył okrzykiem na cześć Ministra Oświecenia Publicznego.

Przemawiał jeszcze Dziekan prawosławny Piński w imieniu swych współwyznawców, dziękując w osobie p. Prezydenta Ministrów za opiekę i wysoką tolerancję Rządu Polskiego w stosunku do inowierców, oraz wyrażając zadowolenie ludności prawosławnej z racji należenia do Rzeczypospolitej Polskiej.

Następnie, po wysłuchaniu chóru młodzieży szkolnej, śpiewającej „Rotę", opuścił p. Prezydent Ministrów gmach gimnazjum i udał się na śniadanie do lokalu Banku Handlowego przy ul. Kościuszki.

W czasie śniadania wzniósł toast na cześć wysokiego Gościa p. Godlewski, rejent miejscowy, zapewniając Go, że społeczeństwo tutejsze, w zrozumieniu doniosłości poprawy finansów dla bytu Państwa, całkowicie poprze zamiary obecnego Gabinetu odnośnie przeprowadzenia obowiązkowej daniny na rzecz skarbu.

W imieniu ziemiaństwa powitał p. Prezydenta Ministrów krótkiemi słowy p. Jerzy Osmołowski, były Komisarz Generalny Ziem Wschodnich, oraz p. Roman Skirmuntt.

Pan Prezydent Ministrów, odpowiadając na powitania i toasty, wyraził swe zadowolenie z powodu gotowości miejscowego społeczeństwa do przyjścia z pomocą Państwu w postaci projektowanej daniny i nawiązując do słów p. Godlewskiego, uprzedził, że Rząd będzie musiał w szerokim zakresie skorzystać z tej ofiarności, mającej źródło w wyrobieniu obywatelskiem i zrozumieniu konieczności państwowej i prosił, by nie sarkając, poddano się obowiązkowi daniny powszechnej.

Po spożyciu śniadania udał się p. Prezydent Ministrów do miejscowego Starostwa dla przyjęcia delegacji. Po zapoznaniu się z urzędnikami Starostwa i miejscowych urzędów państwowych, p. Prezydent Ministrów przyjął delegację od włościan, w osobach kilku wójtów gmin okolicznych. Delegacja, wyraziwszy radość z powodu odwiedzin Naczelnika Rządu Polskiego, zaznajamiała go ze stanem gmin, urodzajów i potrzeb ludności wiejskiej. Pan Prezydent Ministrów informował się szczegółowo o życiu wsi Poleskiej, o potrzebach odbudowy, pomocy rolnej, szkolnictwie i t. d., otrzymując przeważnie zadawalniające odpowiedzi o stanie tegorocznych zbiorów i zasiewów, wysłuchując próśb o potrzebie powołania do życia licznych szkół. Następnie przyjął p. Prezydent Ministrów delegację od szkół rosyjskich, od duchowieństwa prawosławnego oraz delegacje od gmin żydowskich.

W delegacji od ziemian występowali pp.: Jerzy Osmołowski, hr. Miączyński i R. Skirmuntt, którzy w przemówieniach swych poruszali kolejno zagadnienia miejscowej polityki ogólno-kresowej, oraz sprawy rolne, Towarzystwa Rolniczego, szkolnictwa i odbudowy, przedstawiając swoje dezyderaty, opinje i wnioski, zmierzające do gospodarczego podniesienia tego kraju i jaknajrychlejszego skonsolidowania z całością Rzeczypospolitej. Pogląd swój na tę sprawę oraz drogi wiodące ku temu wyłożyła delegacja w złożonym na ręce pana Prezydenta Ministrów memorjale.

Po przyjęciu wszystkich delegacji, o godzinie 3 po południu wyjechał p. Prezydent Ministrów wraz z p. Wojewodą, Kuratorem Szkolnym, Starostą Pińskim i otoczeniem na zwiedzenie najbliższych gmin. Zwiedzono w ten sposób gminy: Pinkowicze, Poczapowo i Kupiatycze. Włościanie wszędzie gromadnie witali p. Prezydenta Ministrów na drodze, ofiarowywując chleb i sól i przedkładając mu swe potrzeby. P. Prezydent Ministrów rozmawiał z włościanami, wypytując o urodzaje i stan zasiewów oraz zapoznając się z potrzebami kulturalnemi wsi poleskiej. Ludność narzekała przeważnie na zniszczenie spowodowane wojną, prosiła o drzewo na odbudowę i konie do obróbki pól. Nadto domagano się powszechnie zakładania licznych, nowych szkół dla dzieci. Pan Prezydent Ministrów zapewniał włościan o pokojowych zamiarach Rządu, o tem, że wojna już się skończyła i że nikt nas nie potrafi wciągnąć w zbrojny zatarg ani na wschodzie ani na zachodzie,

co ludność przyjmowała zwykle żywemi oznakami zadowolenia. Wszędzie p. Prezydent Ministrów dawał wyraz potrzebie wytężonej pracy dla odbudowy zniszczonego dobrobytu wsi, przyrzekając wszelką możliwą pomoc w tym kierunku ze strony Rządu i Państwa, wskazując na konieczność jaknajrychlejszego podniesienia gospodarczego stanu kraju. Włościanie wszędzie objawiali swą radość z powodu należenia do Państwa Polskiego, wyrażając wdzięczność Naczelnikowi Państwa i Rządowi Polskiemu za opiekę i pomoc dotychczasową w odbudowie zniszczonych siedzib i pomoc rolną w nasionach i inwentarzu, ilustrując, w przeciwstawieniu do panujących u nas stosunków, porządki bolszewickie, o których chętnie mówili świeżo przybyli ztamtąd uchodźcy. W Kupiatyczach zwiedził p. Prezydent Ministrów „ziemlanki", w których obecnie mieszkają zrujnowani przez wojnę gospodarze, odwiedził miejscową cerkiew prawosławną, nawpół zniszczoną i opuszczoną, polecając miejscowej władzy okazanie pomocy w odbudowie tejże i, żegnany życzliwymi okrzykami ludności, powrócił o godzinie 5 m. 30 do Pińska.

Po półgodzinnym wypoczynku udał się p. Prezydent Ministrów o godz. 6 po południu na Akademję do gimnazjum miejscowego.

O godz. 7 wieczorem tegoż dnia odbył się, w pięknie zielenią przybranym lokalu klubu polskiego „Kresy", obiad, urządzony staraniem Magistratu Pińska, podczas którego kolejno wygłosili przemówienia i toasty: Burmistrz Pińska, p. Kahl, pan Wojewoda Poleski, Walery Roman, Kurator Okręgu Szkolnego p. Wolbek ,Starosta Piński, p. Tomaszewicz, p. Prezydent Ministrów, Ksiądz Superjor Mieloch, prawosławny Dziekan Piński oraz Dyrektor gimnazjum państwowego.

Pan Wojewoda Roman, nawiązując do słów napisu znajdującego się na jednej, z licznych mogił wojskowych, rozsianych na ziemiach Polesia: „my młode życie niesiem w dań, tylko Ty, Ojczyzno, z grobu wstań" — zobrazował bohaterstwo i ofiarę polskiego żołnierza, który, jak ongiś, szedł tu „borem, lasem", głodny nieraz, osaczony i znużony śmiertelnie, i padając od wrogiej kuli, z imieniem Polski na ustach, powtarzał ostatnie wyznanie swej wiary żołnierskiej: „tylko Ty, Ojczyzno, wstań!" — Wszystko—młodość, krew i życie chojnie młodzież nasza składała na ołtarzu miłości Ojczyzny, byleby tylko „Ona wstała". I dopięli swego. Pokotem legli i mogiłami usieli liczne kraje, gdzie walczył żołnierz polski, płacąc dobrowolną „dań", a ci, co wytrwali, których oszczędziła kula wraża i których dzielności i samozaparcia nie zniweczył trud wojenny—poszli w bohaterskim porywie, stanęli ławą u rubieży Rzeczypospolitej i tam szablą i bagnetem zakreślili granicę Polski. Składając hołd dziękczynny tym bezimiennym bohaterom, o których świadczą napisy mogilne na równinach Polesia, a których poświęcenie i ofiara dała wolność Polsce, podniósł wiekopomne zasługi i czyny Wodza tych zwycięskich hufców, Tego, co jak Czarniecki — „ani z soli, ani z roli wyrósł, ale z tego co Go boli", z tej wielkiej miłości Ojczyzny, dla której poświęcił trud życia całego i okrzykiem na cześć Naczelnika Piłsudskiego zakończył p. Wojewoda swe przemówienie.

Starosta p. Tomaszewicz wzniósł toast na cześć p. Prezydenta Ministrów w imieniu miejscowych urzędników państwowych.

P. Roman Skirmuntt mówił o roli i zasługach ziemiaństwa na Kresach, o które w ciągu wieku rozbijała się cała zaciekłość polityki rusyfikacyjnej, przeciwpolskiej, które na swych barkach niosło całe brzemię prześladowań, trwając jednakże na stanowisku, na które zepchnęła je historja Polski porozbiorowej, stanowisko muru obronnego idei polskiej i kultury przed nawałą wschodnią. Rolę tę spełniło ziemiaństwo kresowe w zupełności, pomimo najzacieklejszych prześladowań ze strony Rosji i w chwili zjednoczenia się dzielnic Polski, oddało Rzeczypospolitej Kresy Wschodnie przepojone tęsknotą do Macierzy i owiane duchem nawskroś patrjotycznym w najlepszych swych warstwach. Witając w osobie p. Prezydenta Ministrów najwyższego przedstawiciela Rządu, którego oporą zawsze było i jest ziemiaństwo, oraz dziękując mu za odwiedziny Pińszczyzny, widząc w tem szczere zajęcie się Rządu Kresami Wschodniemi, tą najnieszczęśliwszą dziś i najbiedniejszą dzielnicą, tak bardzo potrzebującą uwagi i pomocy sfer rządzących, p. Skirmuntt zakończył toastem na cześć p. Prez. Min.

W odpowiedzi pan Prezydent Ministrów stwierdził historyczne i niezapomniane zasługi ziemiaństwa na Kresach w walce wiekowej o zachowanie polskości tego kraju, w walce, o której świadczą liczne konfiskaty mienia, deportacje stepy sybirskie, Nerczyńskie kopalnie i tajgi, usiane kośćmi polskich zesłańców—i nazywając tutejszych ziemian „rycerzami kresowymi" nawoływał i prosił, by nie ustawali nadal w swych rycerskich obowiązkach lecz — jeśli dotąd skutecznie walczyli z wrogą nam cywilizacją wschodnią, będąc zarazem pionerami kultury i obyczaju polskiego, by teraz byli tym łącznikiem, mostem, wiążącym Kresy z rdzeniem Polski w dziele ostatecznej konsolidacji wewnętrznej Rzeczypospolitej.

Ksiądz Superjor Mieloch mówił o zasługach duchowieństwa katolickiego na Kresach i o jego roli w umacnianiu w wierze i patrjotyźmie.

Następnie p. Jerzy Osmołowski wzniósł toast na cześć Pana Wojewody a Dyrektor gimnazjum — na cześć pana Kuratora Okręgu Szkolnego, poczem uczestnicy obiadu udali się na raut urządzony staraniem Koła Macierzy Szkolnej.

Nazajutrz dnia 24 października o godz. 9 rano, p. Prezydent Ministrów wraz z Ministrem Kolei p. Sikorskim (przybyłym specjalnym pociągiem tegoż rana do Pińska z towarzyszącymi mu panami), udał się przez Łuniniec i Łachwę nad Prypeć dla obejrzenia budowy dwóch olbrzymich mostów kolejowych przez tę rzekę—na linji kolejowej Łuniniec—Sarny, z których jeden, stary rosyjski most, zerwany przez wojska polskie w czasie odstępowania, podnoszony jest obecnie przez 5 bataljon kolejowy, drugi zaś obok, nowy most, budowany przez kolej. Po obejrzeniu obydwu mostów, p. Prezydent Ministrów wraz z p. Ministrem Sikorskim, p. Wojewodą i otoczeniem, o godzinie 10 rano, powrócił pociągiem do Łunińca. Przy wjeździe na stację powitała p. Prezydenta Ministrów orkiestra wojskowa mazurkiem Dąbrowskiego, zaś przy wyjściu z wagonu p. Prezydenta ustawiła się kompanja honorowa 3 pułku strzelców konnych i kompanja honorowa policji.

P. Prezydent Ministrów po przyjęciu raportu Starosty Łuninieckiego, p. Kuczyńskiego, przeszedł przed frontem kompanji honorowej, poczem Staro-

sta przedstawił wysokiemu Gościowi kolejno miejscowych urzędników i przedstawicieli władz powiatowych, przyczem Burmistrz m. Łunińca, p. Bartoszewicz, wygłosił krótkie powitanie, ofiarowywując p. Prezydentowi Ministrów chleb i sól. Po przywitaniu się z Radą miejską, delegacją od ziemian z p. Osmołowskim na czele, p. Prezydent Min. zapoznał się ze zgromadzonemi tu szkołami: gimnazjum państwowem, szkołą realną rosyjską, ochronką R. O. S. i szkołami powszechnemi. Piękne przemówienie powitalne wygłosił Dyrektor gimnazjum państwowego, p. Władysław Zatłokall, witając w osobie p. Prez. Min. Ministra Oświaty i najwyższego przedstawiciela Rządu. Składając w imieniu uczącej się młodzieży podziękowanie za otwarcie tu gimnazjum państwowego, mówił o zapale tej młodzieży do szkoły polskiej ozaz o jej przywiązaniu do Ojczyzny; zaś najlepszym wyrazem tych uczuć było przemówienie uczennicy 6 klasy tegoż gimnazjum, 15-letniej p Marji Jarmontowicz, która powitała p. Prez. Min. temi słowy: „Ekscelencjo, panie Prezydencie Ministrów! radosny dla tutejszej młodzieży szkolnej dzień dzisiejszy pamiętny będzie dla nas na całe życie, bo dziś mamy szczęście oglądać w osobie Twej, Ekscelencjo, naszego najwyższego opiekuna, któremu dobro nasze leży na sercu, który nie żałował trudu i drogiego czasu aby zobaczyć nasz zakład naukowy, zakład, lubo najmłodszy w Polsce, lecz na tych wysuniętych Kresach — pierwszy. Imieniem uczniów i uczennic tego zakładu składam na ręce Twoje, Dostojny Panie, serdeczne podziękowanie tym wszystkim, którzy postarali się o to, że i my najbiedniejsi, bo na najdalszych Kresach żyjący, pobierać możemy naukę, która sprawi to, że staniemy się z czasem godnymi obywatelami tej naszej ukochanej Ojczyzny, naszej świętej Polski. Zapewniam Cię, Dostojny Panie, że pracować będziemy ze wszystkich sił naszych, że postępować będziemy wedle nauk udzielanych nam przez naszych nauczycieli że całem sercem kochać będziemy nasz Kraj, naszą mowę i tę naszą ziemię świętą i, że „nie rzucim ziemi skąd nasz ród".

W imieniu personelu nauczycielskiego rosyjskiej szkoły realnej witał Prezydenta nauczyciel tejże pan Ancukiewicz, wyrażając wdzięczność ludności rosyjskiej za pozostawienie nadal tej szkoły, oraz podkreślając przychylne traktowanie spraw tejże ludności przez władze polskie. Jeżeli niekiedy zdarzały się na tle narodowościowym nieporozumienia—to przyjazd tak wysokiego Dostojnika, podkreślający w ten sposób swą życzliwość do ogółu ludności kresów wschodnich, wpłynie niewątpliwie na usunięcie niepożądanych objawów, da linję wytyczną miejscowej administracji w postępowaniu z ludnością niepolską i zadzierzgnie z nią nić trwałej sympatji. Po tem przemówieniu p. Ancukiewi za wychowańcy rosyjskiej szkoły realnej odśpiewali zgodnym chórem „Jeszcze Polska nie zginęła", poczem 8-letnia uczennica tejże szkoły ofiarowała p. Prezydentowi bukiet żywych kwiatów, dziękując jednocześnie za zezwolenie na istnienie szkoły.

Następnie młodzież szkolna odśpiewała „Rotę" Konopnickiej, poczem p. Prezydent Ministrów udał się do gimnazjum państwowego, gdzie był na wykładach, egzaminował uczniów, interesując się postępami ty hże.

Z kolei p. Prezydent Ministrów odwiedził kościołek katolicki i wysłuchał krótkiej modlitwy, potem cerkiew kolejową, gdzie wysłuchał krótkiego nabożeństwa na cześć Naczelnika Państwa i Rządu Polskiego, zakończonego uroczystem „Mnogije Lieta" miejscowego chóru cerkiewnego, odśpiewanem z dużem poczuciem harmonji i artyzmu. Odwiedził pan Prezydent jeszcze szkołę realną rosyjską i ochronkę, ofiarowując na potrzeby tej ostatniej 25.000 marek, poczem po herbacie w kasynie kolejowem odjechał wraz z otoczeniem do Łachwy, gdzie oczekiwała nań warta honorowa 3 p. strz. konnych i gdzie przyjął raport Prezesa polsko-rosyjskiej podkomisji granicznej, pułk. Krachelskiego.

Z Łachwy samochodem udał się p. Prezydent Ministrów wraz z p. Ministrem Kolei, p. Wojewodą i towarzyszącymi mu panami do Lenina, na granicę polsko-rosyjską, witany serdecznie i uroczyście przez ludność miejscową z wójtem i radą gminną na czele, ofiarowującą chleb i sól. Zwiedziwszy następnie samą granicę z posterunkami bataljonów celnych, rozmawiał p. Prez. Min. z placówką bolszewicką i wieczorem już powrócił do Łachwy, skąd oczekującym go pociągiem specjalnym, przez Łuniniec odjechał do Baranowicz, dokąd przybył o godz. 1 i pów nocy i przy świetle pochodni udał się pieszo, w towarzystwie p. Wojewody Poleskiego i otoczenia, do obozu powracających z Rosji uchodźców, zwiedzając je szczegółowo i interesując się polepszeniew doli tych nieszczęśliwych. O godzinie 2 i póp. Prez. Min. powrócił do wagonu i pociąg ruszył w dalszą drogę do Brześcia, dokąd przybył nazajutrz dnia 25 paźdz. o godz. 9 rano.

W Brześciu na dworcu przybranym zielenią, oczekiwała p. Prez. Min. kompanja honorowa oraz przedstawiciele miejscowych władz wojskowych z gen.-por. Krajowskim, Dowódcą D. O. K. Brześć, zastępcą tegoż gen.-ppor. Hejdukiewiczem, i władz cywilnych z p. Wł. Dworakowskim, Naczelnikiem Wydziału Prezydjalnego P. U. W., Starostą Brzeskim, Dr. Forysiem i Prezydentem miasta p. Niemcewiczem. P. Prezydent Min. wysiadł z wagonu i przyjął raport od Dowódcy D. O. K. Brześć gen. Krajowskiego, przeszedł przed frontem kompanji honorowej, poczem p. Wojewoda Poleski przedstawił kolejno panu Prezydentowi Min. zebranych przedstawiaieli władz i urzędów.

U podjazdu dworca kolejowego powitała pana Prezydenta orkiestra policyjna, zaś cały obszerny plac przed dworcem zapełniły szkoły, delegacje i tłumy publiczności. Po przywitaniu się z przedstawicielami miejscowych władz i instytucji społecznych p. Prez. Min. wraz z p. Wojewodą, Starostą Brzeskim i towarzyszącymi Mu panami udał się samochodami na zwiedzenie miasta; był w kościele katolickim, cerkwi, synagodze, zaś o godz. 11-ej udał się wraz z p. Kuratorem Okręgu Szkolnego na lustrację miejscowego gimnazjum państwowego.

O godzinie 1 w południe p. Prez. Min. przybył do gmachu Województwa, gdzie odbyła się prezentacja wszystkich miejscowych władz cywilnych, wojskowych, municypalnych, kleru wszystkich wyznań, wyższych urzędników Urzędu Wojewódzkiego i wybitniejszych przedstawicieli społeczeństwa. Po ukończonej prezentacji odbyło się u p. Wojewody śniadanie, z udziałem p. Prezydenta Ministrów, Ministra Kolei i zaproszonych gości, po którem p. Prezydent Ministrów, zwiedziwszy biura Urzędu Wojewódzkiego i zapoznawszy się ze wszystkimi urzędnikami tegoż, wizytował następnie miejscowe urzędy i instytucje publiczne.

W Magistracie odbyło się uroczyste posiedzenie Rady miejskiej, na którem Prezydent miasta p. Niemcewicz powitał wysokiego Gościa imieniem miasta, zaś prezes tejże—Sędzia Śledczy, Dmowski, odczytał i następnie wręczył p. Prez. Ministrów memorjał, wyłuszczający potrzeby gospodarki miejskiej Brześcia i przedłożył prośbę o wydzielenie Brześcia z powiatu i nadanie mu praw samodzielnej jednostki administracyjnej. Pan Prezydent Ministrów w odpowiedzi przyrzekł rozpatrzyć przedłożony mu memorjał i poruszone w nim wnioski przekazać odpowiednim Ministrom do zaopinjowania, oświadczając, że prawdopodobnie w najbliższym już czasie ustawa o samorządzie, obowiązująca w Kongresówce, zostanie rozszerzoną i na ziemie wschodnie i wówczas to sejmiki powiatowe, ewent. Rady miejskie, powołane będą do kompetentnego rozstrzygania tych spraw, które obecnie wchodzą w atrybucję władz administracyjnych i wtedy praca, zarówno organów administracyjnych, jak i samorządowych, ukształtuje się w granicach ściśle rozgraniczonych kompetencji.

Następnie po zwiedzeniu Magistratu udał się pan Prezydent do Starostwa, Szkoły policyjnej XIV Okr. Policji Państwowej, do Izby Skarbowej, poczem zwiedziwszy szczegołowo zbrojownię Brzeską i budowę kolonji urzędniczej, pojechał wraz z Gen. Krajowskim, p. Wojewodą i Starostą do twierdzy, skąd, po dokładnem zwiedzeniu tejże, udał się p. Prez. Min. do odległych o 14 wiorst od twierdzy Czernawczyc dla zapoznania się z gminą wiejską. Dokonawszy tu lustracji urzędu gminnego i szkoły powszechnej, powrócił p. Prez. Min. o godzinie 7-ej wieczorem do Brześcia, do gimnazjum, gdzie przyjmował delegacje od ziemiaństwa, miast i gmin wiejskich, od ludności żydowskiej, Straży Kresowej i t. p.

O godzinie 8 i pół wieczorem tegoż dnia odbył się, z udziałem zaproszonych gości, wspólny obiad w restauracji „Hotel Polski", w czasie którego wygłosili toasty i przemówienia: p. Wojewoda Poleski, Gen. Krajowski, prezydent miasta, p. Niemcewicz, Dziekan prawosławny, protojerej Żukowski, przedstawiciel ziemiaństwa, Prezes Okręgowego Towarzystwa Rolniczego. p. Bańkowski, p. Minister Kolei, Sikorski i p. Prezydent Ministrów.

P. Wojewoda Roman w przemówieniu swem dziękował p. Prezydentowi Ministrów za to, że nie szczędził trudu i drogiego czasu, poświęcając kilka dni dla inspekcji Województwa, przekonywując się w ten sposób naocznie o tym ogromie zniszczenia, jakie tu po wielu wojnach panuje, o nędzy i potrzebach miejscowej ludności, przyczem p. Wojewoda dał wyraz nadziei, że p. Prezydent Ministrów, zapoznawszy się obecnie z istotnym stanem rzeczy w Województwie Poleskiem — nie zapomni o niem, lecz w miarę środków i możności otoczy opieką najpilniejsze potrzeby tego kraju i ludności.

Gen. Krajowski powitał p. Prezydenta Ministrów w krótkich żołnierskich słowach imieniem wojskowości.

Prezydent miasta p. Niemcewicz wzniósł toast na cześć Ministra Kolei p. Sikorskiego, dziękując mu za szybkie i sprawne doprowadzenie kolejnictwa w Państwie do stanu nieomal przedwojennego.

Dziekan prawosławny, protojerej Żukowski, mówił na cześć p. Prezydenta Ministrów jako Naczelnika Rządu i dziękował mu w imieniu ludności prawosławnej za opiekę i humanitarne traktowanie spraw wyznaniowych tejże ludności, która odwdzięczając się Rządowi Polskiemu za pełne równouprawnienie z resztą obywateli państwa, odnosi się do władz z całą lojalnością i ufnością.

Prezes Tow. Roln. Brzeskiego, p. Bańkowski, witał p. Prezydenta Ministrów imieniem ziemiaństwa, dziękując Rządowi w osobie p. Prezydenta za pomoc dotychczasową w uruchomieniu zniszczonych gospodarstw i polecając kraj ten, a zwłaszcza rolnictwo tego kraju, dalszej wydatnej opiece Rządu.

Na powyższe przemówienia i toasty odpowiedział p. Prezydent Ministrów, dziękując w osobie p. Wojewody za serdeczne przyjęcie, jakiego tu doznał od wszystkich sfer ludności i przedstawicieli władz. W przemówieniu swem p. Prezydent Ministrów wyraził żywe zadowolenie iż przybył tu, i w ten sposób miał możność przekonać się naocznie, niemal namacalnie, o wielkich potrzebach ludności tego Województwa, o zniszczeniu niebywałem, nędzy i poczciwości miejscowego ludu. Dziękując Panu Wojewodzie za okazaną energję w dziedzinie zaspokajania najpilniejszym potrzebom ludności miejscowej, podniósł i uwypuklił zasługi tegoż i całej młodej administracji Polesia, których owoce miał możność oglądać p. Prezydent podczas tej podróży inspekcyjnej w granicach Województwa. Wyrażając raz jeszcze podziękowanie za niezmiernie celową i owocną działalność p. Romana jako Wojewody — obywatela, p. Prezydent Ministrów zakończył swe przemówienie toastem na cześć p. Wojewody.

Po obiedzie odbył się raut w sali gimnazjum imienia Traugutta z udziałem pan i zaproszonych gości, na którym był obecny p. Prezydent Ministrów wraz z p. Ministrem Kolei p. Wojewodą, Gen. Krajowskim i otoczeniem, poczem o godzinie 12 w nocy tegoż dnia odjechał na stację, odprowadzony przez p. Wojewodę i Gen. Krajowskiego, skąd pociągiem o godzinie 12 i pół w nocy udał się w powrotną podróż do Warszawy.

---

## Nasze szkolnictwo.

„Takie będą narody, jakie ich młodzieży wychowanie" dlatego też szkolnictwo, od którego w dużym stopniu zależy przyszłość narodu, winno być przedmiotem największych trosk Rządu i najżywszego zainteresowania się całego społeczeństwa. To zainteresowanie powinno przejawiać się nie tylko w wyrazach platonicznych uczuć, lub, jak to najczęściej bywa, negatywnej krytyki, ale przedewszystkiem w pracy i współdziałaniu społeczeństwa z tymi czynnikami, które przez Państwo powołane są do wykonania zadań w szkolnictwie. W przekonaniu większości ogółu sprawą oświaty i szkolnictwa zajmować się winno tylko Państwo, zaś społeczeństwo, aczkolwiek w tej sprawie bezpośrednio zainteresowane, najwyżej ma prawo, często nawet bezpodstawnie, krytykować działalność czynników panstwowych, nie przyjmując czynnego udziału w tej tak ważnej pracy twórczej. Sama akcja państwowa, najbardziej wydatna, tu wystarczyć nie może; do szczytu potęgi doszły dziś te narody, wśród których społeczeństwo harmonijnie współpracowało z Rządem, dzięki właśnie szlachetnej rywalizacji czynników społecznych i rządowych i jeśli u nas, a szczególniej tu na Kresach Wschodnich jest inaczej, należy taki stan rzeczy poddać rewizji i możliwie najprędzej zmienić.

Przyjżawszy się stosunkom na Kresach, panującym w tej dziedzinie, widzimy, że dotychczas całe brzemię ciężaru utrzymania szkolnictwa legło na barki Państwa: Rząd musiał łożyć ogromne sumy nietylko na utrzymanie nauczycielstwa, ale także na inwentarz, remont i wynajem budynków szkolnych, a często nawet na podręczniki szkolne i materjały pisarskie. Szkolnictwo nie może być utrzymywane jedynie kosztem Państwa. Do Państwa powinno należeć w całości jedynie opłacanie nauczycielstwa. Budownictwo zaś, zaopatrzenie szkół w pomoce naukowe, w ziemię i opał powinno w części nieznacznej należeć do Państwa, a w części większej—do samorządów miejscowych. Czynniki społeczne, a przedewszystkiem samorządy, które gdzieindziej przez swoją inicjatywę i przedsiębiorczość odgrywają tak znaczną w szkolnictwie rolę, tu na Kresach zajmują stanowisko bierne. A przecież gdzie więcej, jeżeli nie na Kresach szkolnictwo polskie, które jest dopiero w stadjum organizacji, potrzebuje pomocy i opieki ze strony społeczeństwa.

Wobec powszechnego zniszczenia budynków szkolnych, najpilniejszą i najważniejszą sprawą jest dostarczenie odpowiednich lokali na potrzeby szkół o ile dalsza akcja organizacyjna nie ma stanąć na martwym gruncie. Dzisiejsza praca organizacyjna w szkolnictwie stoi całkowicie pod hasłem: „Tyle szkół — ile lokali". Tutaj więc pomoc czynników samorządowych tak miejskich jak i wiejskich staje się koniecznością i otwiera właściwe i bardzo szerokie pole do działania. Dużo bowiem łatwiej jest gminom zdobyć się, jeśli już nie na budowę lub remont, to przynajmniej na wyszukanie i wynajem odpowiedniego lokalu, aniżeli Państwu, które w tym wypadku pomimo najlepszych chęci nie mogłoby dostarczyć tak wielkiej ilości budynków dla całego Kraju.

Typowym przykładem zależności szkolnictwa od kwestji mieszkaniowej są stosunki w Brześciu, gdzie z początkiem bieżącego roku szkolnego istniała tylko jedna szkoła publiczna powszechna, która na 1100 zarejestrowanych dzieci, pragnących uczęszczać do szkoły, miała do dyspozycji 6 pokoi, w których, nawet przy dwukrotnej zmianie, mogło się pomieścić zaledwie 600 dzieci. Bardzo energiczna interwencja władz Szkolnych u władz Komunalnych nic w tym kierunku nie zdziałała i tylko dzięki pomocy władz Kolejowych udało się uruchomić w budynkach kolejowych jeszcze dwie szkoły publiczne i w ten sposób dało się jakoś zaspokoić potrzeby szkolnictwa powszechnego. Do dnia dzisiejszego Kuratorjum nie ma tak potrzebnych dla prawidłowego funkcjonowania, zwłaszcza stawiającego u nas pierwsze kroki szkolnictwa, — wizytatorów, a to tylko dlatego, że kandydaci na te stanowiska, mianowani przez Ministerstwo, opuścić musieli Brześć z racji braku najmniejszych chociażby mieszkań, a urzędnicy Kuratorjum mieszkają dotąd w chałupach na przedmieściach i muszą codziennie odbywać milową blisko podróż do biura.

To samo dzieje się również i w innych miastach, a jeszcze gorzej po wsiach, gdzie nauczycielstwo mieszka często w okropnych warunkach, a sale szkolne pod względem higjenicznym pozostawiają wiele do życzenia.

Ku wielkiemu zadowoleniu podkreślić należy dodatni bardzo objaw, że w tym roku wiele gmin wiejskich uchwaliło na potrzeby szkolnictwa, mianowicie na inwentarz i remont budynków znaczne sumy, sięgające kilku lub kilkunastu miljonów w powiecie; niestety tego nie można powiedzieć o gminach miejskich, te bowiem, jak np. Brzeska i Pińska z potrzebami szkolnictwa wcale się nie liczą.

Jeśli gminy w poczuciu swego obowiązku asygnować będą na szkolnictwo stale odpowiednie sumy, akcja odbudowy szkół i zaopatrzenia w inwentarz i pomoce naukowe znajdzie się na odpowiedniej drodze, tembardziej, że Rząd ze swej strony ma zamiar planowo rozszerzać sieć szkolną przez budowę nowych szkół i remont starych, co już w roku bieżącym w dużym stopniu przez Dyrekcję Odbudowy Polesia zostało zrealizowane.

Przedstawione tutaj trudności są tylko częścią tych problemów, jakie ma Państwo w zakresie szkolnictwa do rozwiązania. Między innemi istnieje jeszcze bardzo ważna i pilna sprawa zapewnienia szkolnictwu dostatecznej ilości sił nauczycielskich, brak których tak dotkliwie odczuwać się daje. W tym celu organizuje się corocznie krótkoterminowe kursy wakacyjne dla nauczycieli i pragnących poświęcić się zawodowi nauczycielskiemu, a którym potrzebne jest dopełnienie fachowego wykształcenia. W Okręgu Poleskim odbyło się w tym roku 6 takich kursów wakacyjnych.

Z wywodów powyższych wynika, że trudności, jakie spotyka na tutejszym terenie akcja szkolnictwa, nie mogły dać wybitnych rezultatów, tembardziej, że praca datuje się zaledwie od roku. Po inwazji bolszewickiej, która zniszczyła cały dorobek szkolnictwa, uzyskany za czasów Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich, ilość szkół publicznych na terenie dzisiejszego Okręgu Poleskiego w miesiącu październiku 1920 r. nie przekraczała 100. Liczba ta w ciągu roku szkolnego 1920/21 zwiększała się stale, tak że w czerwcu 1921 roku stan szkolnictwa przedstawiał się następująco:

1) szkół powszechnych — 313 publicznych i 32 prywatnych, w których pracowało 457 nauczycieli i uczyło się 17424 dzieci.

2) szkół średnich—9 (wszystkie koedukacyjne), z których 1 państwowa i 8 prywatnych z ogólną liczbą 1900 uczącej się młodzieży,

3) szkół zawodowych — 1 państwowe Seminarjum Nauczycielskie w Kobryniu.

W bieżącym roku szkolnym 1921/2 liczba szkół znacznie wzrosła: we wrześniu wszystkich szkół powszechnych państwowych było 558 przy 740 siłach nauczycielskich. Liczba ta stale wzrasta, tak że w końcu listopada liczbę szkół obliczać można na 700 z liczbą nauczycieli ponad 900. Szkół średnich—11 z ogólną liczbą 70 klas, i 4500 uczącej się młodzieży. Z tego 3 państwowe, 2 utrzymywane przez Polską Macierz Szkolną, pozostałe prywatne z językiem wykładowym polskim w niższych klasach i z rosyjskim w wyższych, w 2 szkołach rosyjskich językiem wykładowym jest rosyjski.

Szkolnictwo zawodowe—1 Seminarjum Nauczycielskie i 1 Preparanda Nauczycielska, 2 nowe Preparandy będą wkrótce uruchomione. Prócz tego kilka szkół technicznych niższych.

Najdotkliwiej w Okręgu Poleskim odczuwa się brak szkół zawodowych, to też władze szkolne dokładają wszelkich starań, by w przyszłym roku szkolnym uruchomić jeszcze 1 Seminarjum Nauczycielskie i kilka szkół rolniczych i technicznych.

Taki jest stan szkolnictwa w Okręgu Poleskim, który stanowi dorobek planowej rocznej dopiero pracy. Nie jest to dużo, jeżeli zwłaszcza przyjmiemy pod uwagę jakość tych szkół, nie uposażonych w należyte pomoce naukowe i obsadzone często przez nauczycielstwo mało wykwalifikowane. Jeżeli jednak przyjmiemy pod uwagę zniszczenie kraju, olbrzymie tereny, bierność i biedotę miejscowej ludności, następnie straszny brak ludzi wykwalifikowanych w Rzeczypospolitej wogóle, a tu na Kresach zwłaszcza, stwierdzić należy, że w tej dziedzinie pracy państwowo-twórczej zdołano zrobić bardzo dużo, gdyż na 800.000 ludności w Województwie Poleskiem uruchomiono blisko 800 szkół, co wynosi mniej więcej jedną szkołę na 1000 ludzi, mniej więcej stan taki jest dziś w całej Rzeczypospolitej, gdzie na 30.000.000 ludności mamy blisko 30 tysięcy szkół.

Jeżeli liczba szkół wzrastać będzie w tem samem tempie jak dotąd, przypuszczać należy, że za lat kilka i tu na Kresach, tak jak w innych dzielnicach Rzeczypospolitej, będzie tak dużo szkół, że wszystkie dzieci w wieku szkolnym do nich uczęszczać będą mogły, a to zależy w dużej mierze od miejscowego społeczeństwa, które winno doceniać doniosłość oświaty i w tym kierunku współpracować z Rządem.

*Józef Niedźwiecki*

## Walka z drożyzną.

Do siedmiu plag starożytnego Egiptu, po wojnie wszechświatowej, przybywa plaga ósma, mianowicie plaga paskarstwa.

Wojna każda stwarza drożyznę, drożyzna zaś— chęć nadmiernych zysków oraz aspiracji spekulacyjnych.

W chwili obecnej, gdy się wojna skończyła, następuje czas najwyższy położyć kres stałej licytacji na zwyżkę.

Rząd i społeczeństwo stają wobec doniosłego zagadnienia rozstrzygającej walki z czynnikami niosącymi destrukcyjną robotę lichwy i spekulacji na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Sprawa powyższa komplikuje się jednak—śladem przedsiębiorstw handlowych podążyła część wolnych profesji.

Liczne reklamacje napływają w tym względzie. Cytują fakt, gdy zawezwana do chorej kobiety felczerka stanęła u progu mieszkania, stawiając nader wygórowane warunki niesienia pomocy, którym uboga rodzina sprostać oczywiście nie mogła. Następstwem powyższego zajścia była śmierć chorej.

Inne zawody nie stanowią wyjątku w ogólnej orgji drożyźnianej, a szał szybkiego wzbogacenia się nie posiada granic, wtrącając ludzkość w niepomiernie rosnącą z każdym dniem nędzę.

Źródłem pierwiastkowem drożyzny są: w pierwszym rzędzie — sztuczne obniżanie waluty polskiej przez grę na zniżkę, w drugim zaś rozmyślne śrubowanie cen na artykuły pierwszej potrzeby.

Waluta i aprowizacja są głównymi czynnikami życia państwowego i tak ze sobą ściśle uzależnionymi, że trudno zaiste określić, który z nich poprzedza wszystkie inne podstawy bytu ekonomicznego.

Wyżej wypowiedziane zdanie da się stwierdzić całkowicie zwyczajnym giełdowym arbitrażem, a mianowicie, biorąc za podstawę jeden pud żyta, jako jednostkę rynkową, otrzymujemy cenę przedwojenną jeden rubel równa się 2,65 franka.

Ostatnia ta cyfra przerachowana na walutę podług cedul giełdowych w połowie października 1921 roku, t. j. po 500 marek polskich za jednego franka, wykazuje cenę żyta za pud 1.325 mk.

Wystarczy przeprowadzić analogiczne przerachowanie za dwa lata ubiegłe, aby się przekonać, że kurs waluty polskiej stale rywalizował z rynkową ceną zboża. Tak naprzykład zimą roku 1919—1920 frank notowany 14 marek, co równa się wartości rubla przedwojennego 371 markę. Jednocześnie cena żyta w Brześciu wynosiła 400 marek za pud. Nawet różnica zwyżkowa identyczna pozostaje na niekorzyść żyta, czyli chleba. Powyższe dwa czynniki muszą być analizowane równolegle.

Wyjątek stanowią jedynie momenty raptownych i niestałych skoków giełdowych, w których rynek zbożowy nie zdąża wyrównać różnic zniżkowych, a spekulanci wytężają siły bojowe, by utrzymać niczem nieuzasadnioną wysokość cen.

Przystąpimy do rozważania pierwszego okresu stałego wzrostu kursu obcych walut w Polsce. Nader niepożądany ten objaw, oparty jest przedewszystkiem na stwierdzonym fakcie, który bynajmniej nie jest tajemnicą, polega na tem, że powojenni miljonerzy, obawiając się dewaluacji marki, dążą wszelkiemi siłami do lokowania wolnej gotówki — w walucie zagranicznej.

We wszystkich prawie miastach polskich na czarnej giełdzie odbywa się formalna licytacja na waluty obce, powodująca zniżkę marki polskiej. Jednocześnie spekulant, chcąc pokryć poniesione straty na kupnie waluty zagranicznej, organizuje sztuczną zwyżkę na posiadany na składach towar, skąd znowu wynika orgja drożyźniana.

Przywrócenie normalnego trybu ekonomicznego jest o tyle ułatwionem, że wśród wzbogaconych spekulantów daje się odczuć wyraźnie pewne zaniepokojenie, spowodowane niepewnością o przyszłość.

Fala systematycznej zwyżki nagle się urwała, nastąpiła na pewien okres stabilizacja marki, co pociągnęło za sobą liczne bankructwa.

Bezwątpienia, po zawarciu pokoju, produkcja rolna z dniem każdym się zwiększa, a przy odpowiedniem obsadzeniu granic państwa ceny, pomimo nadludzkich wysiłków spekulantów, dalszej zwyżce nie będą podlegać. Jest to chwila decydująca, kiedy całe społeczeństwo winno stanąć obok Rządu, celem zwalczenia wspólnemi siłami orgji spekulacyjnej i przywrócenia normalnych życiowych warunków.

Nie należy pomijać milczeniem działalności niektórych banków prywatnych, posiadających we wszystkich prawie miastach swoje ekspozytury. Banki te, operując przeważnie kredytem Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, posiadają olbrzymie składnice najprzeróżniejszych towarów, pobierając niezmiernie wysokie procenty.

Wysokość praktykowanych obecnie prowizji i procentów wynosi do 9 proc. miesięcznie, co czyni w stosunku rocznym 108 proc.

Właściciel zalombardowanego w składnicy towaru wyczekuje zwyżki na ceny i tylko tą drogą ma możność pokrycia należności bankowi. Spadek

cen jest katastrofą jak dla jednych tak i dla drugich, stąd pochodzi dalszy objaw orgji drożyźnianej i należy się dziwić, że pomimo niejednokrotnych nawoływań ze strony społeczeństwa, taki porządek rzeczy jest nadal tolerowanym.

Na zakończenie należy dodać, że wynalezienie środków zaradczych staje się bardzo ułatwione, jeżeli przyczyny niepożądanych objawów są dostatecznie stwierdzone, a władze, opierając się na społeczeństwie, będą miały możność ukrócić rychło niepomierne apetyty spekulantów.

*J. Niemcewicz*

---

## PROTOKUŁ

**z posiedzenia odbytego dn. 1 października 1921 roku w Poleskim Urzędzie Wojewódzkim.**

Przedmiot obrad: walka z lichwą i drożyzną.

Obrady zagaja o godz. 6 m. 45 w zastępstwie p. Wojewody p. o. Naczelnika Wydziału Prezydjalnego p. Wł. Dworakowski.

Obecni:

P. P. Prezes Towarz. Rolnicz. Bańkowski;
„ Delegat Kooperat., Bonn;
„ Nacz. Wydz. Aprowiz., Baradziej,
„ Kupiec Dąbrowski;
„ Naczel. Wydz. Przemysł., Czaplicki;
„ Sędzia Śledczy, Dmowski;
„ Radca Prawny Wojew., Galinowski;
„ Klimowski;
„ Restaurator Lachowski;
„ Kierow. Oddz. Ogólnego, Mistat;
„ Kupiec Mular;
„ Naczel. Urz. Śledcz., Maślicki;
„ Prezydent miasta, Niemcewicz;
„ St. Referent Wydz. Aprowiz., Romanowski;
„ Naczel. Wydz. Admin., Świętochowski.

Po zagajeniu przewodniczący oddaje głos referentowi sprawy P. Mistatowi, który po wyczerpującem przedstawieniu konieczności obmyślenia i podjęcia energicznych środków dla zwalczania nadmiernej drożyzny artykułów pierwszej potrzeby i wytępienia objawów lichwy, streszcza swe wywody w następujących wnioskach:

1. W siedzibie Województwa oraz miastach powiatowych należy utworzyć „Komitety Społeczne do walki z lichwą i ze zbytkiem", w myśl statutu wzorowego zatwierdzonego przez Min. Spraw Wewn. reskr. z dnia 4/II 1921 roku Nr. B. B. 3249.

2. Utworzyć przy władzach administracyjnych I instancji Komisje cennikowe dla badania i perjodycznego ustalania cen artykułów pierwszej potrzeby oraz wydawania w konkretnych wypadkach opinji, czy żądana cena jest uzasadnioną, czy też należy ją traktować jako lichwą.

W końcu referent wskazuje na potrzebę wyszkolenia pewnego zastępu szczególnie inteligentnych funkcjonarjuszy policji o nieposzlakowanym charakterze, którym powierzonoby śledzenie i pierwiastkowe dochodzenie w sprawach lichwy żywnościowej.

W dyskusji szczegółowej zabierali głos P. P. Świętochowski, Baradziej, Dmowski, Niemcewicz i Bonn.

Wniosek pierwszy o utworzeniu „Komitetu Społecznego" przyjęto jednomyślnie, zaś do drugiego wniosku zgłosił p. Bańkowski poprawkę, popartą przez reprezentantów Związku Kupców Żydowskich p. p. Mulara i Gordona, aby Komisja cennikowa nie była tylko ciałem doradczem, lecz organem egzekutywnym i orzekającym.

Ci sami mówcy zastrzegają się przeciwko organizacji specjalnych oddziałów policji do walki z lichwą, albowiem policja w tych kwestjach zazwyczaj zawodzi i wprowadza tylko jeszcze większy zamęt i dezorganizację w handlu.

Referent wyjaśnia, że utworzenie Komisji w tej formie, w jakiej życzą sobie p. p. reprezentanci handlu i przemysłu jest ze względów ustawowych niedopuszczalne, gdyż dla utworzenia tego rodzaju organu musiałaby być stworzona specjalna ustawa, co wychodzi poza kompetencje Województwa. Referent odpiera też w sposób kategoryczny napaści na ogół policji, nie poparte konkretnymi dowodami.

Wnioskodawcy mimo to wniosek swój podtrzymują, oświadczając dodatkowo, że Komitet z pośród nich wybrać się mający opracuje projekt organizacji takiej Komisji i przedłoży go Panu Wojewodzie wraz z odpowiednim memorjałem dla rozpatrzenia i przedłożenia go wyższej instancji, celem zrealizowania tego projektu w drodze ustawodawczej.

P. Przewodniczący reasumując wyniki obrad poddaje oba wnioski pod głosowanie. Wniosek Pana Bańkowskiego przyjęto 7 głosami przeciw 5 głosom reprezentantów władz administracyjnych.

Wybrano wobec tego Komitet do opracowania projektu organizacji oraz memorjału w którego skład weszli p. p. Bańkowski, Dąbrowski oraz dwaj reprezentanci których wyznaczy związek kupców.

Na tem posiedzenie zakończono.

---

## „Tydzień Wileński" w Brześciu nad Bugiem.

Dnia 16 października odbył się w sali gimnazjum im. Traugutta w Brześciu n. Bugiem tłumny wiec z udziałem ks. posła Maciejewicza, zwołany w sprawie Wileńszczyzny.

Po ukonstytuowaniu się prezydjum zebrania, do którego weszli p. p. Jarmicki, Dmowski, Mistat i Rombak, głos zabrał p. Jarmicki, powiadamiając zgromadzonych o celu zebrania, o tem, że sprawa przynależności Wileńszczyzny jest dla Polski kwestją pierwszorzędnego znaczenia nietylko z punktu widzenia państwowego lecz i z historycznego i narodowego.

Następnie w dłuższem przemówieniu ks. poseł Maciejewicz przedstawił zgromadzonym oraz uwy-

puklił nasze prawa do posiadania Wileńszczyzny, przechodząc kolejno etapy historjografji tej ziemi, począwszy od zamierzchłych czasów przedhistorycznych i następnie czasy kształtowania się politycznego i państwowego tej dzielnicy oraz składu narodowościowego jej mieszkańców. Idąc stopniowo śladem historji i uwzględniając zmiany w układzie narodowościowym tej ziemi, stało się oczywistem dla słuchaczów, że nasze prawa do Wileńszczyzny nie są ani przedawnione ani urojone i bynajmniej nie wypływają z naszej zaborczości lub szowinizmu narodowego, lecz przeciwnie—są rezultatem układu stosunków narodowościowych w tak zwanej Litwie Środkowej i naszego stanu posiadania.

Po wysłuchaniu referatu ks. Maciejewicza zebranie wyniosło jednogłośnie rezolucję następującej treści:

Poprzeć wszelkimi dostępnymi środkami i podtrzymać akcję gen. Żeligowskiego na rzecz przyłączenia Wileńszczyzny do Polski i w tym celu:

Urządzić na rzecz Wileńszczyzny „Tydzień Wileński", w czasie którego w jaknajszerszym zakresie spopularyzować powyższą ideę i uprzystępnić najszerszym warstwom społeczeństwa.

Zorganizować zbiórkę na cel powyższy w postaci sprzedaży znaczka, przez dobrowolne opodatkowanie się, odczyty, przedstawienia i t. p.

Na wniosek jednego z uczestników zebrania zarządzono doraźną zbiórkę, która przyniosła 15.000 marek.

Jednocześnie zebranie postanowiło przesłać gen. Żeligowskiemu odpowiedni adres dziękczynny, któryby Go umocnił w powziętem postanowieniu walki i wytrwania aż do zupełnego zwycięstwa.

Dla zrealizowania tych postanowień wybrano Komitet Wykonawczy, w skład którego powołani zostali p.p.: ks. pref. Szczerbicki, dyr. W. Nartowski, Kurator K. Wołbek, Mistat, Monkiewicz, Sobolewski, Żyliński, Jarmicki, Niemcewicz i inni.

Utworzony w ten sposób Komitet Wykonawczy zorganizował w ciągu następnego tygodnia, przez uproszone panie, zbiórkę w restauracjach, kinematografach, w urzędach i instytucjach publicznych z wynikiem nader dodatnim. Miejscowe kinematografy „Społeczny" i „Koalicja" ofiarowały na ten cel całkowity dochód z wieczoru, znakomicie przyczyniając się do pomnożenia plonów zbiórki. Pod koniec „Tygodnia Wileńskiego", staraniem tegoż Komitetu urządzony został pod protektoratem Pani Wojewodziny Heleny Romanowej na tenże cel raut w sali gimnazjum im. Traugutta, na który obok dwóch orkiestr złożyły się produkcje wokalne pani Wołkowej, p. Pantelejewicza i gra na skrzypcach p. Jahołkowskiego, deklamacje i t. p. Raut powyższy dał w zysku przeszło 100.000 mk. Ogólny zaś stan zbiórki przedstawia się następująco:

P r z y c h ó d:

Ofiary z list:

| | |
|---|---|
| a) Kuratorjum . . . . . . . . . . . . | 15.420 Mk. |
| b) Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej | 6.200 „ |
| c) Koło Młodzieży „Odrodzenie" . . . | 10.010 „ |
| d) Izby Skarbowej . . . . . . . . . . | 21.700 „ |
| e) Wydziału Rolnego . . . . . . . . | 10.897 „ |
| f) Okręgu Policji . . . . . . . . . | 5.024 „ |
| Do przeniesienia . . . . . . | 69.251 Mk. |
| Z przeniesienia . . . . . . | 69.251 Mk. |
| g) Gł. Kanc. Województwa . . . . . . | 1.800 Mk. |
| h) Wydz. Przem. i Handlu . . . . . . | 1.400 „ |
| i) Urzędu Zdrowia . . . . . . . . . | 2.600 „ |
| j) Prezydenta Niemcewicza . . . . . | 1.000 „ |
| k) Kasy Skarbowej . . . . . . . . . | 5.300 „ |
| l) Urzędu Pocztowo-Tetegraf. . . . . | 3.000 „ |
| ł) Zebrane na wiecu . . . . . . . | 15.000 „ |
| m) Z listy Nr. 17 . . . . . . . . . | 2.390 „ |
| n) Od pułk. Desmaires . . . . . . . | 1.000 „ |
| | 102.651 Mk. |
| Ofiary od kinoteatru „Społecznego" . . | 5.630 Mk. |
| Zebrane od gości w restauracji polskiej „Hotelu Polskiego" . . . . . . . | 16.649 „ |
| Zbiórka ze skarbonek . . . . . . . . | 38.145 „ |
| Odsetek od biletów skarbowych . . . . | 509.50 |
| Z listy p. Mistata . . . . . . . . | 3.717 „ |
| Z rautu: (224.318—109.833) . . . . . . | 114.485 „ |
| O g ó ł e m | 292.348.50 |

R o z c h ó d:

| | |
|---|---|
| Koszta bezzwrotne . . . . . . . . . . | 4.670 Mk. |
| Wysłano na ręce gen. Żeligowskiego. . | 250.000 „ |
| | 254.670 Mk. |
| Pozostaje gotówką . . . . | 37.678 mk. 50 fen. |

Z czego 250.000 mk., jak się okazuje, przesłano do Wilna na ręce gen. Żeligowskiego wraz z następującym adresem:

„Generale!

Rok mija od pamiętnej dla Narodu Polskiego chwili, kiedy sprowokowany brutalną siłą, gwałcącą elementarne zasady sprawiedliwości, zmuszony zostałeś, po przebyciu ciężkiej walki między obowiązkiem Obywatela, a powinnością Żołnierza, stanąć w obronie podeptanych praw Wileńszczyzny.

Sprawiedliwa zasada, proklamowana przez wielkiego duchem i sercem Prezydenta Wilsona, że każdy naród winien swobodnie stanowić o swoim losie, zdawała się zwiastować nareszcie wiosnę Braterstwa Ludów, obudziła nadzieję, że spadną okowy z ciemiężonych narodów, że granice państw ustalone będą według życzeń ludności go zamieszkującej, a nie sposobem przeżytej dziś tajnej dyplomacji.

Niestety, stało się inaczej. Przedstawiciele narodów, zamiast byc rzecznikami i obrońcami sprawiedliwości dziejowej, rozstrzygnęli sprawy narodowościowe z pogwałceniem słusznych praw ludów.

Krzywdy dla Narodu Polskiego przybierają coraz większe rozmiary i z każdym dniem Naród nasz staje się coraz więcej objektem handlu na światowym targu politycznym.

Wydarto nam Pomorze, okręgi odwiecznie polskie nad Odrą, oderwano Karwinę z Cieszyńskiego Śląska i gminy polskie na Spiszu i Orawie, ujście królowej naszych rzek — Wisły, z jedynym polskim portem oddano wbrew duchowi traktatu w obce władanie. Sprawa Górnego Śląska dotąd jest przedmiotem wielkich światowych targów.

Miljonami dusz ludu polskiego handluje się jak soczewicą.

A czyż wschodnie granice naszego Państwa odpowiadają trudom i krwawym ofiarom bohaterskiego żołnierza polskiego? Czyż ten bogaty siew krwi i mogił przyniósł wolność naszym braciom z ziemi Mińskiej, Podola i Ukrainy?

Nie uwzględnia ona ani warunków gospodarczych, ani potrzeb strategicznych, nie liczy się ze stanem etnograficznym ani przeszłością historyczną.

Wreszcie, jakby dla uwieńczenia tych krzywd, setki tysięcy ludu polskiego Wileńszczyzny mają być oddane katom kowieńskim, tym ślepym narzędziom odwiecznych naszych wrogów.

Generale, z uczuciem wdzięczności zwracamy się do Ciebie za to, że nie dałeś się ugiąć przemocy, żeś upomniał się o krzywdę swego Narodu.

Generale! Składając Ci dzięki za obronę Wileńszczyzny spieszymy w ten sposób zadokumentować przed całym światem, że Ty jesteś czynem naszych myśli, Tyś wyrazicielem naszych najszczerszych życzeń.

Twój czyn, Generale, był wielkim protestem przeciw wiwisekcji na żywem ciele Narodu Polskiego.

I dziś ku Tobie, Generale, biegnie nasza myśl stroskana o jutro naszej siostrzycy, dzielnicy Wileńskiej. Ty w nas krzepisz wiarę, że miecz Twój silny nasze północne rubieże ochroni od najazdu.

Z Brześcia Litewskiego, tej kolebki, która wydała Niemcewiczów, Kościuszków i Trauguttów, ślemy ci uroczyste ślubowanie, że na zew Twój każdej chwili gotowi jesteśmy spełnić powinność naszą, złożyć dowód naszej gotowości, oraz wielkiego ukochania dla braci naszych z Wileńszczyzny.

Przyjm, Generale, tę skromną ofiarę jako zapowiedź dalszej pomocy, jako zapewnienie, że nie stoisz na placówce Swej odosobniony.

Za Tobą, Generale, stoi Naród cały, który w momencie decydującym wypowie swe mocarne słowo, który nie odda swych braci w niewolę, ani nie da sobie wydrzeć ziemi w której spoczywają kości męczenników za sprawę Polski, która wydała i wykarmiła nieśmiertelnych Wieszczów naszych. Swą niezłomną wolę gotowiśmy stwierdzić czynami, zaświadczyć krwią naszą i naszych dzieci — tak nam dopomóż Bóg!

Przyjm, Generale, dla Orląt Twych z dywizji Litewsko-Białoruskiej oraz braci naszych z Wileńszczyzny serdeczne pozdrowienia i wyrazy podziwu".

Pod powyższym adresem następuje przeszło czterysta podpisów.

Z pozostałej kwoty 37.678 mk. — 30.000 mk. przeznaczono na urządzenie choinki dla dzieci reemigrantów, pozostających w obozie „Jura" w Brześciu, reszta zaś, zaokrąglona przez ofiary z nieotrzymanych dotąd list p.p. kwestarek, przeznaczona ma być na ufundowanie stypendjum dla ucznia — syna jednego z bojowników z dywizji Litewsko-Białoruskiej.

## Rocznica „Listopadowa" w Brześciu nad Bugiem.

Dnia 29 listopada odbył się w Brześciu nad Bugiem obchód rocznicy powstania listopadowego. O godzinie 11-ej odbyło się w miejscowym parafjalnym kościele nabożeństwo za dusze uczestników powstania, na którem był obecny p. Wojewoda Poleski, Walery Roman, Starosta Brzeski Dr. Foryś, oraz liczni urzędnicy miejscowych urzędów i instytucji społecznych.

O godz. 4-ej pp. tegoż dnia odbyła się w sali gimnazjum im. Traugutta akademja dla młodzieży szkolnej, na którą się złożyły: odczyt dyr. gimn. p. Nartowskiego oraz produkcje wychowańców gimnazjum, zaś o godzinie 8-ej wiecz. odbył się w tejże sali obchód dla szerszej publiczności. Ten ostatni rozpoczął piękny odczyt wygłoszony przez dyr. gimn. p. Nartowskiego, ilustrujący historję Polski porozbiorowej, Jej porywów wyzwoleńczych, walk, zmagań się, upadków i ostatecznego naszego zwycięstwa.

Następnie z nerwem odegrana przez wychowańców szkoły jednoaktówka „X pawilon", deklamacje uczniów i uczennic, oraz chóralny śpiew tychże, wypełniły obfity i interesujący program wieczoru, budzący dużo podniosłych uczuć, wzruszeń serdecznych i patrjotycznego nastroju.

Na akademji obecni byli przedstawiciele władz miejscowych i wojewódzkich z Wojewodą p. W. Romanem, Kuratorem Okręgu Szkolnego p. Wolbekiem i Starostą Dr. Forysiem na czele oraz licznie zebrana publiczność. W przerwie, pomiędzy jednym a drugim popisem, zarządzono na sali pośród uczestników obchodu zbiórkę na rzecz inwalidów, która przyniosła z górą 12.000 mk.

# RÓŻNE.

## Odznaczenie urzędników Województwa Poleskiego.

W październiku r. b. przyjechał do Brześcia n B. adjutant Sztabu Generalnego por. Szymański i przywiózł dwa „Krzyże Walecznych", wraz z odpowiedniemi legitymacjami, dla p. Jana Sienkiewicza b. Starosty Pińskiego (obecnie Naczelnika Wydziału Prezydjalnego Województwa Poleskiego) i dla p. Kazimierza Wojno, b. Referenta rolnego Starostwa Pińskiego, obecnie inspektora majątków państwowych w Wydz. Roln. i Weter. Polesk. Urzędu Wojewódzkiego.

Krzyż wraz z legitymacją dla p. Sienkiewicza przesłano do Wilna, do miejsca obecnego zamieszkiwania p. S.

Jednocześnie takież odznaczenie otrzymał p. Nelard, Dyrektor Poddyrekcji Brzeskiej P. K. P. oraz dwaj pracownicy kolejowi z Brześcia.

## Poświęcenie pomnika ku czci Tadeusza Kościuszki.

W dniu 1 listopada r. b. w Lubieszowie pow. Pińskiego odbyła się uroczystość poświęcenia pom-

nika, wzniesionego tu Tadeuszowi Kościuszce w formie białej marmurowej tablicy z napisem: „TU KSZTAŁCIŁ SWOJĄ WZNIOSŁĄ DUSZĘ I UMYSŁ TADEUSZ KOŚCIUSZKO 1753—1759 R.“

Tablica ta została wmurowana w ścianę zrujnowanego obecnie przez wojnę światową klasztoru Pijarów, w którym w młodocianych latach kształcił się nasz wielki bohater.

Pomnik ten jest pierwszy na ziemi tej, która zrodziła i kształciła Kościuszkę i która do niedawna nie miała prawa i możności uczcić Jego pamięć w sposób odpowiedni Jego zasługom. Obecny pomnik powstał dzięki staraniom miejscowego Naczelnika Rejonu, p. Józefa Piórewicza, wskrzeszając w ten sposób pamięć tak drogiego sercu każdego polaka bohatera oraz dając świadectwo przed światem, że Kresy dały największych mężów polskich i bohaterów i jednym z tych był Tadeusz Kościuszko.

Uroczystość poświęcenia pomnika dokonaną została przez ks. dziekana Pińskiego, Wójcika, w obecności Starosty Pińskiego, p. Tomaszewicza, licznej miejscowej inteligencji i włościan, którym w przemówieniach wyjaśniono znaczenie i cel uroczystości.

## Poświęcenie mostu kolejowego.

W dniu 16 listopada r. b. ukończono odbudowę mostu kolejowego na rzece Prypeć, na linji Łuniniec — Sarny (pow. Łuniniecki), umożliwiając w ten sposób połączenie kolejowe w tym kierunku, z przerwą na rzece Horyń (o 5 kilometr. od Stolina), dokąd pociągi będą przychodzić z obu stron.

Most ten, o bardzo znacznej rozpiętości, budowany był przez 5 bataljon kolejowy. Po dokonanej próbie wytrzymałości mostu odbyła się Msza dziękczynnna i poświęcenie tegoż w obecności Starosty Łuninieckiego p. Kuczyńskiego, przedstawicieli wojskowości, kolejnictwa i przy licznym udziale okolicznych mieszkańców.

## Przedstawienie na rzecz harcerzy.

Dnia 12 listopada r. b. odbyło się w sali kinematografu kolejowego w Brześciu n. B. przedstawienie teatralne dla zasilenia środków harcerstwa, na które złożyły się: komedyjka A. Fredry „Kalosze“, operetka ludowa Gregorowicza „Werbel domowy“ oraz część koncertowa wypełniona przez stow. śpiewacze „Echo“.

W skład Komitetu, który zorganizował powyższy wieczór wchodzili p. p.: Wojewoda, W. Roman, Dyrektor Poddyrekcji Brzeskiej P. K. P. p. Nelard, D-r. Łańcucka i Komendant hufca harcerzy brzeskich ks. Szczerbicki.

Sprawozdanie kasowe z tego wieczoru przedstawia się następująco:

Przychód.

| | | | |
|---|---|---|---|
| 1. | Za sprzedane bilety | Mk. | 105.000 |
| 2. | „ programy i czekoladę | „ | 76.500 |
| 3. | „ czekoladę | „ | 2.065 |
| | Razem | Mk. | 183.565 |

Rozchód.

| | | | |
|---|---|---|---|
| 1. | Orkiestra | Mk. | 15.000 |
| 2. | Afisze | „ | 3.500 |
| 3. | Programy | „ | 700 |
| 4. | Fryzjer | „ | 3.500 |
| 5. | Kostjumy | „ | 6.000 |
| 6. | Za czekoladę | „ | 3.370 |
| 7. | Światło i obsługa | „ | 7.100 |
| 8. | Różne rozchody | „ | 920 |
| 9. | Przywóz kostjumów | „ | 500 |
| | Razem | Mk. | 40.590 |

Czysty zysk przeznaczony na harcerzy. Mk. 142.975

## Sędziowie Honorowi.

P. Prezes Sądu Okręgowego w Pińsku w liście do Redakcji „Dziennika Urzędowego“ tut. Wojew. zawiadamia, iż dla uzupełnienia kompletu Sądu Okręgowego w Pińsku zostali wybrani i przez Sąd Apelacyjny Ziem Wschodnich w dn. 19 października r. b. zatwierdzeni na Sędziów Honorowych Pińskiego Sądu Okręgowego pp.: Iwon Orda i Paweł Skok.

## Od Wojewódzkiego Wydziału Pracy i Opiek Społecznej.

Różne organizacje i instytucje lub osoby pojedyńcze wnoszą bezpośrednio do Ministerjum Pracy i Opieki Społecznej prośby o subwencje, zasiłki i t. p., co powoduje niepotrzebnie korespondencję i zwłokę w załatwieniu sprawy, gdyż Ministerstwo prośby takie przesyła Wojewódzkim Wydziałom Pracy i Opieki Społecznej do właściwego załatwienia. Zatem prośby powyższe nie powinny być wnoszone bezpośrednio do Ministerstwa lecz do Urzędu Wojewódzkiego.

O czem podaje się do powszechnej wiadomości.

## Ogłoszenia o zagubionych dokumentach.

**Zaginęło** zaświadczenie wydane przez K-tet Polski w Kremienczugu na imię **Janiny Łepkowskiej**, zamieszkałej w Berezie Kartuskiej.

**Zaginęła** legitymacja № 151 wydaną przez Naczelnika II Rejonu pow. Łuninieckiego na imię **Ajzyka Słuckiego,** zamieszkałego w m. Hancewiczach.

**Skradziono** legitymację № 3333 wydaną przez Naczelnika II Rejonu pow. Prużańskiego na imię **Michała Poźniaka** zamieszkałego we wsi Chlana gm. Brzeskiej.

**Zaginął** paszport niemiecki wydany na imię **Rozy Elersztejn** zamieszkałej w Brześciu, Mikołajewska № 40.

**Zaginął** patent IV kategorji na handel na rynku galanterją przy stoliku № 40, wydany na imię **Bluma Rubinsztejna** zamieszkałego w Brześciu, Listowskiego № 38.

**Zaginął** paszport wydany przez K-dę Policji w Łunińcu na imię **Marji Skokowiec**, zamieszkałej w Brześciu.

**Zaginął** paszport № 742 wydany przez Nacz. Rejonu w Kamieńcu Litewskim na imię **Gołdy Pomerańczyk,** zamieszkałej tamże.

**Zaginęła** legitymacja, wydana przez Nacz. Rejonu w Kobryniu na imię **Mikołaja Kirbica** zamieszk. w Brześciu.

**Zaginęła** legitymacja wydana przez Zbrojownię w Brześciu na imię **Abrama Frejdlisa,** zamieszkałego w Brześciu.

**Zaginęła** legitymacja wydana przez Komendę Policji w Brześciu na imię **Chaima Hołcbłata** zam. w Brześciu.

**Zaginęła** karta łowiecka i pozwolenie na broń, wydane przez Starostwo Brzeskie na imię **Jana Jakimuka,** zam. w Brześciu.

**Zaginęła** legitymacja № 1874 wydana przez Zarząd Gm. Wysokie Lit. na imię **Aleksandra Oliferuka** mieszk. m. Rasny.

**Zaginęła** legitymacja, wydana przez Policję w Brześciu na imię **Sary Polak** zamieszk. w Brześciu.

**Skradziono** legitymację № 830, wydaną przez Komendę Policji w Drohiczynie na imię **Chaima Wołowelskiego** zam. tamże.

**Zaginęła** legitymacja № 826, wydana przez Nacz. III Rejonu Starostwa Łuninieckiego na imię **Chławny Elsztejn.**

**Zaginęła** legitymacja № 663, wydana przez Starostwo w Kamieniu Koszyrskim na imię **Gerwazego Łazarewicza** zam. we wsi Parebrody gm. Kamień-Koszyrskiej.

**Zaginął** paszport niemiecki wydany na imię **Szmula Tokarza,** zam. w Brześciu.

**Zaginął** paszport zagraniczny, wydany przez Starostwo Prużanskie na imie **Nut Rabinowicza** zam. w Brześciu.

**Zaginęła** legitymacja wydana na imię **Mozesa Choć** zam. w Brześciu.

**Zaginęło** tymczasowe zaświadczenie demobilizacji wydane przez D-wo Baonu zap. 1 p. Telegraficznego i pełnomocnictwo na prawo dozorowania lasu Wojegoszcze wydane przez p. Fejgla—na imię **Samuela Blanauga.**

**Zaginęła** legitymacja wydana przez Urząd gm. Domaczewskiej na imię **Jerzego Hałaluka** zam. we wsi Czersk gm. Domaczew.

**Zaginęły** legitymacie, wydane przez Starostwo Drohiczyńskie na imię **Rozalji Wolskiej** № 16, **Teodora Wolskiego** № 17 i **Olgi Wolskiej** № 18 zamieszk. w Zakozielu gm. Wołowelskiej.

**Zaginął** dowód osobisty № 2024/7385 wydany przez Policję m. Brześcia na imię **Josela Szlimowicza** zam. w Brześciu.

**Zaginął** paszport, wydany przez Komendę Policji m. Kobrynia na imię **Rochli Lichtigier** zamieszk. tamże.

**Zaginęły** legitymacja wydana przez I Komisarjat Policji w Lublinie i świadectwo na prawo zakupu i uboju świń, wydane na imię **Sinę Karola** zamieszk. w Kamieniu-Koszyrskim.

**Zaginął** paszport niemiecki, wydany na imię **Piecznika Szmerka** zamieszk. w Brześciu.

**Zaginęła** legitymacja № 309, wydana przez Naczelnika I Rejonu, powiatu Brzeskiego na imię **Bonifacego Szyszko,** zamieszk. we wsi Wilanowo-Stare.

**Zaginęła** legitymacja № 382, wydana przez Naczelnika II Rejonu pow. Prużańskiego na imię **Jana Matejczyka** zam. we wsi Podosie, pow. Prużańskiego.

**Zaginęło** zaświadczenie № 799, wydane przez Urząd gm. Wysokie Lit. na imię **Mokryny Nazaruk** mieszk. wsi Dołbniewo.

**Zaginęło** pozwolenie na broń, wydane przez Starostwo Łuninieckie na imię **Sergjusza Kamieńskiego.**

**Skradziono** legitymację № 909, wydaną przez Urząd II Rejonu Starostwa Sarneńskiego na imię **Benjamina Szality** mieszk. m. Dąbrowicy.

**Skradziono** paszport i kartę zwolniena № 21 wydane na imię **Stanisława Bekmana** zam. w Brześciu.

**Skradziono** dowody osobiste na imię **Jadwigi Lewczuk** zamieszk. w Brześciu.

**Zaginęła** legitymacja wydana nn imię **Poleszczuka Timofieja,** zamieszk. we wsi Stawy pow. Brzeskiego.

**Zaginął** paszport na imię **Chaima Rotsztejna** zam. w Brześciu.

**Zaginęła** legitymacja № 692 wydana przez Naczelnika III Rejonu Starostwa Łuninieckiego na imię **Piotra Łajzana.**

**Zaginęła** legitymacja № 460 wydana na imię **Mejera Kantora,** zam. w m. Dawidgródku.

**Skradziono** legitymację № 1441 wydaną przez Policję w Brześciu na imię **Topola Rubina** zamieszk. w Brześciu.

**Zaginęła** legitymacja № 105 wydana przez Naczelnika II Rejonu pow. Łuninieckiego na imię **Gieni Rzeźnik** zam. w Hancewiczach.

**Zaginęła** legitymacja Nr. 642 wydana przez Nacz. I Rejonu Starostwa Brzeskiego na imię **Zelika Litermana.**

**Zaginęła** legitymacja, wydana przez Policję w Brześciu na imię **Anastazji Maleckiej** zamieszkałej w Brześciu.

**Zaginął** paszport na imię **A. Detloff,** zamieszkałej w Brześciu, Sienkiewicza 12.

**Zaginęła** legitymacja wydana przez Naczelnika Rejonu w Domaczewie na imię **Filipa Trociuka,** zam. w Prłukach gm. Miedniańskiej, pow. Brzeskiego.

**Zaginęła** legitymacja, wydana przez K-mdę Policji w Brześciu na imię **Izraela Wajnsztoka,** zam. w Brześciu.

**Zaginęła** legitymacja № 1464 wydana przez Najczelnika Rejonu pow. Brzeskiego na imię **Gedal-Progera** zamieszk. w Kamieńcu Lit.

**Zaginęła** metryka na imię **Mojżesza Sokołowskiego** zamieszk. w Brześciu, Dąbrowskiego 15.

**Zaginęła** legitymacja № 254 wydana przez Naczelnika II Rejonu pow. Łuninieckiego na imię **Antoniego Mile skiego** zamieszk. w Porośliszczach, gm. Kruchowieckiej.

**Zaginęła** legitymacja № 412 wydana przez Starostwo Kamień-Koszyrskie na imię **Dwojry Szwarcblat,** zamieszk. w Kamień-Koszyrsku.

**Zaginęła** legitymacja wydana przez Nacz. Rej. w Małorycie na imię **Teodora Kasjaniuka,** zamieszk. w Masiewiczach, gm. Wielkoryta, pow. Brzeskiego.

**Zaginęła** legitymacja wydana przez Nacz. II Rejonu pow. Brzeskiego i świadectwo z ukończenia 3-ch klasowej wyższej początkowej szkoły w Orenburgu na imię **Mikołaja Kosiuka,** zam. w Iwachniewiczach, gm. Turniańskiej, pow. Brzeskiego.

**Zaginęła** legitymacja wydana przez K-ndę Policji w Łunińcu na imię **Abrama Szulmana.**

**Zaginęła** legitymacja № 828 wydana przez Nacz. III Rejonu pow. Pińskiego na imię **Dawida Pikmana,** zam. w Łoknicy.

**Zaginęła** legitymacja № 2750 wydana przez Starostwo Pińskie na imię **Jana Cyckowskiego** mieszk. Pińska.

**Zaginęła** legitymacja № 293344 wydana przez K-tet Białoruski na imię **Wsiewołoda Smirnowa,** zam. w Juchnowiczach pow. Pińskiego.

**Zaginęła** legitymacja wydana przez K-ndę Policji w Pińsku na imią **Dawida Starobińskiego.**

**Zaginęła** legitymacja wydana przez Nacz I Rej. pow. Pińskiego na imię **Józefa Sitko,** zam. w Hańkowiczach, gm, Żabczyce.

**Zaginęła** legitymacja № 1606 wydana przez S-two Pińskie na imię **Mojsze-Mejer Mular.**

**Zaginęła** legitymacja № 5061 wydana przez S-two Pińskie na imę **Josela Joffe** mieszk. Pińska.

**Zaginęła** legitymacja № 8919 wydana przez S-two Pińskie na imię **Tojby-Frejdy Fidelman** mieszk. Pińska.

**Zaginęła** legitymacja № 836, wydana przez Naczelnika III Rejonu Starostwa Łuninieckiego na imię **Teodora Stachowskiego.**

**Zaginęła** legitymacja № 449 wydana przez Naczelnika II Rejonu S-stwa Baranowickiego na imię **Salomona Rakowszczyka,** mieszk. Pińska.

**Zaginęła** legitymacja № 3466 wydana przez K-ndę Policji w Pińsku na imię **Racheli Błyżowskiej,** mieszk. Pińska.

**Zaginęła** legitymacja № 6642 wydana przez St-wo Pińskie na imię **Frejdy Lew,** mieszk. Pińska.

**Zaginęła** legitymacja № 2754 wydana przez S-two Pińskie na imię **Jana Cyckowskiego,** mieszk. Pińska.

**Zaginęła** legitymacja № 2082 wydana przez St-wo Pińskie na imię **Bejły Lew** mieszk. Pińska.

**Zaginęła** legitymacja № 2755 wydana przez St-wo Pińskie na imię **Włodzimierza Cyckowskiego,** zam. w Pińsku.

**Zaginęła** legitymacja № 74 wydana przez Poleski Urząd Wojewódzki na imię **Ewy Gorłowej,** urzędniczki tegoż urzędu, zamieszk. w Brześciu.

**Skradziono** legitymację № 474 i inne dokumenty na imię **Feliksa Kobylińskiego** zam. na tartaku Okr. Dyr. Robót Publ. w Brześciu.

Unieważnia się tymczasowe zaświadczenie demobilizacji, wystawione przez Szwadron Zapasowy 8 pułku ułanów, na nazwisko ułana **Kazimierza Piwońskiego.**

**Skradziono** legitymację wydaną przez Nacz. I Rejonu pow. Brzeskiego na imię **Abrama Barg i Soszy Barg** zam. w Wysokiem Lit.

**Zaginęła** legitymecja wydana przez Nacz. I Rejonu pow. Brzeskiego na imię **Augusta Bendyka,** zam. w Nejdorfie gm. Domaczewo.

**Zaginęła** legitymacja wydana przez Nacz. IV Rej. pow. Brzeskiego na imię **Jana Zelenta-Lipińskiego,** zam. w Nejbrowie gm. Domaczewo.

**Skradziono** dowód osobisty № 1791 wydany przez Poddyrekcję Brzeską P. K. P. na imię **Marji Binkowskiej,** zam. Brześć 2-gi.

**Skradziono** paszport № 4119, wydany przez K-dę Policji m. Brześcia oraz inne dokumeuty na imię **Mikołaja Barszczewskiego** zam. w Brześciu.

**Znaleziono** legitymację № 460 wydaną przez Nacz. IV Rej. pow. Łuninieckiego na imię **Mejera Kantora,** zam. w Dawidgródku. Ogłasza Urząd Nacz. IV Rejonu pow. Łuninieckiego.

**Skradziono** zaświadczenie № 136, wydane przez K-ndę Policji w Kobryniu na imię **Fabjanny Arciszewskiej,** zam. w Brześciu.

**Zaginęła** legitymacja wydana przez Starostwo Brzeskie na imię **Grzegorza Kułaj,** zam. w Skarbierach, gm. Kosickiej pow. Brzeskiego.

**Zaginął** paszport rosyjski na imię **Aleksandry Soroka** zam. w Brześciu, Steckiewicza 9.

**Zaginął** paszport na imię **Ludwika Ludwiga,** zam. w Nejbrowie gm. Domaczewo, pow. Brzeskiego.

**Zaginęła** legitymacja № 933, wydana przez K-dę Policji w Kobryniu na imię **Arona Palewskiego,** zamieszk. w Kobryniu

**Skradziono** legitymację № 1147, wydaną przez Starostwo Kamień-Koszyrskie na imię **Pantelejmona Hryciuka** zam. w Dalnikach, gm. Kamień-Koszyrskiej.

**Skradziono** legitymację № 43, wydaną przez Star. Kamień-Koszyrskie na imię **Charytyny Hryciuk** zam. w Dalnikach, gm. Kamień-Koszyrskiej.

**Skradziono** legitymację Nr 2129 wydaną przez Starostwo Kamień-Koszyrskie na imię **Motela Szacheta** zam. w m. Stobychwy, gminy Borowno.

**Skradziono** legitymację № 1036 na imię **Jana Muc,** i № 2692 na imię **Efrosinji Muc,** zam. we wsi Rakowy Las gm. Kamień-Koszyrskiej tegoż pow.

**Skradziono** paszport zagraniczny № 2388 wydany przez b. Z. T. P i Et. na imię **Manachima Pandiuka,** zam. w m. Kamień Koszyrski.

**Zaginął** dowód osobisty, wydany przez „Jur" w Baranowiczach na imię **Filipa Zabołockiego** zam. w Soszycznie, pow. Kamień Koszyrski.

**Zaginęła** legitymacja № 1116, wydana przez Star. Kamień Koszyrskie na imię **Piotra Brzesickiego.**

**Zaginęła** legitymacja № 231 wydana przez Naczelnika Rejonu pow. Łuninieckiego, na imię **Salomona Kierbiela** zam. w Hancewiczach.

**Zaginęła** legitymacja № 244 wydana przez Nacz. II Rejonu pow. Brzeskiego na imię **Abrama Charlego** zam. w Kamieńcu Litewskim.

---

Pełnomocnik Jana Radjonowa **Jerzy Awraamow** niniejszem podaje do wiadomości, że wszystkie plenipotencje wydane przez Jana Radjonowa - Bazylemu synowi Dymitra Radjonowowi obecnie unieważnione w dniu 13 listopada 1920 r.

**JERZY AWRAAMOW.**

## Potwierdzenie zgłoszenia przemysłu.

Zarząd Spółki przemysłowo-handlowej „WIEŚ i MIASTO“, zgłosił dnia 12 listopada 1921 roku do Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego na zasadzie aktu zeznanego przed Bolesławem Poznańskim, Notarjuszem w Brześciu Lit., wciągniętego do repertorjum za rok 1921 pod № 8358, rozpoczęcie wykonywania przemysłu handlu, załatwiania wszelkich tranzakcji handlowych, hurtowy i detaliczny handel maszynami, narzędziami i artykułami, które potrzebuje wieś i miasto, zakładanie i prowadzenie wszelkiego rodzaju wytwórni, odbudowa wsi i miast.

Przedsiębiorstwo to prowadzone będzie pod firmą: „WIEŚ I MIASTO“ spółka przemysłowo-handlowa z ogr. odpow. i mieścić się będzie w Brześciu narazie przy ul. Zygmuntowskiej pod № 47.

## Potwierdzenie zgłoszenia przemysłu.

Adam Janusiewicz i Edward Rygolo-Prussak, polacy, wyznania rzym.-katolickiego, urodzeni pierwszy w r. 1885 r., drugi w r. 1894 zgłosili dnia 5 listopada 1921 r. do Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego na zasadzie aktu, zeznanego przed Bolesławem Poznańskim, Notarjuszem w Brześciu-Lit., wciągniętego do repertorjum za rok 1921 pod № 3321 rozpoczęcie wykonywania przemysłu handlu: załatwiania wszelkich tranzakcji handlowych, przedstawicielstwo firm krajowych i zagranicznych, pośrednictwo przy kupnie i sprzedaży artykułów spożywczych, oraz maszyn, kotłów parowych i innych utensylji.

Przedsiębiorstwo to prowadzone będzie pod firmą: „Dom Handlowo-Przemysłowy Adam Janusiewicz i Edward Rygolo-Prussak“ i mieścić się będzie w Brześciu n./Bugiem przy ul. Piotrowskiej № 42.

## OGŁOSZENIE.

W lipcu 1920 roku podczas inwazji bolszewickiej wzięty został z podwodą przez bolszewików mieszkaniec wsi Moroczno tejże gminy pow. Pińskiego Nikanor Nadziejewiec lat 21 i popędzony w kierunku Brześcia— dotąd nie powrócił. Ktoby wiedział o jego losie lub miejscu zamieszkania, proszony jest bardzo zawiadomić o tem matkę poszukiwanego, Eudoksję Nadziejewiec, wieś Moroczno pow. Pińskiego. Rysopis Nikanora N. następujący: wzrost średni, oczy szare, włosy blond, nos normalny, twarz podłużna, zdradzał przyćmienie zdolności umysłowych. Wszystkie Dzienniki Urzędowe Województw i pisma proszone są o przedruk niniejszego ogłoszenia.

Sąd Okręgowy w Pińsku wyrokiem z dn. 11 października 1921 roku postanowił: mieszkańca wsi Stankowice, gminy Wojskowej, powiatu Brzeskiego, Ilarjona Konowaluka, lat 19, oskarż. z art. 1 Rozp. Kom. Gener. z dnia 19 listopada 1919 roku № 401 skazać na zamknięcie w więzieniu w przeciągu jednego roku i na zapłacenie wszystkich kosztów i opłat sądowych. Po zastosowaniu amnestji z dnia 24 maja 1921 roku karę zmiejszono do 6-ciu miesięcy.

Prokurator *w. z. Falewicz.*

p. o. Sekretarza
(podpis)

DRUKARNIA DOWÓDZTWA OKRĘGU KORPUSU № IX.